

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 60
ΔΡΑΧ. 4.

ΕΤΟΣ 13^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡ. 35 - (652)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY LEON LAFAGE

Η ΩΡΑΙΑ ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΑ

Κατά τη διάρκεια του ευρωπαϊκού πολέμου — άρχισε να μας διηγείται ο Λιθιέ — μου είχαν ανατεθεί διάφορες έμπι-

στευτικές αποστολές στην Ίταλία. Ποιές; Λίγο σάς ενδιαφέρει... Μάθετε μόνο ότι το 1917 θρικόμουν στη Βενετία, σε μία Βενετία όμως πολύ διαφορετική απ' ό,τι την ξέρετε, έρημη, χωρίς καμμία κίνηση, σχεδόν νεκρή. "Ολ' ή άριστοκρατία της την είχε εγκαταλείψει από το φόβο των αεροπορικών αεροπλάνων... "Ο λαός πάλι είχε σκορπιστεί κι' αυτός εδώ κι' εκεί, όπου εύρισκε ένα πιό σίγουρο καταφύγιο... "Ασφαλώς κανένας σας δεν είδε τη Βενετία της πολεμικής περιόδου. Ξέρω ώστόσο μερικούς που δεν θά την ξεχάσουν ποτέ... "Εγώ έν πρώτους, και για πολλούς λόγους.

"Αλλ' άς ξαναγυρίσω στη διήγησί μου.

"Η κυβέρνηση μας είχε θέσει στη διάθεσί μου, έπειδή ήθελε περίφημα τά ιταλικά, τó νεαρό δεκανέα Λουσιέν Φανεμπέρ, ό οποίος μόλις είχε συνέλθει από δύο σοβαρές πληγές που έλαβε στο Βερντέν και ό οποίος, όταν κηρύχτηκε ή έπιστράτευσις, ήταν ακόμα φοιτητής στη Σορβόνη. Έίχε περνού τά μισά χρόνια από μένα και του φερνόμουν σάν νά ήταν παιδί μου. Σ' αυτό είχε συντελέσει πολύ και μία έπιτολή που μου είχε στείλει ή γρηά του μητέρα και στην όποια μου έγραφε, μεταξύ άλλων:

"Είμαι κι' εγώ μία καλή Γαλλίδα και ποτέ δεν θά θελήσω ν' αποτρέψω το παιδί μου από τó καθήκον του. "Ωστόσο, λάθετε ύπ' όψιν σας ότι ύπηρξε επί 28 μήνες στην πρώτη γραμμή του πυρός κι' ότι ως έκ θαύματος σώθηκε από την τελευταία πληγή του. Είμαι χήρα πρό δέκα χρόνων και δεν έχω άλλον απ' αυτόν στόν κόσμο... Σας ίκετεύω νά μου τόν σώσετε..."

Συνηθίζαμε νά παίρνουμε τó δρεκτικό μας μέ τόν Φανεμπέρ στο «Μπάρ Άμερικάνο» της πλατείας Άγίου Μάρκου. Έκει συναντούσαμε ένα φιλικό όμιλο από αξιωματικούς Ίταλούς, Άγγλους και Γάλλους του ναυτικού και της Άεροπορίας.

Μία μέρα, θγαίνοντας από τó μπάρ, είδαμε — συνοδευόμενη από όλα τά περιστέρια της Βενετίας — μία υπέροχη Βενετσιάνα μέ καστανόχρυσα μαλλιά, μέ στόμα φλογερό, μέ πρόσωπο πάλλευκο, μέ μάτια σκοτεινά που μαγνήτιζαν, γεμάτη άριστοκρατική ευγένεια στο παράστημά της. Θά ήσαν είκοσιπέντε - είκοσιοχτώ χρόνων τó πολύ ή θεά αυτή του Όλύμπου.

Μά για ποιόν περνούσε τάχα τόσο επιδεικτικά μπρός απ' τó μπάρ; Αύτή ήταν ή άπορία μας.

— Θέλετε νά τó μάθετε; μάς είπε μέ σιγανή φωνή ό συμπατριώτης μας αεροπόρος Ζεντιέ. (Είχαμε μία μοίρα γαλλικών καταδιωκτικών αεροπλάνων στο Λίντο). Περνάει για τó νεαρό μας δεκανέα, τó Φανεμπέρ.

Τήν άλλη μέρα, αναγκάστηκα για λόγους υπηρεσιακούδ, νά φύγω για τó Παρίσι, αφήνοντας τόν Φανεμπέρ στη Βενετία. "Όταν ξαναγύρισα, ό αεροπόρος Ζεντιέ μου είπε:

— Τά μάθατε; Στάθηκε καλός προφήτης: "Η ώραία Βενετσιάνα έπεσε στο Φανεμπέρ. Είμαι πειά βέβαιος...

— Σε δυσσαρεστεί αυτό;

— "Όχι, είναι πολύ χαριτωμένος ό προστατευόμενός σας. Μπορούμαι μόνο μήπως αυτή ή γυναίκα δεν είναι όπως τή βλέπουμε.

Σε λίγες μέρες έφυγα πάλι απ' τη Βενετία, αυτή τή φορά για τή Ρώμη. "Ετσι, μέσα σ' έξη μήνες, δεν είχα μείνει παρά δύο εβδομάδες στη Βενετία.

"Ενα πρωί μέ κάλεσαν στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών. Μόλις έφτασα εκεί μέ εισήγαγαν στο γραφείο του γενικού διευθυντού, ό οποίος μου είπε:

— Καθώς μου ανέφεραν, αισθανέστε τó πιό ζωηρό ένδιαφέρον για τó δεκανέα Φανεμπέρ.

Τού εξέθεσα άμέσως τούς λόγους του ενδιαφέροντος και τής συμπαθείας μου.

— Συγχωρήστε με, κύριε, μου είπε τότε ό διευθυντής. Μά μου φαίνεται... πώς νά σάς τó πώ... ότι ή συμπάθειά σας έπεσε άσχημα... Για νά σάς μιλήσω καθαρά, ό προστατευόμενός σας έρίσκεται τώρα υπό έπιτήρησιν. "Ο δυστυχημένος έχει έρωτικές σχέσεις μέ μία γυναίκα που, όπως ανακαλύψαμε τελευταία — κι' αυτό αποτελεί μία δικαιολογία για τó νεαρό δεκανέα — είν' ένας επικίνδυνος πράκτωρ του έχθρου. Γι' αυτό θά σάς παρακαλούσα νά φύγετε άμέσως για τή Βενετία για νά εξακριβώσετε τί συμβαίνει...

"Εφυγα τó ίδιο θράδυ κιόλας. Μά καθώς τó τραίνο πλησίαζε στη Βενετία, θόρυβος κανονιών έφτανε ως έμάς... Κι' όταν αποβιβάστηκαμε κατά τά χαράματα, έμαθα ότι την νύχτα τά γερμανοαυστριακά αεροπλάνα είχαν έπιδράμει στη νύμφη της Άδριατικής κι' επί δυό ώρες βομβάρδιζαν τά πιό έπικαιρα σημεία της: τó Ναύσταθμο, τίς στρατιωτικές συγκεντρώσεις, τ' αεροδρόμια, τά άγγλικά υποθρύχια, σάν νά είχαν έπισημάνει από πρίν τίς θέσεις τους.

"Ολ' αυτά μου τά ανέφερε ό αεροπόρος Ζεντιέ, ό οποίος έπρόσθεσε στο τέλος:

— "Υπάρχουν πολλοί νεκροί και πληγωμένοι.

— Πώς; έκανα άνήσυχος. Μήπως είναι ανάμεσα σ' αυτούς κανένας γνωστός;... "Ο Φανεμπέρ;

— "Ο Φανεμπέρ είνε σοβαρά πληγωμένος, μά ήσυχάζετε, οι γιατροί έλπίζουν νά τόν σώσουν... Βρισκόταν σ' ένα σπiti κοντά στις κατασκηνώσεις που βομβαρδίστηκαν. "Όσο για τή γυναίκα εκείνη (γιατί, δυστυχώς, θρικόταν μαζί της) εξαφανίστηκε... Τά ξέρω πειά όλα... Αύτή ή γυναίκα ήταν πράκτωρ του έχθρου... Έίχε νοικιάσει κάμπαρες σε διάφορες συνοικίες κοντά στα σημεία που βομβαρδίστηκαν κι' απ' αυτές οι συνένοχοί της έκαναν φωτεινά σημεία στα έχθρικά αεροπλάνα... Έτσι ό νυχτερινός βομβαρδισμός προκάλεσε άνοπολόγητες ζημιές.

Τραβήξαμε μαζί μέ τó Ζεντιέ για τó στρατιωτικό νοσοκομείο. "Ο γιατρός που μάς υποδέχτηκε και που ήσαν γνωστός μου, μου έσφιξε θλιβερά τó χέρι. Άμέσως ή καρδιά μου σπίχτηκε γιατί διαπισώδηκα πως ό Φανεμπέρ είχε πεθάνει... Και, πραγματικά, είχεν υποκύψει άπάνω στο χειρουργικό τραπέζι την ώρα που τόν έχειριζαν... Τόν είχα μεταφέρει σ' ένα δωμάτιο... "Η νοσοκόμος του, δυό νέες κοπέλλες της ένετικής άριστοκρατίας, λεπτές και λευκές σάν άγγελοι, στεκόντουσαν όρθιες πλάι στο κρεβάτι του μέ τó κομπολόι τών προσευχών τους στο χέρι. Στο θάθος τά μεγάλα τζάκια τών παραθύρων άφηναν τά νυχάζια και τριανταφυλένια χρώματα της αυγής νά υπαίνουν μέσα. Διατήρησα αύτή τήν εικόνα μέσα στο μυαλό μου, όπως διατήρησα μέσα στην καρδιά μου τή θλίψη μου και τήν όργή μου. Έίχε τά μάτια του κλειστά. Φίλησα τó άραιο του κεφάλι, που ή γλυκύδα του θανάτου του έδινε μία τραγική έκφρασι. Φτωχό παλληκάρι! Φτωχή γρηά μητέρα! Συλλογίζομουν μία φωτογραφία της που μου είχε δείξει ό Φανεμπέρ και που τήν παρουσίαζε στο χωριό της, καθισμένη σε μία ψάθμη παλυθρόνα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της. "Από κει μπορούσε νά κοιτάξη τó δρόμο απ' τόν όποιο θά ξαναγύριζε ό γιος της. Μά αλλοίμονο, τώρα πειά δεν θά ξαναγύριζε ποτέ!...

Και καταριόμουν τή Βενετσιάνα. "Αν δεν ήταν αύτή, ό Φανεμπέρ θά κοιμόταν όπως άλλοτε στην καμρούλα του στο ξενοδοχείο, που δεν είχε πάθει τίποτε απ' τó βομβαρδισμό. Τήν άλλη μέρα μία θάρκα πένθιμη και άνθοστόλιστη, με-

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

* Καί η Φράγκα, τελειώνοντας την αφήγησή της προς την μίς Σίμπιλ, πρόσθεσε:

— Τέλος ό 'Ανδρέας μου διηγήθηκε τη ζωή του νέου αυτού, ζωή φτωχού παιδιού, που δέν γνώρισε γονείς και πού, μολοντί έμεινε χωρίς σύμβουλο και οδηγό, παρέμεινε αγνός και τίμιος.

*Κί, κείνο ακριβώς, ή έλλειψις γονέων, πού θ' απομάκρυνε μιάν άλλη σάν ανεξάλειπτη κηλίδα, αυτό ίσα-ίσα μ' έκανε νά τόν αγαπήσω ακόμα περισσότερο.

Η μίς Σίμπιλ ήξερε καλά την Φράγκα και γνώριζε πως θά πήγαιναν χαμένοι οι κόποι της αν προσπαθούσε νά την μεταπείση.

— Θεέ μου! ψιθύρισε μόνο. Τί θά πούν οι γονείς σου;

— Άς πούν ό,τι θέλουν, απάντησε αποφασιστικά ή Φράγκα. Μετά ένα μήνα συμπληρώνω τά 21 μου χρόνια. Θά κάνω λοιπόν κι' εγώ τότε ό,τι έκανε κ' ή Τερέζα. Αυτό είνε βέβαιον. Θέλω όμως, Σίμπιλ, νά σ' έχω και σένα στο πλευρό μου, έσένα την μητέρα μου και φίλη μου. Όταν θά σ' έχω με τό μέρος μου, θ' αδιαφορήσω γιά όλο τόν άλλο κόσμο. Κί' αν χρειαστή να παλίσω κατά πής φτώχειας, όπως παλίσαι ή Τερέζα, θά βρίσκω στή φτώχεια την ετυχία μου, όπως την βρήκε ή Τερέζα.

Έπειτα από τά λόγια αυτά, ή μίς Σίμπιλ υποχώρησε έντελώς.

— Ίσως δέν κάνω καλά, είπε. Άλλά όταν μιλάς έτσι, δέν μπορώ παρά νά συμπεριζώμαι τη γνώμη σου. Δέν ξέρω τί με παρακινεί νά σ' ακούω και νά υποτάσσωμαι σ' έσένα, όπως υποτασσόμουν στή μητέρα σου, γιά την όποια ένοιωθα άπέραντη λατρεία. Άν βρίσκόμαστε κ' ή δυο σέ πλάνη, είθε ή τιμωρία νά πέση σέ μένα μόνο.

Η Φράγκα την άγκάλιασε με περιπάθεια και φώναξε: — Αί Είσαι πολύ καλή! Τώρα πάρε τό καπέλλο σου και άς πηγαίνουμε. Είχα σκοπό ν' αναγγείλω στόν Ροβέρτο την άπόφασί μου, μονάχα όταν θά μάθαινα ότι κέρδιζε τό μεγάλο βραβείο. Θάρχόμουν έπίτηδες γι' αυτό από τη Νορμανδία μαζί σου... Άλλά δέν ξέρω ποιά άκατανίκητη δύναμις με βιάζει νά πάω νά τού πω από τώρα ότι θέλω νά γίνω σύζυγός του.

Η Φράγκα και ή μίς Σίμπιλ βγήκαν μαζί έξω και μπήκαν στο πρώτο αγοράίο άμάξι, πού έτυχε μπροστα τους, γιάτί δέν χρησιμοποιούσαν τά άμάξια του μεγάρου γιά νά μή μαθαίνουν οι όπηρετες πού πηγαίνουν. Στό δρόμο, μπροστά σ' ένα μεγάλο άνθοπωλείο, ή μίς Σίμπιλ σταμάτησε ένα άμάξι. Άγόρασε μία πανάκριδη άνθοδέσμη από σπάνια λευκά λουλούδια, κι' έπειδή ή Φράγκα της έκανε παρατηρήσεις ότι αυτό ήταν αντίθετο στις ιδέες της περί οίκονομίας, ή άγαθή Άγγλισς της είπε:

— Άν υπήρχαν άλλα λουλούδια πιό ακριβά και πιό ώμορφα, θά τά έπαιρνα εύχαρίστως χωρίς νά λυπηθώ χρημίτα. Αυτά εδώ δέν είνε άξια γιά σένα, ή μόνη τους άξία είνε ότι σου τά προσφέρει ή γηραιά φίλη σου πού τόσο σ' αγαπάει! Ό! αν πρόκειται νά πραγματοποιηθούν ή εύχες με τίς όποιες συνοδεύω την προσφορά τους, καμιά γυναίκα δέν θά ζήση τόσο ετυχισμένη σ' αυτό τόν κόσμο, όσο εσύ, καλή μου Φράγκα.

Η νέα κόρη είχε ακόμα δάκρυα στα μάτια όταν έφτασαν στο σπίτι της αδελφής της. Η Τερέζα, μόλις είδε τά άραιά λουλούδια πού κρατούσε ή μίς Σίμπιλ, κατάλαβε άμέσως τά πάντα.

— Αποφάσεις λοιπόν κι' εσύ νά μιμηθής τό πραξικόπημά μου, Φράγκα μου; την ρώτησε χαμογελώντας τρυφερά και πονηρά. Μου φαίνεται όμως ότι κάποτε μία δελφή της, γιάτί, σέ παρνομία περιούσιας, την άκούσε νά λέη ότι είχε δικαίωμα νά ύπακούση στή φωνή της κυρδιάς της και ν' άκολουθήση αυτόν πού αγαπούσε... Άν θυμώμαι μάλιστα καλά, της είπε ότι πρέπει ν' άποφύγη νά δη-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

μιουργήση ένα τέτοιο σκάνδαλο και μιλούσε περί τών καθόντων τά όποια της επέβυλλε τό οικογενειακό της όνομα και ή έπισφαλής ύγεια τού πατέρα της, ό όποιος μόνο λίγαν ήμερών ζωή θά είχε ακόμα... Τί συμβαίνει λοιπόν; Μήπως ό πατέρας αύτος άνέκτησε την ύγεια του;

— Σώρα! φώναξε ή Φράγκα. Αυτά πού μου λές είνε σωστά. Πρό τριών ετών ήμουν μία νέα κόρη, έντελώς άπειρη. Δέν μπορούσα νά καταλάβω πόσο αγαπούσε τόν Άνδρέα, ούτε και πού μου λές είνε σωστά. Πρό τριών ετών ήμουν μία νέα κόρη, έντελώς άπειρη. Δέν μπορούσα νά καταλάβω πόσο αγαπούσε τόν Άνδρέα, ούτε και πού μου λές είνε σωστά.

τί είνε άγάπη. Άπό τότε όμως άγάπησα κι' εγώ, όπως έσύ, έναν άνθρωπο άξιο κάθε άγάπης. Άγαπάω με όλη μου την ψυχή τόν Ροβέρτο. Και καταλαβαίνω τώρα ότι μία γυναίκα έχει και άλλα καθήκοντα, έκτός από εκείνα γιά τά όποια σου μιλούσα άλλοτε...

— Και δέν φοβάσαι τό σκάνδαλο; ρώτησε ή Τερέζα, στην όποια άρρεσε κάπως νά πειράξη την αδελφή της.

— Όταν θά φύγω από τό σπίτι μας, απάντησε ή Φράγκα, με τόν ίδιο τρόπο πού έφυγες κι' εσύ, όλος ό κόσμος θά πη: «Είνε τρελλή κι' αυτή σαν την αδελφή της!» Και θά τό λέη αυτό ως την ήμέρα πού ό Άνδρέας θά ζαναγορίση φορτωμένος έκατομμύρια κι' ό Ροβέρτος θά γίνη έδοξος και μεγάλος καλλιτέχνης. Τότε όλοι θ' άνοίξουν τά μάτια τους, θά μάς θαυμάσουν και θά ζηλέψουν την τύχη μας.

Η Τερέζα γελοούσε με τίς έξυπνες αυτές σκέψεις της αδελφής της.

— Καί τώρα, είπε, έπίτηδες μου ζήτησες νά προγευματίσουμε όλοι μαζί γιά νά εορτάσης τούς άρραβώνες σου;

— Ό, ναι! Ηθέλα νά γίνουν μπροστά σ' έσένα και την Σίμπιλ... Α! Γιατί νά μή μπορή νά είνε εδώ και ή νοσία μου!... Θά ήμουν τότε περικυκλωμένη άπ' όλους όσους αγαπάω σ' αυτό τόν κόσμο... Τί μεγάλη ετυχία θά ήταν αυτό γιά μένα...

Η Τερέζα δέν απάντησε γιάτί εξακολουθούσε νά μιμήται κακή έναντίον της βυράνης Γιάκομπσεν. Η μίς Σίμπιλ άλλαξε τότε θέμα όμιλίας και είπε:

— Πρέπει νά πιάμε νά τοποθετήσουμε τ' άνθη στην τραπέζια... Έτσι, όταν θά μπορούμε νά καθήσουμε στο τραπέζι, θά κάνουμε μία εύχρηστη έκκληξη στο Ροβέρτο.

— Έκπληξη, πού θά τόν έμποδίσω νά φάη, αποκρίθηκε ή Τερέζα. Όχι, όχι, άς προγευματίσουμε ήσυχα... Θά στολιάσουμε με τά λουλούδια τά άνθοδόχεια τού σαλονιού... Έτσι όταν θ' ακούσουμε τό Ροβέρτο νά χτυπή την πόρτα, θά περάσεις κ' ή δυο στην τραπέζια. Θά τόν άδράξω εκεί, χωρίς νά τόν άφήσω νά μπη εδώ και θά καθήσουμε όλοι στο τραπέζι.

Τό σχέδιο αυτό έγινε δεκτό.

Όταν σέ λίγο έφτασε ό Ροβέρτος, τόν δέχτηκε ή Τερέζα και χάρηκε πολύ όταν έμαθε ότι έπρόκειτο νά ξαναείη τη Φράγκα πρδ της αναχωρήσεώς της γιά τη Νορμανδία.

Τό άπόγευμα υπήρξε πολύ εύχρηστο. Γιά νά διώξουν από τό μυαλό τους την δυσάρεστη έντύπωση πού θά προκαλούσε κάθε όμιλία γιά την αναχώρησι της Φράγκας, μιλήσαν γιά την πιθανή έπιτυχία τού Ροβέρτου και γιά την τελευταία έπιστολή τού Άνδρέα, ό όποιος είχε μαζέψει κιάλας μεγάλες ποσότητες χρυσού. Έγγραφε ότι με την πρώτη εύκαιρία θά έστελνε ένα μέρος από τό άποθηκευμένο χρυσάφι, από τό όποιο τό μισό θά προωριζόταν γιά την βυράνη Γιάκομπσεν και τό άλλο μισό γιά την Τερέζα. Στην έπιστολή του μιλούσε έκτενώς και γιά την τρελλή με τά κατάλευκα μαλλιά και τά άραιάτα μάτια, ή όποια έδειχνε πρδς αυτόν έξαιρετική στοργή και την όποια αγαπούσε σαν μητέρα του.

«Δέν είνε καθόλου παράξενο — έπρόσθετε — νά την πάω μαζί μου, όταν θά ξαναγορίσουμε στή Γαλλία γιά νά προσπαθήσουμε νά την πείσουμε στο Παρίσι.

«Δέν ξέρω γιάτί, αλλά μου φαίνεται ότι ή γυναίκα αυτή, ή όποια ποτέ δέν προσφέρει λέξη και της όποιας τά μάτια έκπράζουν μ' άπέρανη έλπιότητα, θά έχη ιστορία έξαιρετικά σπαραχτική. Θά της συνέβαινε ό-

σφαλές δυστυχήματα φοβερά και τρομερά!

«Είνε εδώ γι' αυτήν πολύ παράδοξα πράγματα. Μεταξύ τών άλλων ίσχυρίζονται ότι, όπου σταματήσει τό βήμα της, όταν πλανιέται μόνη της στις έρημες, και παντού όπου μείνη γιά νά διανυκτερεύσ, θά βρεθί, κάτω άπ' τη γή, άβηνο χρυσάφι.

«Τό περίεργο αυτό χάρισμα της, έκανε τόση έντύπωση, όχι μόνο στους έγγατες, αλλά και στους μηχανικούς πού διευθύνουν τά έργα και γι' αυτό την έχουν ονομάσει ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ. Γι' αυτό μάλιστα και τη σέβονται σαν πλάσμα ύπερφυσικό. Άπ' αυτό μπορεί νά κρίνεις τό σεβασμό και τό φόβο πού έμπνέει σέ όλους ή παρουσία της.

«Άν και άγριεύη μόλις την πλησιάση κανείς, σέ μένα δείχνει πάντα έξαιρετική συμπάθεια. Έρχεται και κάθεται κοντά μου, αλλά ποτέ δέν άνοίγει τό στόμα της, και τίς περισσότερες φορές, καθώς με κυττάζει, χύει δάκρυα.

«Αυτό ένισχύει ακόμα περισσότερο την πεποίθησί μου ότι θά της συνέβαιναν τρομερά δυστυχήματα».

— Κανένα παιδί της θά έχασε! είπε ή Τερέζα.

— Η τόν πολυαγαπημένο της σύζυγο! έπρόσθεσε ή Φράγκα κυττάζοντας τόν Ροβέρτο.

Όταν τό πρόγευμα τελείωσε, περάσαν όλοι στο σαλόνι. Ο Ροβέρτος, φυσικά, προχωρούσε τελευταίος πίσω από τίς κυρίες. Όταν έξαφνα άντίκρυσε τά κάτασπρα λουλούδια, χλώμιασε ελαφρά.

— Έλα, πλησίασε, Ροβέρτε, είπε ή Τερέζα με τό συνηθισμένο γλυκό και ύπερφανό ύφος της. Ο Άνδρέας, φεύγοντας, σου είχε συστήσει νά γίνης αδελφός γιά μένα. Τώρα θέλει και ή Φράγκα νά σοι άπευθύνη την ίδια παράκληση.

— Ό! Τερέζα!... Τερέζα!... φώναξε ζαλισμένος ό νέος. Πες γρήγορα τί έχεις νά πής, γιάτί αλλιώς θά με τρελλάνη!

— Τότε ή Τερέζα πήρε έπίσημο ύφος και είπε:

— Η μίς Σίμπιλ, ή πραγματική μητέρα μας, κι' εγώ, ή μεγαλύτερη αδελφή της Φράγκας, σου λέμε τά εξής: Η Φράγκα σ' αγαπά και σέ διάλεξε γιά σύντροφο της ζωής της. Πισστήτε μπροστά μας από τό χέρι... Ποτέ, Ροβέρτε, δέν θ' άπαντήσης ανθρώπινον πλάσμα τόσο καλό, τόσο τέλει, τόσο ύπέροχο σαν ή Φράγκα.

Ο Ροβέρτος είχε πέσει κιόλας γονατιστός.

— Αί Φράγκα! φώναξε. Φράγκα, λατρευτή μου!... Είνε αλήθεια ότι μ' αγαπάς, έμένε, έναν άνθρωπο χωρίς γονείς, απόκληρο, πού τόν περιφρονούν όλοι;...

— Σώρα, Ροβέρτε! φώναξε ή Φράγκα. Ακριβώς, σήμερα σ' προτ' έλεγα στην μίς Σίμπιλ, ότι ή έγκαταλείψις σου από τούς γονείς σου μ' έκανε νά σ' αγαπάω ακόμα περισσότερο. Μή μ' εύχαριστήεις, Ροβέρτε... Ό,τι κάνω δέν είνε άξιο εύχαριστηριών, άφοδ τό κάνω γιάτί σ' αγαπάω. Ναι, σ' αγαπάω γιά την καλλονή σου, γιά την άφοσίωσί σου, γιά την γενναιότητά σου. Άπό την πρώτη μέρα πού σέ είδα έγινες ό κύριος της καρδιάς μου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου.

— Σώρα, Ροβέρτε! φώναξε ή Φράγκα. Ακριβώς, σήμερα σ' προτ' έλεγα στην μίς Σίμπιλ, ότι ή έγκαταλείψις σου από τούς γονείς σου μ' έκανε νά σ' αγαπάω ακόμα περισσότερο. Μή μ' εύχαριστήεις, Ροβέρτε... Ό,τι κάνω δέν είνε άξιο εύχαριστηριών, άφοδ τό κάνω γιάτί σ' αγαπάω. Ναι, σ' αγαπάω γιά την καλλονή σου, γιά την άφοσίωσί σου, γιά την γενναιότητά σου. Άπό την πρώτη μέρα πού σέ είδα έγινες ό κύριος της καρδιάς μου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου.

— Σώρα, Ροβέρτε! φώναξε ή Φράγκα. Ακριβώς, σήμερα σ' προτ' έλεγα στην μίς Σίμπιλ, ότι ή έγκαταλείψις σου από τούς γονείς σου μ' έκανε νά σ' αγαπάω ακόμα περισσότερο. Μή μ' εύχαριστήεις, Ροβέρτε... Ό,τι κάνω δέν είνε άξιο εύχαριστηριών, άφοδ τό κάνω γιάτί σ' αγαπάω. Ναι, σ' αγαπάω γιά την καλλονή σου, γιά την άφοσίωσί σου, γιά την γενναιότητά σου. Άπό την πρώτη μέρα πού σέ είδα έγινες ό κύριος της καρδιάς μου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου.

— Σώρα, Ροβέρτε! φώναξε ή Φράγκα. Ακριβώς, σήμερα σ' προτ' έλεγα στην μίς Σίμπιλ, ότι ή έγκαταλείψις σου από τούς γονείς σου μ' έκανε νά σ' αγαπάω ακόμα περισσότερο. Μή μ' εύχαριστήεις, Ροβέρτε... Ό,τι κάνω δέν είνε άξιο εύχαριστηριών, άφοδ τό κάνω γιάτί σ' αγαπάω. Ναι, σ' αγαπάω γιά την καλλονή σου, γιά την άφοσίωσί σου, γιά την γενναιότητά σου. Άπό την πρώτη μέρα πού σέ είδα έγινες ό κύριος της καρδιάς μου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου.

— Σώρα, Ροβέρτε! φώναξε ή Φράγκα. Ακριβώς, σήμερα σ' προτ' έλεγα στην μίς Σίμπιλ, ότι ή έγκαταλείψις σου από τούς γονείς σου μ' έκανε νά σ' αγαπάω ακόμα περισσότερο. Μή μ' εύχαριστήεις, Ροβέρτε... Ό,τι κάνω δέν είνε άξιο εύχαριστηριών, άφοδ τό κάνω γιάτί σ' αγαπάω. Ναι, σ' αγαπάω γιά την καλλονή σου, γιά την άφοσίωσί σου, γιά την γενναιότητά σου. Άπό την πρώτη μέρα πού σέ είδα έγινες ό κύριος της καρδιάς μου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου.

— Σώρα, Ροβέρτε! φώναξε ή Φράγκα. Ακριβώς, σήμερα σ' προτ' έλεγα στην μίς Σίμπιλ, ότι ή έγκαταλείψις σου από τούς γονείς σου μ' έκανε νά σ' αγαπάω ακόμα περισσότερο. Μή μ' εύχαριστήεις, Ροβέρτε... Ό,τι κάνω δέν είνε άξιο εύχαριστηριών, άφοδ τό κάνω γιάτί σ' αγαπάω. Ναι, σ' αγαπάω γιά την καλλονή σου, γιά την άφοσίωσί σου, γιά την γενναιότητά σου. Άπό την πρώτη μέρα πού σέ είδα έγινες ό κύριος της καρδιάς μου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου. Ο έρωσ μου αύτός μεγάλωσε και φούντωσε μπρδς σου.

την άγγελική καλωσύνη σας.

Στάθηκε λίγο κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Στους άρραβώνες είνε συνηθεια νά προσφέρη ό μνηστήρ στή μνηστή του ένα χρυσό δαχτυλίδι, πού συμβολίζει τό άδιάρρηκτο τού δεσμού τους. Εγώ, καλή μου Φράγκα, έπειδή δέν είχα προεidoποιηθί, δέν έχω νά σοι προσφέρω αυτή τη στιγμή δαχτυλίδι. Άς τό αναπληρώσω όμως προσωρινώς μ' ένα φυλαχτό, τό όποιο, γιά μένα, είνε πολυτιμότερο άπ' όλα τά διαμάντια τού κόσμου.

Και τράθηξε από τό στήθος του μία άλυσιδίτσα, από την άκρη της όποιας κρεμόταν ένα χρυσό αντίκείμενο, πολύ μικρό και παραδόξου σχήματος. Ακόμα πιό παράδοξα γράμματα ήσαν χαραγμένα κι' από τίς δυο όψεις τού αντικείμενου αύτου.

Και ό Ροβέρτος εξακολούθησε:

— Όταν ένα πρωί με βρήκαν, τυλιγμένο στα σπάργανά μου, στή σκάλα τού βρεφοκομείου της Όρλεάνης, όπου με περιμάζεψαν και μ' άνέθρεψαν, είχα κρεμασμένο στο λαιμό μου αυτό τό πράγμα... Άπό τότε ποτέ δέν τό έβγαλα από πάνω μου... Ίσως μία μέρα, χάρις σ' αυτό, άξιωθώ νά ξαναθερώ τούς γονείς μου, οι όποιοι με πέταξαν μακριά τους και τούς όποιους ποτέ μου δέν θέλησα νά καταρστώ.

— Φύλαξέ το, αγαπημένη μου Φράγκα... Άς χρησιμεύσής ως πρώτος δεσμός μεταξύ μας αυτή ή άνάμνησις της ση ώρας μου, ή όποια, χωρίς άλλο, θά έχη πεθάνει πιά, γιάτί αλλιώς θά φρόντιζε νά μ' άναζητήση και θά με ξανάβρισκε.

Η Φράγκα φίλησε μ' εὐλάβεια τό φυλαχτό, πριν τό περάση στο λαιμό της. Κι' έπειτα είπε με σιγανή φωνή:

— Θά τό έχω πάντα επάνω μου!

Καθισμένοι ό ένας κοντά στον άλλο στον μικρό καναπέ της Τερέζας και πιασμένοι από τό χέρι, ό Ροβέρτος κ' ή Φράγκα, δέν έπαυαν νά μιλάνε γιά τόν έρωτά τους και γιά τό μέλλον, ενώ ή μίς Σίμπιλ κ' ή Τερέζα τούς κυττάζαν γλυκά.

Η Φράγκα ήταν άποφασισμένη: την ήμέρα πού — όπως ήταν σχεδόν βέβαιο — ό Ροβέρτος θά έπαιρνε τό μεγάλο βραβείο της Βώμης, αυτή θά ήταν πιά ένηλική. Τότε λοιπόν θ' άνηγγελλε στον πατέρα της και τη μητέρα της την άμετάκλητη άπόφασί της. Εκείνοι, έννοείται, θά την άφηναν νά φύγη από τό σπίτι, όπως είχε φάγει ή Τερέζα, δηλαδή χωρίς νά της δώσουν πενταρά. Άμέσως κι' εκείνη θά έπαιρνε την μίς Σίμπιλ και θά πηγαίναν νά μείνουν στην Τερέζα ως την ήμέρα τού γάμου της με τόν Ροβέρτο.

Κατά συνήθειαν, έτυχε νά είνε άνοικιστό ένα διαμέρισμα πού ήταν πιά στο διαμέρισμα της Τερέζας.

Ο Ροβέρτος με την προϋπόθεσι ότι θά μπορούσαν νά έγκατασταθούν σ' αυτό όταν θά παντρευότουσαν, πρότεινε νά κατέβη στο θωρακείο και νά πωρή από τό θωρακείο τό κλειδί γιά νά τό έπισκεφθούν. Η πρότασις του έγινε δεκτή και σέ λίγο ξαναγύρισε κρατώντας δύο κλειδιά.

— Φαίνεται, είπε, ότι κάποια χίτρα, ποιά καθώς πρέπει κυρία, όπως μου είπε ή θωρακός ήρθε αύτες τίς ήμέρες κι' έπισκεφθηκε από τό διαμέρισμα. Άν σου άρέση, Φράγκα, θά ήταν προτιμότερο νά τό νικιάσουμε από τώρα... Έτσι θά τό συγχύσουμε...

Η Φράγκα κ' ή Σίμπιλ συμφώνησαν μαζί του και σηκώθηκαν όλοι μαζί γιά νά πάνε νά έπισκεφθούν τό διαμέρισμα.

Τό διαμέρισμα αυτό ήταν, όπως είπαμε, πιά στο διαμέρισμα της Τερέζας, με τό όποιο έπικοινωνούσε άλλοτε με μία πόρτα, χτισμένη τώρα. Ήταν όχθονό μοιό μ' αυτό κ' είχε έξώστη κοινό μαζί του, χωρισμένον μ' ένα κιγιδώμα.

Μετά την έπίσκεψι ξαναγύρισαν στο σαλόνι της Τερέ-

«Αν υπήρχαν κι' άλλα λουλούδια πιό ακριβά και πιό ώμορφα, θά τά έπαιρνα χωρίς νά λυπηθώ τά χρημίτα»

ζας, εκτός από τον Ροβέρτο. 'Η Φράγκα ήταν κατενθουσιασμένη. Σε λίγο φάνηκε κι' ο Ροβέρτος, ο οποίος φώναξε:

— Τετέλεστα! Τό νοίκιασα και πλήρώσα μιά τριμηνία!..

— Και πόσα δώσατε, κύριε Ροβέρτε; ρώτησε η Σίμπιλ.

— Έκατοντ' εικοσι πέντε φράγκα, απάντησε ο νέος.

'Η Σίμπιλ άνοιξε άμέσως την τσάντα της και μέτρησε το ποσόν αυτό στο νέο, ο οποίος έφερε μερικές δυσκολίες για να τό πάρη.

— 'Οχι! 'Οχι! του είπε η Σίμπιλ. Πρέπει να παρουσιάσθω έγω ως ένοικιαστής, γιατί αλλιώς τό πράγμα θά ήταν άποπο...'

'Ο Ροβέρτος δέν έφερε πειά καμιά αντίρρηση κι' έδωσε τά δυό κλειδιά στη Σίμπιλ.

Αυτή πήρε μονάχα τό ένα και τό άλλο τό άφησε στον Ροβέρτο, λέγοντάς του:

— Κρατήστε το, ποιός ξέρει τί μπορεί να συμβή... Δυό βδομάδες πριν επιστρέψουμε άπ' τη Νορμανδία, θά φροντίσω να σας στείλω χρήματα για ν' αγοράσετε τά άπαραίτητα έπιπλα.

— Και γιατί να μη φροντίσουμε από τώρα για δλ' αυτά τά πράγματα; φώναξε η Φράγκα που ήταν τώρα περισσότερο ανυπόμονη άπ' όλους τους άλλους.

— Γιατί, απάντησε η Σίμπιλ, είνε περιττό να έτοιμάζουμε πράγματα που ίσως να μη χρησιμεύσουν.

— 'Ω! διαμαρτυρήθηκε η νέα. Τό ξέρεις καλά: 'Εγώ δέν αλλάζω γνώμη ποτέ...

— 'Όσο γι' αυτό, είμαι βεβαία... 'Ο νοός μου πηγαίνει σ' άλλα πράγματα. 'Η ύγεια του πατέρα σου χειροτερεύει όλοένα κι' ο γιατρός Ντεζορμό έχει τη γνώμη ότι, άν η διαμονή στη Νορμανδία δέν τον ωφελήσει, λίγες είνε η μέρες του.

'Αν λοιπόν επέλθω τό μοιραίο, η Φράγκα δέν θ' αναγκαστή να φύγη από τό μέγαρο ντε Ροσβέλ. Κανένας δέν θά μπορούσε να την βγάλει άπ' αυτό...

— 'Όλοι ένέκριναν τις σκέψεις της Σίμπιλ κι' αποφάσισαν να συμμορφωθούν μ' αυτές.

Ε'

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Είχαν περάσει τρεις έβδομάδες από την ήμερα που η Φράγκα και η Σίμπιλ είχαν φύγει για τη Νορμανδία. 'Η καλλιτεχνική έκθεση είχε άνοιξει έν τω μεταξύ και η έπιτυχία του Ροβέρτου υπήρξε τεραστία. Κανένας δέν άμφέβαλλε πειά ότι θά του έδιναν τό πρώτο μεγάλο βραβείο. 'Ενας 'Αμερικανός εκατομμυριούχος του είχε προσφέρει κολοσσιαία ποσά για ν' αγοράση τά δυό άγάλματά του. Μά ο Ροβέρτος δισταζε να τά δώση... Πώς να τά πουλήση, τη στιγμή που παρίσταναν την πολυαγαπημένη του Φράγκα; 'Εκτός αυτού, ο ύπουργός των Καλών Τεχνών βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις μαζί του για να του αναθέση την έκτέλεσι σπουδαιών παραγγελιών.

'Η τύχη χαμογελούσε πειά στο Ροβέρτο... Τό μέλλον άνοιγόταν μπροστά του λαμπρό...

... 'Ηταν ήμερα Πέμπτη και βράδυαζε... 'Η Τερέζα επέτρεφε στο σπίτι της από τό τυπογραφείο όπου εξακολουθούσε να εργάζεται.

Καθώς πέρασε από τό θυρωρείο, η θυρωρός της φώναξε: — 'Ε, κυρία Τερέζα, έλάτε μέσα... Είν' εδώ ο ταχυδρόμος κι' έχει για σας μιά σουστημένη έπιστολή...

'Η Τερέζα υπέγραψε στο μικρό βιβλίο του ταχυδρόμου, του έδωσε ένα μικρό φλοδώρημα και, παίρνοντας την έπιστολή, άρχισε να την κυτάζει με άπορία γιατί ο γραφικός χαρακτήρ της έγγραφής ήταν έντελώς άγνωστος και γιατί τά γραμματόσημα του φακέλλου φανέρωναν ότι προέρχονταν από την 'Αγγλία.

Χωρίς να την άνοιξη, ωστόσο, άνέθηκε στο διαμέρισμά

... 'Ο Ροβέρτος και η Φράγκα δέν έπαυσαν να μιλούν για τον έρωτά τους.

λάθετε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα από την Τράπεζά μου, όπου θά έδω την τιμή και την εύχαρίστησι να σας γνωρίσω.

'Αν δέν μπορείτε να βρήτε η ίδια, μπορείτε να στείλετε έναν άνδρα της έμπιστοσύνης σας, άρκει να του έγχειρίσετε τό εσώκλειστο τοκ.

Ευαρεστηθήτε, κυρία, να δεχθήτε τη διαβεβαίωσι της έγχευμένης εκτιμήσεως,

ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΚΛΑΡΚΣΟΝ

Για μιά στιγμή, η Τερέζα κυριεύθηκε από μιά άπεριγραπτη χαρά...

'Ο 'Ανδρέας της είχε πετύχει έπιτέλους!... Και άφου είχε πετύχει, θά ξαναγύριζε γρήγορα και δέν θάφευγε ποτέ πειά από κοντά της.

'Όσον άφορά την εισπραξι των χρημάτων, αυτή ήταν δευτερεύον ζήτημα... 'Αλλωστε ήταν άργά πειά να πάη στο Λονδίνο. 'Ηταν Πέμπτη και τό Σάββατο ο τραπεζίτης Κλάρκσον θά έφευγε για τό Βόρειο Πόλο. Φαίνεται πως η έπιστολή του είχε καθυστερήσει στο ταχυδρομείο. 'Ηταν όμως και κάτι άλλο ακόμα: 'Από τότε που η Τερέζα είχε άναρρώσει από τον τυφοειδή πυρετό, υπέκειτο σε διαταράξεις του πεπτικού συστήματος, και τό ταξίδι με τό σιδηρόδρομο θά την ένωχλούσε πολύ...

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΣΦΑΛΜΑ

ΤΟΥ ΓΚ. ΝΤΟΛΛΕ'Υ

ΕΙΧΕ περισσότερο από μισή ώρα που την περίμενε. Βημάτιζε νευρικά στο δωμάτιό του και δέν μπορούσε να βρή ήσυχία πουθενά, τό κεφάλι του θούριζε και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από την μεγάλη πού του είχε φέρε η άποκάλυψις αυτή. Μά ήταν λοιπόν δυνατό; Και όμως! Γίγοτα δέν μπορούσε να τον κάνει ν' άμφισβάλη. Είχε ριζωθή μέσα του η σκληρή έκείνη πεποίθησις! Τό γράμμα που είχε τά έλεγε όλα. 'Η 'Εμμα, η γυναίκα του, τον άπατούσε. 'Ο Παύλος Σαντινέ έθγαλε και πάλι ένα τσαλακωμένο φακέλλο από την τσέπη του και διάσσε για τρίτη φορά:

«Σε περιμένα στο ίδιο μέρος στις 4 μ. μ. Με τό προχθεινό σου ραντεβού μου έδειξες πως μ' αγαπάς όπως κι' έγω. Τώρα πειά που άνήκει ο ένας στον άλλον θά ίδης πόσο τρελλά σ' αγαπούσα και σ' άγαπώ. Σε περιμένα. Είνε η πρώτη φορά που αισθάνομαι τί είνε άγάπη.

Δικός σου ΖΑΝ»

Δέν έμεινε πειά καμιά άμφισβολία! Είχε στά χέρια του την άπόδειξι.

'Ο Παύλος Σαντινέ έπεσε σε μιά πολυθρόνα και άρχισε να σκέπτεται.

Μόλις είχε γυρίσει άπ' τό γραφείο του και άνοιξε τό σπίτι με τό κλειδί που κρατούσε επάνω του. 'Η Λουίζα, η υπηρέτρια, έλειπε. 'Η γυναίκα του επίσης. Θά θγήκανε μαζί, είπε μπαίνοντας στο δωμάτιό του για να πάρη μερικά χαρτιά που του χρειαζόντουσαν. 'Εξαφνα, μόλις έκανε να θγή έξω, ένα άσπρο χαρτί του κίνησε την περιέργεια. 'Ηταν άκριβώς κάτω άπ' τό τραπέζακι της τουαλέτας της γυναίκας του. 'Ε-να γράμμα! είπε, κι' έσκυψε και τό πήρε στα χέρια του. 'Ηταν τό γράμμα έκείνο! 'Ηταν τό πειωτήριο της άπάτης. της δυστυχίας του, της καταστροφής του. 'Ο Παύλος Σαντινέ δέ μόρρεσε πειά να θγή έξω άπ' τό σπίτι του. Για μιά στιγμή σκέφτηκε να τρέξη στους δρόμους να ψάξη να βρή έξω τη γυναίκα του, να γυρίσει όλα τα κέντρα. Μά την ίδια στιγμή που έπαιρνε τό καπέλλο του είδε πως όλα αυτά ήταν μάταια! Πώς μπορούσε να συνάντηση κανείς μιά γυναίκα στο λαθούρινο αυτής της πόλεως που λεγοτανε Παρίσι;

'Αφες λοιπόν τον έαυτό του να παραδοθή σε χίλιες - δυό σκέψεις και νευρικός την περίμενε εκεί δυό ώρες. Δέν ή-ταν δυνατό να μη γυρίση στο σπίτι της τό θράδυ έκείνο...

'Η ώρα που θά έτρωγον τό θράδυ πλησίαζε. Πέρασαν ακόμα μερικά λεπτά κι' ο Παύλος άκουσε από την εισοδα της υπηρέσιας την υπηρέτρια που γύριζε...

— Λουίζα, Λουίζα, έθγαλε μιά φωνή...

'Η υπηρέτρια παρουσιάστηκε άμέσως μπροστά του.

— Πού ήσουν, Λουίζα; τη ρώτησε ο Παύλος.

— Έπληρα την άδεια της κυρίας και θγήκα, του άπάντησε έκείνη φοβισμένη που τον είδε τόσο άναστατωμένο.

— Και η κυρία σου;

— Βγήκε, κύριε, πριν από μένα!...

'Ο Παύλος δέν περίμενε τίποτ' άλλο.

'Η μικρή άμφισβολία που του έτρωγε τό μυαλό μήπως η γυναίκα του είχε θγή μαζί με τη Λουίζα, δέν υπήρχε πειά.

'Η γυναίκα του είχε θγή μόνη και είχε πάει στο ραντεβού

του Ζάν, του ανθρώπου έκείνου που αυτή τη στιγμή κατέστρεφε όλη την εύτυχία της ζωής του...

— 'Ενα δυνατό κουδούνισμα της πόρτας έκανε τον Παύλο Σαντινέ ν' άνατριχιάση. Πετάχτηκε άπ' τη θέσι του κι' έτρεξε προς την εισοδα.

— Αυτή θά είνε! είπε μέσα του...

Μόλις άνοιξε η πόρτα διέκρινε τη φυσιογνωμία της μέσα στο λιγοστό φώς ενός κρεμαστού καντηλιού που έφεγγε στην εισοδα.

'Εκείνη προχώρησε μερικά θήματα προς τον άντρα της και ψιθύρισε:

— Καλησπέρα, Παύλο!

Καμιά όμως άπάντησι δέν έλαβε ο χαιρετισμός της αυτής. Νεκρική σιγή έπακολούθησε, την όποian διέκοψε μόνο ο ήχος του έκκρεμους ρολογιού της τραπεζαρίας που χτυπούσε τη στιγμή έκείνη έννά!

'Ο Παύλος της έρριξε ένα γρήγορο άγριωπό βλέμμα και ύστερα γύρισε άλλου τά βλέμματά του...

'Η γυναίκα του δέν μπορούσε να καταλάβη τί γινότανε και κάποια άόριστη άνησυχία άρχισε να γεννιέται στην ψυχή της... Σιωπηλή έθγαλε τό καπέλλο της και έκανε να πάη προς την κρεβατοκάμαρα, όταν ένα χέρι την τράβηξε δυνατά προς τά πίσω.

— Που πάς; φώναξε άγρια ο Παύλος Σαντινέ στη γυναίκα του. 'Ελα κάθησε δώ, έχουμε να μιλήσουμε.

'Εκείνη γύρισε και τό βλέμμα της άθελα έπεσε επάνω στο δικό του... 'Εκατος χωρίς να θέλη σε μιά πολυθρόνα.

— Παύλο! ψιθύρισε παρακλητικά...

Μά έκείνος θλοσσυρός, άγριος, έθγαλε και της έδειξε τό γράμμα.

Γονάτισε τότε μπροστά του και άπλωσε ίκετευτικά τά χέρια της στα πόδια του.

— 'Αθλία, της είπε τότε έκείνος... 'Εχεις ακόμα τό θάρρος να με κυτάξεις στα μάτια. Φεύγα!... 'Εγώ, έγώ άπ' τό σπίτι μου!

Γονάτισε ακόμα στα πόδια του έκείνη άρχισε να κλαίη. 'Ο άντρας της την κυτάζε άκόμα μιά στιγμή και ύστερα της ξανάπε:

— Γιατί; Γιατί τόκανεσ αυτό;...

— Τον αγαπούσα! ψιθύρισε τότε έκείνη με τρεμάμενη φωνή...

Τον αγαπούσε; 'Ωστε λοιπόν είχε τό θάρρος να τό λη- τώρει και μπροστά του. 'Η 'Εμμα λοιπόν η γυναίκα του, είχε πιάσει πειά στο σημείο να του ληη κατάμουτρα πως έδωσε άλλου την καρδιά της!...

'Ο Παύλος Σαντινέ ένοιωσε ένα μαχαίρι να του ξεσχίζει την καρδιά. Τό αίμα του άνέθηκε στο κεφάλι και όλη γύρω του θυσίστηκαν σ' ένα σκοτάδι. Δέν έβλεπε πειά. 'Αθλία έφερε τό χέρι της στην τσέπη και τά δάχτυλά της άγγιξαν ένα περιστρωπό. Τό τράβηξε απότομα, τό γύρισε προς τό μέρος της και πίεσε τη σκανδάλη.

— 'Ενας δυνατός κρότος άντήχησε σ' όλο τό δωμάτιο. 'Η 'Εμμα κυλίστηκε κάτω σιμόφυρτη.

— 'Εμμα! 'Εμμα! φώναξε τότε έκείνος σαν τρελλός. Και πέφτοντας επάνω της πήρε στα χέρια του τό κεφάλι της...

— 'Εμμα! 'Εμμα! ξανάειπε πάλι μη ξέροντας τί να προσέση και πηγόμενος άπ' τά δάχρυα που έρχανε ποτάμι άπ' τό μάτι της.

'Εκείνη όμως δέν τον κυττάβει πειά. Είχε κλείσει για πάντα τά μάτια της και δέν έκλαιγε πειά όπως πριν για τό σφάλμα στο οποίο την παρέσυρε η άγάπη της...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

ΙΓ'

Στην κορυφή του λόφου ο Προφήτης 'Ηλίας και στην πλευρά του προς το Γηροκομειόν και προς το Πασσαλιμάνι με μερικά σπιτάκια ήταν εκεί τα Κρητικά, όπως και τώρα εις αυτήν την πλευράν πλεονάζουν οι Κρητικοί. Εξήγησα να βρω το μονοπάτι που μας ώδηγούσε από την κορυφή του λόφου στην είσοδο προς τη σπηλιά της 'Αρετούσας, που έλεγαν ότι ή άλλη άκρη της εύρισκεται στας 'Αθήνας κάτω από την 'Ακρόπολι, μά δεν εύρηκα κανένα σημάδι από όσα ήξερα.

Έχασα το δρόμο, όταν έτράθηξα για το θέατρο του Τόσχα που στάν καιρό του είχε τιμές και δόξες με τον Εύαγγελο Παντόπουλο, με το θίασο του Κοτοπούλη. Έκει έστησε τη σκηνή του για πρώτη φορά στάν Πειραιά, ο κινηματογράφος των 'Αδελφών Ψυχούλη, που είχαν φέρει και τα νευρόσπαστα του Χόλδεν.

Και ο 'Αρνιώτης, όταν ήλθε με τους ακύλους του και τον λοιπόν θιάσόν του, έκει έδωκε τας παραστάσεις του. Τό εύρηκα επί τέλους. Μά άρα γε το βρήκα; 'Η σπηλιά του Παρασκευά, που έπροκαλούσε τους φίλους της δροσιάς και της καλής ρετσίνας δεν είνε εκείνη, που ήταν τον καιρό, που ο Δραγάσης έκανε τας έρευνάς του διά το Σηράγγειον που έπροκάλεσε τόσον το ένδιαφέρον του κόσμου των αρχαιολόγων.

'Η μύρα του Στέλιου του Τσοκαρόπουλου έχει μεταβλήθ' τώρα σ'ε γειτονιά από παράγκες.

Έσταμάτησα λίγο και στο Πασσαλιμάνι.

'Η αλήθεια είνε ότι καμιά άντροπή έτοι από τα θεμέλια δεν έγινε τώρα τελευταία. Εύρηκα το Πασσαλιμάνι της έποχής που έκτίσθηκε το κρηπίδωμα από το Ρωσικό νοσοκομείο έως την πλατεία της 'Αλεξάνδρας με τα πολυάριθμα καίκια που είνε πάντοτε συγκεντρωμένα εκεί και περιμένουν την πρώτη δυνατή πνοή της Νοτιάς, για να χορέψουν τον πένθιμο χορό της φουρτούνας.

Είνε στη θέση του και το Γοτθικό σπίτι, που το λέγαμε πώς είνε του Σολομού, με τα στενά παράθυρά του, που μοιάζουν με μπαλεστράδες δεν υπάρχει όμως το θέατρο του Διονυσιάδη το «Πολυθέαμα», που ήταν αυτή ή ζωή του Πειραιώς τα καλοκαίρια και που έστéγαζε ολόκληρα χρόνια τους θιάσους του 'Αλεξιάδη, της Παρασκευοπούλου, του Σπ. Παντοπούλου και άλλους λησμονημένους πειά μέσας στο κύλημα του χρόνου.

'Ανέθαζε τότε στη σκηνή ο Δημοσθένης 'Αλεξιάδης τον 'Γουλιέλμο τον 'Αχθοφόρο, το «Δόν Φυσέκη», τον «'Ιωσήα τον 'Ακτοφύλακα», όλα δράματά εις έξ πράξεις με πρόλογον και επίλογον και ή Εύαγγελία Παρασκευοπούλου την «Φρού-Φρού», την «Κυρίαν με τας Καμελίαν», τα άλλα δράματα του γαλλικού δραματολογίου, που όσκι εξέησαν εκείνη την έποχή και ξεενύχτισαν περιμένοντας να τελειώσουν και έχειροκροτούσαν, ασθάνονται μιά νοσταλγική στροφή της ψυχής των προς εκείνα τα χρόνια.

Μά κοντά σ' αυτά τα έργα και στην «Τιμή» του Σούδερμαν έδίδαξε ο 'Αλεξιάδης εις αυτό το θέατρο τον «Βασίλειον τον Βουλγαροκτόνον» του Στρατήγη, τον «Προμηθέα έν 'Ολύμπω» του 'Ιωάννου Καλοσύτη, το «Λίγο άπ' όλα» του Β. Λάμπρου, την «Γυναίκα με το μέτρο» του 'Ιω. Δημητροπούλου, τον «Καπετάν Γακουμή», την «Τύχη της Μαρούλας» και άλλα που άφηκαν έποχή και ξεστρέλλαν τον θεατρόφιλο κόσμο τότε. Και ή Παρασκευοπούλου έδιάλεγε από το έλληνικό δραματολόγιο την «Εσμή την

Τουρκοπούλα» του Σπυρίδωνος Περεσιάδη και άλλα.

Όποιος κρατεί στη μνήμη του τη ζωή την καλοκαιρινή του Πασσαλιμανίου της έποχής εκείνης, περιμένει κατά τα μεσάνυχτα ν' ακούση τις τουφεκιές και τις φωνές που άνηχούσαν κατ' άπαράβατον κανόνα από τον «'Απόλλωνα» το θέατρο που έθριάμβευε ο Κανέλλος με την καμωσιά και με την παντομίμα και που ο λαός το είχε βαπτίσει «Το ρεζιλικό» κι' έπροκαλούσε τας Σαββατοκύριακα πρό πάντων άληθινή κοσμοπλημμύρα από τα πέρατα του Πειραιώς.

Τό καφενέον του Διονυσιάδη υπάρχει όπως υπάρχει και το άντικρινό του που ήταν το Δέδε, όπως υπάρχει το «'Ιδιο κι' άπαράλλακτο και το πιδ πέρα δίπλα στον «'Απόλλωνα» του Ποριώτη. Δεν υπάρχει όμως πειά ο Διονυσιάδης με το άέτειον όμμα του και με την κατακτητική εξύπαυδα, όπως δεν υπάρχει πειά ο Σωτήρης ο Δέδες, ο ραχιατλής και δυσκολοκίνητος, ούτε ο Ποριώτης.

Δεν υπάρχει το «Vis-a-vis», το λεωφορείο με τα αλογάκια και με τον έξυπνο εισπράκτορα, τον 'Αργύρη, που έκανε τις διαδρομές Πασσαλιμανίου — Φρεαττύδος για τα θαλάσσια λουτρά.

Ο «Λούκουλλος», το έστιατόριον που συνεκέντρωνε μετ' τας θεατρικάς παραστάσεις τον κόσμο των ήθοιων και την συνοδείαν των καθώς και όλους τους ξενοκτρες εκείνης της έποχής, που ήταν πολλοί κι' όνομαστοί, έζησαν ήσαν όριστικώς και άμετακλήτως τώρα οικοδομείται σ' αυτή την έκταση τη μεγάλη ένα μεγαλοπρεπές μέγαρο που ανήκει στο ταμειόν των άξιωματικών του έμπορικου ναυτικού.

Έλειψαν όριστικώς και άμετακλήτως πειά οι τύποι που έστρωναν το μαντήλι της κακογλωσσίας σ'ε κάποιο τραπέζι κι' έλεγαν ο ένας το μακρύ του κι' ο άλλος το κοντό του για όλους τους Πειραιώτες και για όλες τις Πειραιώτισσες.

Έκει που τον παλιό καιρό ήταν καθιερωμένο το παλιό θέατρο έχουν κατακτήσει πειά όριστικά το έδαφος οι κινηματογράφοι, που ξετρελλανίζουν μικρούς και μεγάλους.

Αί συγκεντρώσεις που έπροκαλούσε το θέατρο του Τόσχα που το διηθούσε τα τελευταία χρόνια ο Σταύρος ο Πλυτώνοπουλος, περιήλθον εις την διακοδοσίαν της 'Ιστορίας.

Οι έπροτιμούσαν το θέατρον του Τόσχα, που ήταν πραγματικά κτισμένο για θέατρο και ήταν σ'ε μέρος κατάλληλο για το καλοκαίρι, κατέληξαν μετά την παράστασι στο Πασσαλιμάνι και εκεί εξηκολούθουν τας κρίσεις και τα σχόλια επί της παραστάσεως στην αρχή κι' εύριζαν ύστερα στα γεγονότα της ημέρας.

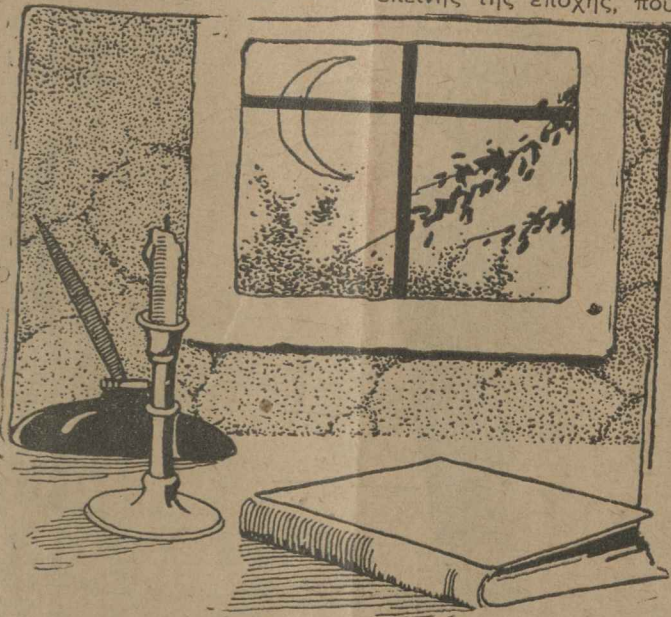
Έκει στη γωνιά της πλατείας του Πασσαλιμανίου ήταν κι' ο επιχειρηματίας που έτοποθετούσε τα αλογάκια και τα καρροτσάκια που έδéchοντο τον παιδόκοιμο και τον έπαιρναν βόλτες με όλίγα δεκάλεπτα.

Τό λιμανάκι του Πασσαλιμανίου το διέπλεον τα μονόξυλα και ή κομψές βαρκοϋλες του «'Ομίλου των 'Ερετών Πειραιώς» που υπάρχει ακόμη και λειτουργεί στο βάθος του λιμανιού.

Ο Καραγκιόζης ο Θουρβοποιός που έκανε την εμφάνισή του κάθε καλοκαίρι σ'ε μιά μάντρα που δεν υπάρχει πειά και που έπροκαλούσε την μεγαλύτερη κατανάλωσι του Πασσατέμπου, δεν κάμνει πειά την εμφάνισή του, ή δεν είνε ο ίδιος.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βολταίρος και ο μεγαλύτερος κλέφτης. Μιά άπάντησις του στρατηγού Φράνκο. Ο Μπρούμμελ κι' ο πρίγκηψ της Ουαλλίας. Η ήλικία του Ροσσίνι, κτλ.

Ο Βολταίρος όταν είχε άποτραξηχθή στην Έπαυλι του Φερναι, δέχόταν εκεί πολλούς φίλους του. Η συζητήσις — είνε περιττό να το πούμε — ήταν λαμπρή, πνευματώδης και σχετικές με όλα τα ήπικαιρα θέματα, φιλοσοφικά, πολιτικά, φιλολογικά.

Συχνά, όλοι οι συνομιλήται έπρεπε να διηγούν μια ιστορία ή ένα δεδομένο θέμα. Έτσι μια μέρα συζητούσαν περί του ποιός ήταν ο μεγαλύτερος κλέφτης. Όταν λοιπόν ήρθε ή σειρά του Βολταίρου να λάβη το λόγο, ο πνευματώστατος συγγραφέας είπε:

— Μιά φορά ήταν ένας ύπουργός των Οικονομικών...

Κι' άμέσως σώπασε.

— Λοιπόν; —

— Τί λοιπόν; Έκανε ο Βολταίρος.

Αυτό ήταν όλο...

Ο στρατηγός Φράνκο, ο άρχηγός των έπαναστατών της 'Ισπανίας, θεωρείται ως ένας από τους καλύτερους στρατιωτικούς της χώρας του. Για να λάβετε μια ιδέα της άξίας του, άρκεί να σας αναφέρουμε ότι σ'ε ήλικία 38 έτών ήταν άρχηγός του Γενικού 'Ισπανικού 'Επιτελείου. Σήμερα είνε 43 έτών.

Κάποιος Γάλλος δημοσιογράφος λοιπόν ρώτησε τελευταία τον Φράνκο τί θα έκανε αν σ'ε περίπτωση άποτυχίας της έπαναστάσεως, αναγκαζόταν να εγκαταλείψη την 'Ισπανία και το στρατό της.

Και ο άρχηγός των έπαναστατών άπάντησε:

— Θα καταταχθώ ως άπλός στρατιώτης στη γαλλική λεγεώνα των ζένων.

Ο περίφημος Μπρούμμελ, ο όποιος όηπρε βασιλεύς της μόδας στην 'Αγγλία, στην αρχή του δεκάτου ένατου αιώνα κι' ο όποιος δημιουργός του δανδισμού, όηπρε επί πολλών χρόνων ο ευνουδόμενος του πρίγκηπος της Ουαλλίας, του κατόπιν βασιλέως Γεωργίου IV.

Ο Μπρούμμελ ήταν πολύ άναίδης και ή μεγάλη του φιλία με τον πρίγκηπα της Ουαλλίας τον έκανε να φέρεται και σ' αυτόν τον ίδιο ακόμη πρόστυχα. Έτσι ο πρίγκηψ τον θαρέθηκε σιγά-σιγά.

Μιά μέρα λοιπόν που ο διάδοχος του άγγλικού θρόνου και ο βασιλεύς των δανδηδων έτρωγαν μαζί, ο Μπρούμμελ τολμήσε να πη στάν ύψηλό συναιτημόνα του:

— Γεώργιε, φώναξε έναν όηπρέτη!

Ο πρίγκηψ έδίστασε στην αρχή, κατόπιν όμως ύπάκουσε. Μά όταν ο όηπρέτης παρουσιάσθηκε του είπε, δείχνοντάς του τον Μπρούμμελ:

— Πάρε αυτό το μεθυσμένο έξω και πηγαίνε τον στο κρεβάτι του!

Από εκείνη την ήμέρα ο Μπρούμμελ άναγκάστηκε να εγκαταλείψη την αλή του διαδόχου.

Ο περίφημος μουσουργός Ροσσίνι είχε γεννηθή στις 29 Φεβρουαρίου 1792.

Όταν γεννιέται κανείς στις 29 Φεβρουαρίου, έλεγε, έχει μονάχα το ένα τέταρτο της ήλικίας του.

Έτσι, μια μέρα του 'Ιανουαρίου του 1856, καθώς ένας από τους βιογράφους του τόν ρωτούσε ποιά είνε ή άκριβής ήλικία του, ο Ροσσίνι άπάντησε

με το σοβαρότερο ύφος του κόσμου:

— Λοιπόν έχουμε 64 χρόνια από τότε που γεννήθηκα... Αυτό το διαιρούμε διά του 4 κι' έχουμε 16... Άγαπητέ μου φίλε, κλείνω τα δεκάξη μου χρόνια τον προσεχή μήνα.

Ο Σωκράτης βλέποντας μια μέρα το φιλόσοφο 'Αντισθένη, τόν άπόστολο της φτώχειας, να γυρίζει τόν μανδύα του για να δείξη στους 'Αθηναίους ένα μέρος που ήταν ξεσκισμένο, του είπε:

— Ω 'Αντισθένη, βλέπω τη ματαιοδοξία σου μέσ' από τις τρυπες του μανδύα σου.

Ο Λουδοβίκος Μπλεριό, ο περίφημος πρωτοπόρος της άεροπορίας που πέθανε τελευταία, θέλησε κάποτε να άνακατευθ'ε στην πολιτική και εξέθεσε ύποψηφιότητα βουλευτού. Μά απέτυχε πανηγυρικά.

Αυτό όμως δεν τόν έκανε να πάρη το πράγμα κατάκαρδα. Και όταν μιλούσε για την άποτυχία του, έλεγε εύθυμα:

— Ξέρετε, το έδαφος της πολιτικής δεν είνε καθόλου κατάλληλο για άπογειώσει για έναν άνθρωπο που πετάη στα σύννεφα!

Κατά το τελευταίο τάξιδι της Μάρλεν Νήτριχ στη Γαλλία, τη στιγμή που άποβιβαζόταν στο Χερθούργο ο άστυνομικός που εξέτασε το διαβατήριό της της είπε:

— Η φωτογραφία σας δεν είν' έν τάξει...

Τότε ή διάσημη θενάττα του άπάντησε:

— Καταλαβαίνω... Την θέλετε με άφιερωση...

Και ξεκολλώντας τη φωτογραφία της από το διαβατήριό έγραψε από κάτω τα έξης:

«Πολλά φιλά ο' όλους τους άστυνομικούς της Γαλλίας. Έτσι ο άστυνομικός δεν της έφερε πειά καμιά αντίρρηση και την άφησε να περάση.

Ο Γάλλος ποιητής Πόλ Βερλαίν, στην παιδική του ήλικία ήταν πολύ άκατάστατος κι' ο πατέρας του τόν ρώναζε διαρκώς μικρό γουρουνί.

Μια μέρα λοιπόν, έντελώς άπροσδόκητα, ρώτησε τον πατέρα του:

— Ο πατέρας ενός γουρουνιού είνε κι' αυτός γουρουνί;

— Ναι, παιδί μου.

Τότε, μπαμπά, έκανε ο ποιητής, εσύ είσαι ένα γουρουνί, πιδ μεγάλο από μένα.

Έννοείται ότι έφαγε κατόπιν της χρονιάς του.

Όταν ο Βίκτωρ Ουγκώ θριάμβων έξόριστος στο Βέλγιο, μια Βελγίς κυρία τόν πήγε το λευκώμα της για να της γράψη μια άφιέρωσι. Κι' ο Ουγκώ για να την πειράξη έγραψε τα έξης:

«Άφησε τα λευκώματα και τα χορτιά, Βελγίς, για να τα φάν ή... γίδες!»

Ο Βολταίρος στην Έπαυλι του Φερναι

Σωκράτης και 'Αντισθένης

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ε*

Η ΦΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΟΦΑΛΟ

ΠΟ τις πολυτιμότερες φιλίες που απέκτησα στην 'Αμερική ήταν και το περιφύμιο παλαιστού Τόφαλου. 'Ο Τόφαλος, που πριν από τριάντα χρόνια ήταν το ένδαλμα δλοκλήρου του 'Ελληνισμού, που τ' όνομά του ως τότε σήμερα σχεδόν έχει μείνει συνώνυμο με το δυνατό και γερού ανθρώπου, ο θριαμβευτής δλυμπιονίκης μας των δλυμπιακών αγώνων του 1906, ήταν από χρόνια εγκατεστημένος στην 'Αμερική, όπου είχε αποκτήσει πολύ καλή θέσι στους αθλητικούς και παλαιστικούς κύκλους, είχε γίνει δε ξεαιρετικά αγαπητός στους έλληνικούς κύκλους της 'Αμερικής γιατί ως άνθρωπος έχει χρυσή καρδιά και είχε πάντα πρόθυμος να βοηθήσει καθέναν που θα νομίσαι ότι τον χρειάζεται.

Σε μένα φάνηκε πολύτιμος βοηθός και σύμβουλος και η φίλια μας ως σήμερα είναι αδιαρρηκτη. Γνωρίστηκα μαζί του το 1920 στην Νέα Υόρκη, σε μία πάλη που έδωσε μ' έναν 'Αμερικάνο παλαιστή. Μου άρεσε πολύ το σύστημά του και γι' αυτό του εξέφρασα την επιθυμία να γυμνασθώ μαζί του, γιατί ήμουν βέβαιος πως θα με δίδασκε πολλά πράγματα κι' επειδή είχε μεγάλη πείρα θα μπορούσε να με βοηθήσει. 'Αλλά και για ένα άλλο ακόμη πράγμα ήθελα να γνωρισθώ με τον Τόφαλο: Την εποχή εκείνη ήμουν ακόμη πολύ έλαφρός και έπρεπε να θυρώνω ακόμη. 'Ο Τόφαλος ήταν ειδικευμένος στην άρση θυρών και θα μου έδινε πολύτιμες οδηγίες για να δυναμώσω τα χέρια μου, τα πόδια μου και το σώμα μου.

Πραγματικά σε όλα αυτά ο Τόφαλος φάνηκε για μένα ανεκτίμητος. Δείχτηκε προθυμότητας και πάλα με μαζί μου σε μία φιλική συνάντησι. Με βοήθησε σε ό,τι καλό μπορούσε να με βοηθήσει, με έμυσε σε όλα τα μυστικά της τέχνης του, αλλά ακόμη σαν καθηγητής των ελληνικών γυμναστηρίων που ήταν και είχε ακόμη, μ' έκανε να γνωρισθώ με πολλών κόσμο και ν' αποκτήσω σχέσεις και γνωριμίες πολλές. 'Επίσης δε επειδή ήταν παλαιός και πολύπειρος παλαιστής και γνώριζε όλον σχεδόν τον παλαιστικό κόσμο, με καθοδηγούσε με ποιούς παλαιστές αξίζει να συναντηθώ, ποιοι ήταν καλοί, ποιοι δεν ήταν, τί σύστημα μεταχειριζόταν ο ένας, τί ο άλλος και άλλα πολλά.

Με τον Τόφαλο γυμναζόμουν τακτικά από το 1920 κάθε φορά που μου παρουσιαζόταν ευκαιρία, και τώρα ακόμη όποτε τον συναντήσω γυμνάζομαι μαζί του. Πρώτα απ' όλα όμως τον θεωρώ σαν ένα πολύτιμο σύμβουλο και φίλο και το χρωστώ ένα μεγάλο μέρος από την κατοπινή μου εξέλιξη.

Η ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΣ
ΣΕ ΠΡΩΤΟΠΑΛΑΙΣΤΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Για πρώτη φορά έπαιψα το πόδι μου έξω από την αμερικανική ήπειρο το 1927. Με έκάλεσαν στην Χαβάνα και στην Κούβα, τα δύο μεγάλα νησιά της 'Αμερικής και εκεί έδωσα μερικά παλαιστικά μάτς, τα οποία έκέρδισα όλα. 'Ο κόσμος στα μέρη εκείνα είναι πολύ διαφορετικός από το αμερικανικό κοινόν που είχα συνηθίσει ως τότε. Πολύ πιο έκδηλος και θερμός και 'παθαίνεται' πραγματικά όταν παρακολουθώ έναν αγώνα, είτε παλαιστικό, είτε πυγμα-

χικό και γενικά όποιονδήποτε αυτού του είδους. 'Εκεί είχα για πρώτη φορά και ταυρομαχίες, γιατί οι κάτοικοι της Κούβας, καθώς είναι οι περισσότεροι Ισπανικής καταγωγής, έχουν μεταφέρει στην καινούργια τους πατρίδα τα περισσότερα έθιμα της πατρίδας.

Δεν είχα ξαναδεί ταυρομαχίες εκ του φυσικού και μου έκαναν μεγάλη εντύπωση, όχι τόσο για την ταυρομαχία την ίδια που χρειάζεται μεγάλη τέχνη από μέρους του ανθρώπου, αλλά είναι ένα θέαμα άγριο και σκληρό, όσο για την συμμετοχή του κοινού σ' αυτήν. 'Όλοι, άνδρες και γυναίκες και περισσότερο μάλιστα η γυναίκες, παρακολουθούσαν με άσυγκράτητη αγωνία και ενδιαφέρον τον αγώνα. Κάθε φορά που ο ταυρομάχος θα έδινε ένα πετυχημένο χτύπημα στον ταύρο, ούρλιαζαν από τον ένθουσιασμό τους, τον χειροκροτούσαν, τον έρριχναν λουλούδια. Κι' όποτε πάλι ο ταύρος του ξέφευγε, τον σφύριζαν, τον απέδοκιμαζαν, χτυπούσαν τα πόδια τους. Το αίμα που χυνόταν, το θέαμα των πληγωμένων ζώων, δεν τους έκανε καμμία εντύπωση, ενώ σ' έμένα, που το έβλεπα για πρώτη φορά, είχε μεγάλη επίδραση.

Ύστερα από λίγον καιρό ξαναγύρισα πάλι στην 'Αμερική, όπου εξακολούθησα να προπονούμαι και να παλεύω. Ερσκόμουν σε πάρα πολύ καλή φόρμα και όσο πηγαίνα γινόμενι δυνατώτερος και ικανώτερος. Σε όλες μου τις συναντήσεις έβγαίνα νικητής και άρχισα πια να διεκδικώ τον τίτλο του πρωτοπαλαιστού.

Πρωτοπαλαιστής της 'Αμερικής την εποχή εκείνη ήταν ο περίφημος Sistrangal Louis, ο διασημότες Στραγγαλιστής. Σ' αυτόν είχα προτείνει επανειλημμένως να παλαίψουμε, αλλά εκείνος διαρκώς με απέφευγε. Πότε έβρισκε τη μία πρόφαση, πότε την άλλη, τέλος πάντων έδειχνε ότι με κανένα τρόπο δεν ήθελε να παλαίψω μαζί μου.

Τότε η 'Όμοσπονδία στην οποία ανήκε το έδωσε μία ώριση προθεσμία τριών ή τεσσάρων εβδομάδων για να παλαίψω μαζί μου. 'Αν δεχόταν και με νικούσε θα κρατούσε το πρωτάθλημα, αλλιώς, αυτοδικαίως, εγώ θα μπορούσα να πάρω τον τίτλο του πρωτοπαλαιστού.

Παρό' δλην εν τούτοις την απειλή ο Στραγγαλιστής και πάλι δεν δέχθηκε να παλαίψω. Και τότε απέκτησα για πρώτη φορά τον τίτλο του πρωταθλητού της πάλης.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Καθένας στη θέσι μου θα καμάρωνε βέβαια για τον τιμητικό αυτόν τίτλο. 'Εγώ όμως δεν ήμουν καθόλου ικανοποιημένος. Δεν ήθελα να ανακηρυχθώ πρωτοπαλαιστής χωρίς να έχω κάνει τίποτε για ν' αποκτήσω αυτόν τον τίτλο.

Ηθελα να τον έχω πάρει μόνος μου με το σπαθί μου — ή μάλλον με τα χέρια μου. 'Απεφάσισα λοιπόν, μία και ο Στραγγαλιστής για να μη με συναντήση είχε φύγει για την Ευρώπη, να τον κυνηγήσω ως εκεί και να κατεβώ κι' εγώ στην Ευρώπη για να παλαίψω μαζί του. 'Ετσι το φθινόπωρο του 1928 έμπηξα πάλι στο υπερωκεάνειο και ύστερα από δεκαοχτώ δλοκλήρα χρόνια άφρασα πίσω μου την 'Αμερική και έβαλα πλώρη κατά την Ευρώπη, που δεν την έγνώριζα άλλωστε καθόλου. 'Ως την ημέρα εκείνη είχα κάνει πολλά ταξίδια, είχα διασχίσει δλοκλήρη την 'Αμερική, από το ένα άκρο στο άλλο, είχα γνωρίσει και τις πιο μικρές σχεδόν πόλεις στις αμερικανικές πολιτείες, αλλά πέρα από τον όκεανό, όπως λένε στην 'Αμερική, δεν είχα πάει. Καταλαβαίνετε λοιπόν την συγκίνησή μου.

Στο Παρίσι έφθασα μία ώραία ημέρα του Σεπτεμβρίου του 1928. Βρέθηκα εύθις σε ένα περιβάλλον έντελως διαφορετικό από εκείνο στο οποίο ήμουν συνηθισμένος. Οι αμερικανικές πόλεις είναι όλες καινούργιες και γι' αυτό έχουν διαφορετική όψη, έχουν πολύ περισσότερη κίνηση, περισσότερα αυτοκίνητα, περισσότερα φώτα. Πάντως το Παρίσι ήταν κάτι το καινούργιο για μένα και ήθελα πολύ να το μελετήσω περισσότερο, αλλά δυστυχώς δεν μπόρεσα, γιατί έπρεπε... να κυνηγώ τον Sistrangal Louis! 'Εκείνος όμως, μόλις έμαθε πως εγώ είχα φθάσει στην Ευρώπη, ξεκίνησε κρυφά κι' έφυγε πάλι για την 'Αμερική!

Γι' αμία στιγμή σκέφθηκα να τον πάρω πάλι από πίσω, αλλά ύστερα είπα στον εαυτό μου: «Αυτό το κυνηγήτο έ-

παίζουμε τώρα; 'Αφσέ τον να πάη και κάποια όρα θά τον πεί λησ».

'Απεφάσισα λοιπόν μία που είχα κάνει έτσι κι' αλλιώς να ταξίδια ως την Ευρώπη να κάνω ένα γύρο στα κυριότερα μέρη και πρωτίστως να κατεβώ στην 'Ελλάδα και να ξαναβιά τον πατέρα μου, που είχα να τον αντικρύσω δεκαοχτώ δλοκλήρα χρόνια.

'Εμεινα λοιπόν λίγο καιρό στη Γαλλία και κατόπιν κατέβηκα στην 'Ιταλία όπου με είχαν καλέσει για να δώσω μερικές συναντήσεις. 'Επάλαιψα στην Φλωρεντία και στο Μιλάνο και ένίκησα και κατόπιν ξεκίνησα για την 'Ελλάδα.

'Ο καθένας μπορεί να φαντασθή τη συγκίνησή μου όταν πήρα το πόδι μου σε γή ελληνική ύστερα από τόσα χρόνια. Είχα φύγει παιδάκι και γυρίσα πίσω άνδρας και έρχομαι να ιδώ την πατρίδα μου που δεν την γνώριζα σχεδόν καθόλου, γιατί όταν έφυγα από το χωριό μου έπηγα κατ' ευθείαν στας Πάτρας και από εκεί στην 'Αμερική. 'Ετσι και τότε όταν γύρισα, σίς αρχές του 'Οκτωβρίου του 1928, δεν εκάθησα διόλου στην 'Αθήνα, αλλά τράβηξα κατ' ευθείαν για το Κουτσόποδι να ιδώ και να αγκαλιάσω τον πατέρα μου.

Η χαρά και των δύο μας ήταν μεγάλη και η συγκίνησή μας μεγαλύτερη. 'Εκείνος με είχε αποχαιρετήσει παιδί μικρό, με κοντά πανταλόνια, που ξεκινούσε για τη μακρυνή ξενιτεία πηγαίνοντας να φέρη την τυχή του και τώρα με ξαναέβλεπε άνδρα πια μεγάλον, με όνομα και με θέσι, και πολύ διαφορετική βέβαια απ' ό,τι με θυμόταν, γιατί τα χρόνια άλλα και τα χτυπήματα είχαν αλλάξει την φυσιογνωμία μου και με είχαν κάνει σχεδόν άγνωστο. 'Εγώ πάλι είχα αφήσει έναν άνδρα σχετικώς νέο ακόμη, άκμαίο και αστείρο και τώρα έβρισκα ένα σεβάσμιο γέρο, κυρτωμένο από τα χρόνια.

Δεν πρόφθασα όμως να ευχαριστηθώ τον πατέρα μου να τους δικούς μου. Δυο μέρες μετά την άφιξή μου πέφτω κατακέφαλα από δάγκειν τόσο βαρύ, που είχα χάσει σχεδόν τις αισθήσεις μου. 'Ετσιον πυρετό είχα που μέσα σε δώδεκα μέρες έχασα δεκατέσσερα παύοντι κ' είδα κι' έπαθα όσπου να τ' ξανακερδίσω.

'Όταν τέλος πάντων άνέρωσα, απεφάσισα να ρθώ στην 'Αθήνα για να προπονηθώ και επειδή οι συμπατριώτες μου ήθελαν τόσο πολύ να με δώσω μία πάλη, της οποίας η εισπράξεις θα διετίθεντο για την ενίσχυσι του αθλητισμού!

Πραγματικά ύστερα από λίγο ήρθα στην 'Αθήνα και άρχισα να προπονούμαι.

Δεν μπορώ να πω πως το καινούργιο περιβάλλον όπου έρισκόμουν τώρα δεν μου έκανε εντύπωση. 'Απεναντίας αισθανόμουν μεγάλη συγκίνησι, ένα αίσθημα περίεργο, αθάνητα, όπως λέγουν οι 'Αμερικανοί. 'Ενοίωθα μία μεγάλη ψυχική ευχαρίστησι ακούγοντας γύρω μου όλο τον κόσμο να μιλά την γλώσσα τη δική μου, καθώς καί μās συνέδεε. Μία ψυχική συγγένεια μαζί τους, πως καί μās συνέδεε. Μ' όλο πουζα ζήσει σχεδόν είκοσι χρόνια στην 'Αμερική, τα έγγλέζικα δεν τα είχα αισθανθή ποτέ σαν γλώσσα μου. 'Ισως να τα μιλούσα καλύτερα από τα ελληνικά, αλλά όταν άκουσα τους άλλους γύρω μου να τα μιλούν, αισθανόμουν πως ήμουν ένας ξένος ανάμεσά τους, πως δεν είχα τίποτε το κοινόν μαζί τους, ενώ έδω όλοι οι άνθρωποι μου φαινόταν σαν γνωστοί, μου έρχόταν να μιλήσω στον καθένα και να το πω: «Γεια σου! Τι κάνεις;»

'Επειτα έκανα και μία άλλη παρατήρησι, που μόνον έβανα και να το πω: «Γεια σου! Τι κάνεις;»

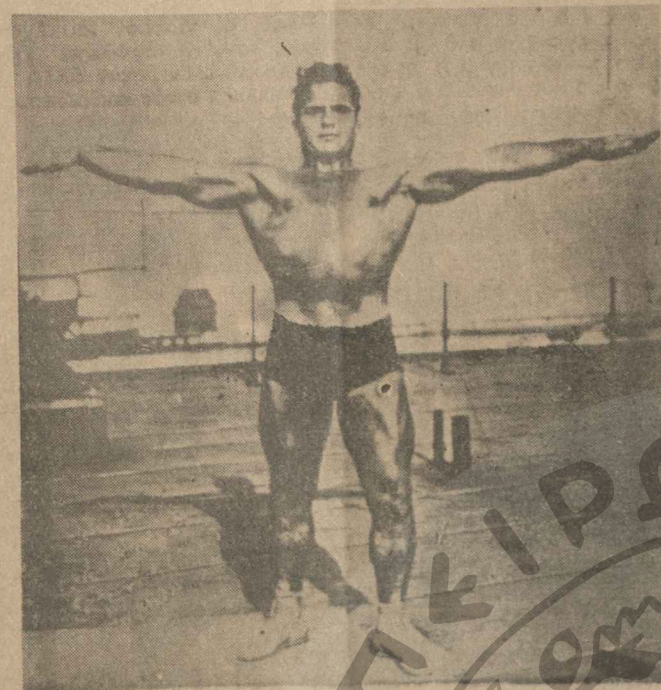
Επειτα έκανα και μία άλλη παρατήρησι, που μόνον έβανα και να το πω: «Γεια σου! Τι κάνεις;»

νείς μεταξύ τους, πως όλοι τους μοιάζουν στις πράξεις, στους τρόπους, στα λόγια, ίσως περισσότερο από ό,τι μοιάζουν οι κάτοικοι των Βορείων Πολιτειών της 'Αμερικής από τους κατοίκους των Νοτίων. 'Όταν από τη Γαλλία ήρθα στην 'Ελλάδα δεν αισθανόμουν μεγάλη αλλαγή. 'Ο τοπος μας μου φάνηκε πολύ σχετικός με τη Γαλλία, μόνον κάπως λιγώτερο εξελιγμένος. 'Επίσης και στις άλλες χώρες της Ευρώπης που πήγα, την ίδια παρατήρησι έκανα: Οι Ευρωπαίοι όλοι είναι ένα πράγμα, αλλά αυτοί οι ίδιοι δεν θέλουν να έρθουν σε στενότερη συναφεια μεταξύ τους. Βάζουν τις πινακίδες στα σύνορα κάθε κράτους και λένε: «Απ' έδω και πέρα είναι δικό σου κι' από δώ κι' εκεί είναι δικό μου» και απαγορεύεται να πατήση ο ένας εκεί που είναι ο άλλος.

Στην 'Αμερική όσο ήσαν λιγοστά τα μέσα της συγκοινωνίας, οι Βόρειοι τσακωνόνταν διαρκώς με τους Νοτίους. Δεν χωνούσαν μεταξύ τους και κάναν και έμφυλους πολέμους, πόες θά φάν τον άλλον. Από τότε που πλήθυναν οι σιδηρόδρομοι, τα θαπόρια και θυγχαν τ' αυτοκίνητα και τ' αεροπλάνα, οι Βόρειοι με τους Νοτίους βρίσκονται σε τακτική επικοινωνία και τα φιάσανε πια όριστικά.

Το ίδιο θα έπρεπε να κάνουν και οι Ευρωπαίοι. Και με τον τρόπο αυτό δεν θα υπήρχε πια κανένας λόγος να γίνονται πόλεμοι.

Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΖΙΜΠΙΣΚΥ

'Ο Τζιμ Λόντος γυμναζόμενος

'Επί καιρό σκεπτόμουν ποιόν παλαιστή να διαλέξω για αντίπαλο κατά την πάλη που θα έδινα στην 'Αθήνα. 'Ηθελα να είναι κάποιος καλός που να δυσκολευθώ να τον ρίξω κάτω και να θυγώ ασπροπρόσωπος στους συμπατριώτες μου που θα μ' έβλεπαν για πρώτη φορά να παλεύω. 'Ελος ύστερα από πολλά, απεφάσισα να παλαίψω με τον περίφημο Καρλ Ζιμπίσκυ, που είχε πολλές νίκες στο ένεργητικό του και κατ'άγονταν από μεγάλη παλαιστική οικογένεια. Τον εκάλεσα λοιπόν στην 'Ελλάδα και μαζί μ' αυτόν έγραψα και στον Τόφαλο να κατεβή για να μου χρησιμεύσει ως διακιτήης. 'Η συναντήσι μας ώρισθηκε για τις 27 Νοεμβρίου, άλλ' εν τώ μεταξύ άρχισε μία τέτοια κακοκαιρία που ήταν σχεδόν αδύνατο να προπονηθώ σε ανοικτό χώρο. Κάθε μέρα έβρεχε και την Κυριακή που είχαμε όρισει για τους αγώνες έκανε τέτοια κοσμοχάλας, ώστε άναίκατα να αποφασίσω να παύσω.

Με την έλπίδα λοιπόν πως θ' αλλάξει ο καιρός, αναβάλαμε τον αγώνα για την άλλη Κυριακή, 2 Δεκεμβρίου. Βρέξει-χιονίσει έπρεπε να τον δώσουμε, γιατί κι' εγώ και ο Ζιμπίσκυ έπρεπε να φύγουμε για την 'Αμερική, όπου είχαμε άρισει διάφορες συναντήσεις.

Τέλος πάντων έφθασε εκείνη η ημέρα και στην αρχή μās ξεγέλασε γιατί έκανε μία περίφημη λιακάδα. 'Ο κόσμος πλημμύρισε το Στάδιο από νωρίς, μία ώρα πριν από την ώρισημην δεν υπήρχε πια μία θέσις, όταν έφθασα άρχισα να ψιγάλλω, κατόπιν να βρέχη και στο τέλος να χιονίση.

Η πάλη όμως έπρεπε να δοθή και δόθηκε. 'Εχω δώσει πάνω από χίλιες πάλες κι' εν τούτοις όμολογώ ότι λίγες φορές στη ζωή μου είχα αισθανθή την συγκίνησι που αισθανόμουν τότε. Θά πάλευα πρώτη φορά μπρος στο γέρο πατέρα μου και μπρος στους συμπατριώτες μου.

Προτού να ανέβω στο ρινγκ ο πατέρας μου ήρθε κοντά μου, μ' έφιλησε και μ' ευχήθηκε να νικήσω. Γοτε ύλη μου η συγκίνησις που πριν με είχε παραλύσει, μεταβλήθηκε σε άκραδανη θέλησι να θυγώ θριαμβευτής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΟΥΣ

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

(Άρθρον του Γάλλου Ιατρού Δρος Βικτόρ Ωσέ.)

Ο Μπετόβεν, ο μεγαλύτερος μουσουργός των αιώνων, υπέφερε σ' όλη του τη ζωή από αρρώστια. Σέ ηλικία τριάντα χρόνων ήταν κιόλας έντελως κουφός. Τις σονάτες του και τις συμφωνίες του, που όλος ο κόσμος τις ακούει πάντα με τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση, ο ίδιος τις παρακολουθούσε μόνο με τη σκέψη του και τις ζούσε με τη φαντασία του. Ποτέ δεν τις άκουσε. Τί φριχτό αυτό για έναν μουσικό! Τί ζωή στερημένη!

Και πραγματικά, η ζωή του Μπετόβεν ήταν ένα συνεχές μαρτύριο! Η κληρονομική κληρόνωση απ' αυτήν πνεύμονες εξαίρετικά λεπτούς.

Σε ηλικία δεκαεφτά χρόνων, όπως γράφει ο ίδιος σε μία επιστολή του, θασανίζονταν από άσθμα και σαν να μην έφτανε αυτό, ένοιωσε μία μελαγχολία «που ήταν μεγάλη όσο σχεδόν κ' η αρρώστια του».

Κάθε χειμώνα προσεβάλλετο από βρογχίτιδα: «Ο χειμώνας με σκοτώνει σχεδόν γράφει. Υποφέρω διαρκώς. Το τρομερό μου συνάχι δεν μ' αφήνει ούτε στιγμή και με κρατάει διαρκώς στο κρεβάτι». Σε όλες του τις επιστολές συναντάει κανείς τις φράσεις: «Υποφέρω διαρκώς», «ερίσκομαι στο κρεβάτι», «είμαι σε κακά χαλάρια» κτλ. Απ' αυτό δε μπορεί να συμπεράνει κανείς ποιά ήταν η κατάσταση της υγείας του.

Συχνά ήταν τόσο άρρωστος, ώστε μόλις έφευγαν οι φίλοι του που είχαν πάει να μάθουν νέα του, ξεχνούσε την επιστολή του. Με το παραμικρό κρύωμα, πάθαινε υποτροπή βρογχίτιδας ή πνευμονίας. Πνιγόνταν από το άσθμα. Ο θήλας, ένας ξερός και άγριος θήλας, του σπάραζε το λαιμό. Η αρρώστια της μητέρας του τον ετρόμαζε. Φοβόταν τη φυματίωση, προπάντων από τότε που ένας γιατρός του είχε πη ότι η αρρώστια του ήταν μία «αρρώστια του στήθους». Η φίλη του Μπετόβεν δεσποινίς ντέλ Ρίο γράφει στο ημερολόγιό της ότι ο μεγάλος συνθέτης συνήθιζε να φτύνει στο μαντίλι του και να κυττάζει κάθε φορά το σάλιο του για να δει μήπως ήταν ματωμένο.

Με τον καιρό και μ' άλλη αρρώστια χρονιά ήρθε να προστεθεί στην βρογχίτιδα: Η εντερίτις. «Υποφέρω από κοιλιακά», γράφει. Είπε η σύνηθισμένη μου αρρώστια. «Εχω συνεχή διάρροια, πράγμα που μου προκαλεί μιά τρομερή αδυναμία». Άλλοι πάλι γράφει: «Είμαι πολύ άσχημα σήμερα. Εχω τρομερή διάρροια. Το φτωχό μου στομάχι είναι σε χαλάρια».

Ο Μπετόβεν υπέφερε από φοβερούς πονοκεφάλους. Μα και τα μάτια του δεν πήγαιναν πίσω. «Και τα μάτια ακόμη μου πονάνε», γράφει. Πρέπει να τα προσέχω πολύ. Είμαι υποχρεωμένος να τα δένω μ' έναν επίδεσμο ή χιτά.

Εκτός απ' αυτές τις αρρώστιας, υπέφερε και από οξείς ρευματισμούς καθώς και από έναν ίκτερο, ο οποίος δεν είχε τέλος.

Στο τέλος, ο Μπετόβεν έγινε ύδρωτικός, πράγμα που τον ανάγκασε να υποβληθεί σε τέσσερες έγχυσεις. Στη μία

Ο Μπετόβεν

απ' αυτές του έβαλαν απ' την κοιλιά δέκα λίτρες νερό και τη δεύτερη είκοσι. Αυτή ήταν η τελευταία φάση των παθήσεών του. Τό είχε καταλάβει κι' ο ίδιος αυτό και γράφει κάπου: «Ο χάρος δεν θ' άργήσει να μ' έρθει». Και όμως, έπειτ' από κάθε έγχειρησι ένοιωσε τον έαυτο του να κουφισμένο και η έμπιστοσύνη του στη ζωή ξαναγύριζε.

Μά η αδυναμία του μεγάλωνε όλοένα και είχε συχνές υποθυμίες.

Και έτσι πέθανε στις 26 Μαρτίου 1821, σε ηλικία πενήντα έφτα χρόνων, η μεγαλύτερη μουσική μεγαλοφυΐα των αιώνων.

Ο Μπετόβεν είχε πάθει, τι παθαίνουν όσοι υποφέρουν από χρόνιας αρρώστιας: Θλέποντας ότι δεν θεραπεύονται, τα χάζουν με τους γιατρούς των.

Ο Μπετόβεν δεν απέτελεσε εξαίρεσι το κανόνα αυτού. Όλοι οι γιατροί του έχασαν διαδοχικά την έμπιστοσύνη του. Τον ένα τον έλεγε «κολοκυθόγιατρο», τον άλλο «Κάιν», τον άλλο «Δολοφόνο» κλπ.

Μά και στους ανθρώπους που τον υπηρετούσαν δεν φερόταν καλύτερα: «Αν το στομάχι μου έξη τέτοια χαλάρια», γράφει κάπου, «και αν έχω τόσο τρομερό συνάχι, το πρώτο όφελεται στην άγελάδα τη μεγαλύτερη μου με τα φασίδια φαγητά που μου φτάνει και το δεύτερο στη γουρούνα την υπηρέτριά μου που μ' αφήνει όλες τις πόρτες και τα παράθυρα ανοιχτά».

Και όμως, οι γιατροί του Μπετόβεν έκαναν, τι μπορούσαν γι' αυτόν, με τα μέσα που διέθετε η επιστήμη εκείνη την εποχή. Όταν, νέος ακόμα, προσεβλήθη από ελλογία και τυροειδή πυρετό, τον περιποιήθηκαν τόσο καλά, ώστε γλύτωσε. Δύο φορές ακόμη του έσωσαν τη ζωή από την πνευμονία. Δεν έπρεπε λοιπόν να χάνει κανείς την αξίωσι απ' αυτούς να τον απαλλάζουν από τις βρογχίτιδες του και την εντερίτιδα που και σήμερα ακόμα, δυσκολοθεραπεύεται. Έξ' άλλου ο Μπετόβεν δεν πέθανε ούτε από τις συνέπειες της βρογχίτιδας, ούτε από κρίσι εντερίτιδος. Ο θάνατός του πρέπει ν' αποδοθεί στην κατάσταση του ηλιατός του.

Είχε πάθει κίρρωσι του ήπατος, η οποία και του προκάλεσε την ύδρωτική. Η αρρώστια αυτή του παρουσιάζει με ναυτίες, αιμορροΐδες, έμετους, πρηξίματα, φουσκώματα κτλ.

Μά για όλ' αυτά, ο μόνος ένοχος είν' ο ίδιος ο Μπετόβεν. Ποιά μεγαλοφυΐα άλλωστε δεν έχει και την άναπνοή της; Η ανάποδη λοιπόν του Μπετόβεν, ο οποίος είχε γεννηθεί στην πατρίδα της μύρας, ήταν να συχνάζει υπερβολικά στα ζυθοπωλεία. Μόλις συνερχόταν λίγο από τις αρρώστιας του, έτρεχε άμέσως στις μύρες. Εκεί έβριανταβού στους φίλους του κι' έπινε όπως μόνο οι Γερμανοί έφταναν να πίνουν.

Τέτοια διαίτα δεν συνιστάται βέβαια ούτε για την εντερίτιδα, ούτε για το ήπαρ. Δεν μπορούσε παρά να επιδεινωθεί

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΙ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ

ΤΙ ΘΗΡΙΟΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΙ ΜΗΔΑΜΙΝΟΤΗΣ!

Τί καταναλίσκει η ανθρωπότης. Οι εκπληκτικοί υπολογισμοί ενός Αμερικανού χημικού. Πόσο στοιχίζει το σώμα μας. Τί είνε η έξυπνάδα μας. Ο πληθυσμός της γης. Τί τρώει η ανθρωπότης. Το βάρος των δοντιών του πληθυσμού της γης κλπ. κλπ.

ΕΔΩ και λίγο καιρό, ένας Αμερικανός χημικός, ο καθηγητής Τζόνας Μόργκαν, έκανε έναν παράξενο υπολογισμό, από εκείνους με τους οποίους μάς εαφνιάζουν κάθε τόσο οι επιστήμονες του Νέου Κόσμου... Ο δόκτωρ Μόργκαν, ούτε λίγο, ούτε πολύ, υπολόγισε πόσο περίπου στοιχίζουν τα διάφορα συστατικά ενός ανθρώπινου σώματος και θρήκε το εξής: «Όλα μαζί δεν κοστίζουν παρά πάνω από 5 δολάρια! Μά ο ιδιότροπος χημικός δεν περιωρίσθηκε μόνο σ' αυτή του την πρωτότυπη έρευνα. Έκανε κι' άλλες πολλές, που είνε εξ ίσου ενδιαφέρουσες και αποκαλυπτικές για το μυστήριο της ζωής απάνω στη γη.

Υπολόγισε, παραδείγματος χάριν, πόσα λεπτά ξοδεύει ένας άνθρωπος την ημέρα για την συντήρησι του και θρήκε ότι το ποσό αυτό δεν ξεπερνάει το 1 δολάριο. Μ' ένα δολάριο την ημέρα μπορεί θαυμάσια να ζήσει κάθε άνθρωπος. Όλα τ' άλλα έξοδα που κάνουμε είνε περιττά από μία άποψι και συμβατικά δημιουργήματα του λεγομένου πολιτισμού μας.

Έκανε όμως κι' ένα σωρό άλλους επίσης περίεργους υπολογισμούς, πολύ λίγο κολακευτικούς για τους ανθρώπους. Όλη η μυσική δύναμις μας, κατά τον χημικό Μόργκαν, μπορεί να αντιπροσωπευθεί από ένα χοντρό καρφί. Όση αντίστασι παρουσιάζει το καρφί αυτό, τόση είνε και η μυσική δύναμις μας. «Όσο για την περίφημη έξυπνάδα μας, ο Αμερικανός επιστήμων είνε αδυσώπητος: γι' αυτόν η ανθρωπίνη έξυπνάδα δεν είνε τίποτε άλλο παρά μερικά γραμμάρια φωσφόρου.

Πόσος τώρα είνε κατά μέσον όρον ο πληθυσμός του κόσμου; Ο Μόργκαν μάς πληροφορεί από τις διάφορες στατιστικές, ότι ο μέσος όρος του πληθυσμού ξεπερνάει τα δύο δισεκατομμύρια.

Επίσης έχει υπολογισθεί ότι κάθε ημέρα γεννιέται ένα παιδί σε κάθε δέκα χιλιάδες κατοίκους της γης και συνεπώς έχουμε καθημερινώς 200 χιλιάδες γεννήσεις, κάθε χρόνο δε 72 εκατομμύρια. Μέσα σε 30 αιώνες θα έχουμε ένα σύνολο από 26 δισεκατομμύρια γεννήσεις!...

Αν τώρα υπολογίσουμε ότι κάθε άτομο κατά μέσον όρον ζυγίζει 60 κιλά, το βάρος όλων αυτών των ανθρώπων απάνω στη γη φτάνει τα 156 εκατομμύρια τόνους.

Για να θρέψη αυτά τα 26 δισεκατομμύρια των ανθρώπων, από την προϊστορική εποχή μέχρι σήμερα, η γη προσέφερε κάθε είδους προϊόντα, μα και οι ίδιοι οι άνθρωποι ένδιαφέρθηκαν για τον πολλαπλασιασμό αυτών των προϊόντων, γιατί αλλιώς θα πέθαιναν από την πείνα. Φαντασθήτε ότι μόνο το βάρος των δοντιών τους φτάνει τις 700 χιλιάδες τόνους!...

Όστόσο, μπορούμε να κάνουμε και πιο συγκεκριμένους υπολογισμούς. Αν ο πληθυσμός της γης κατά τους τελευταίους αιώνες ήταν, κατά μέσον όρον, 2 δισεκατομμύρια

την κατάστασι. Και γι' αυτή την ατμόσφαιρα, στο 1821, το ήπαρ του άρχισε να εκδηλώνει την πάθησι του με δυνατή κρίσι. Ο Ικτερού. Το κάκωσι οι γιατροί τον προειδοποίησαν τότε. Ο Μπετόβεν δεν τους έδωσε καμμία σημασία κι' εξακολούθησε τον ίδιο τρόπο ζωής, ως ότου έκοψε το νήμα των ήμερών του ο θάνατος, «οφειλόμενος εις υπερβολική χρήςι μερών του ο θάνατος», όπως διεπίστωσε ο φίλος του γιατρός, δόκτωρ Μαλφάτι.

Δόκτωρ Β. ΩΣΕ

άνθρωποι, ίδου τί καταναλίσκει των προϊόντων της γης έναν καθημερινώς αυτοί οι άνθρωποι.

Ψαμί και άλλα δημητριακά, με μέσον όρο καταναλώσεως 750 γραμμάρια για κάθε άτομο: ένα και μισό εκατομμύριο τόνους.

Κρέας, οποιουδήποτε είδους, με μέσον όρο καταναλώσεως 150 γραμμάρια για κάθε άτομο: 300 χιλιάδες τόννοι. Με άλλα λόγια, όλος ο πληθυσμός της γης τρώει κάθε ημέρα ένα πελώριο κοπάδι από 600 χιλιάδες βόδια!

Ξέρετε τώρα πόσο νερό πίνουμε καθημερινώς οι άνθρωποι, με μέσον όρο 3 λίτρες για κάθε άτομο; Απλούστατα, 60 εκατομμύρια εκατόλιτρα.

Όσο για το κρασί και την μύρα, με μέσον όρο μισή λίτρα, η καταναλώσις τους φθάνει το ένα εκατομμύριο εκατόλιτρα.

Για τα χορταρικά, τα ψάρια, το γάλα, τα αυγά, το ρύζι, με μέσον όρο 2 χιλιόγραμμα την ημέρα για κάθε άτομο, έχουμε μία καταναλώσι που φθάνει τα 6 εκατομμύρια τόνους.

Ίδου μερικά ακόμη παραδείγματα: κατά τους 30 αιώνες που υπάρχει η ανθρωπότης επί της γης, έγινε τόση καταναλώσις κρέατος, ώστε αν θελήσουμε να δώσουμε μία παρυσιατική εικόνα της ποσότητας, θα έχουμε ένα κοπάδι από 12 εκατομμύρια βόδια.

Με άλλα λόγια, κάθε άτομο, κατά την διάρκεια της ζωής του (μέσος όρος, όπως είπαμε, είνε 40 χρόνια), έφαγε 2160 περίπου χιλιόγραμμα κρέας ή σωστά πέντε ολόκληρα βόδια!

Κι' άρα γε συλλογισθήκατε ποτέ ότι, τρώγοντας ένα αυγό κάθε μέρα, σε σαράντα χρόνια ζωής έχετε καταβροχθίσει 15 χιλιάδες περίπου αυγά, τα οποία αν τα θάλαμε στη σειρά, σχηματίζουμε ένα ολόκληρο χιλιόμετρο;

Θα νομίσετε τώρα, ότι ο δόκτωρ Μόργκαν εξάντλησε πειρά τους υπολογισμούς του. «Ε, όχι, λοιπόν. Έχει κάνει κι' άλλους, ακόμα πιο παράξενους. Όποτε μερικοί:

«Αν ένας άνθρωπος κάνει κατά την διάρκεια της ημέρας δέκα χιλιάδες βήματα, μέσα σε ένα χρόνο έχει διατρέξει 2160 χιλιόμετρα και μέσα σε 40 χρόνια σωστά 86.400 χιλιόμετρα. Με άλλα λόγια έχει κάνει πολλές φορές το γύρο της γης!

«Αν πάλι υπολογίσουμε ότι κάθε άτομο μιλάει απάνω κάτω έξη ώρες την ημέρα, προφέροντας κάθε μέρα 20 χιλιάδες περίπου λέξεις, σε 40 χρόνια θα έχη προφέρει περισσότερα από 300 εκατομμύρια λέξεις, που είνε αρκετές για να σχηματίσουν μιά βιβλιοθήκη από 250 τόμους, 200 σελίδων ο καθένας.

Φυσικά, για τον υπολογισμό αυτόν νδ Αμερικανός καθηγητής έλαβε υπ' όψει του τους σσάφους άνδρες, γιατί αν έστήριζε τους υπολογισμούς του στις γυναίκες, των οποίων είνε γνωστή η φλυαρία, θα έχανε τον μισόσουλαι. Τέλος, για να κλείσουμε αυτό το περίφημο άρθρο, αναφέρουμε ότι, αν κάθε άνθρωπος ζωνει κάθε χρόνο 30 μέτρα δασμάτος για ρούχα, έσάρβουρα, σεντόνια κλπ., έχουμε μιά έτησια καταναλώσι από 60 εκατομμύρια χιλιάμετρα δασμάτος!...

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΙΑΚΙ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσι της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α", Αθήναι.

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μά, όταν ή μέρα πλησίαζε προς το τέλος της, μου φαινόταν πώς σκοτεινίαζε κ' η ζωή. Δεν ξέρω πώς γινόταν αυτό, αλλά στο φως των κεριών δεν της εύρισκα πειά καμιά χάρι. Αισθανόμουν την ανάγκη να μιλήσω σε κάποιον. 'Η 'Αγνή μου έλειπε και η απουσία αυτής της γλυκειάς φίλης μου άφηνε ένα μεγάλο κενό. 'Η κ. Κρούπ μου φαινόταν πώς ήταν στην άκρη του κόσμου. 'Ο Στήρφορθ δεν είχε κάνει καθόλου έν τώ μεταξύ την εμφάνισή του και φοβόμουν μήπως ήταν άρρωστος.

Γι' αυτό μιά μέρα άφρησα το γραφείο των κ. κ. Σπένλουου και Ζόρκινς ναρίς και τράθηξα για το σπίτι του. 'Η κ. Στήρφορθ φάνηκε πολύ ευχαριστημένη που με είδε και με πληροφόρησε ότι ο γιός της είχε φύγει μ' έναν από τους φίλους του της 'Οξφόρδης κι' ότι τον περίμενε την επομένη. 'Αγαπούσα τόσο τον Στήρφορθ, ώστε ζήλεψα τους φίλους του της 'Οξφόρδης. 'Η μητέρα του με πίεσε να γευματίσω μαζί της και δέχτηκα. Μου φαίνεται πώς δεν μιλήσαμε για τίποτε άλλο παρά γι' αυτόν όλη την ημέρα. Της είπα πόσο όλος ο κόσμος τον αγαπούσε στο Γιάρμουθ και τί ευχάριστος σύντροφος ήταν για μένα.

'Η μίς Ντήρτλ, σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έκανε άλλο παρά να μου άπειθυνη διάφορους ύπαινιγμούς και μυστηριώδεις ερωτήσεις, δείχνοντας τόσο ενδιαφέρον για όλα, ώστε κατώρθωσε ν' άποσπάσει από μένα όσα ήθελε να μάθη. Την άλλη μέρα το πρωί έπινα τον καφέ με το γάλα μου, όταν προς μεγάλη μου έκπληξη ο Στήρφορθ μπήκε μέσα στο διαμέρισμά μου.

— 'Αγαπ' τέ μου Στήρφορθ! φώναξα. Είχα άρχισει να πιστεύω ότι δεν θα σε ξαναβλέπα ποτέ πειά.

— Παρασύρθηκα διά της θίας σ' αυτό το ταξίδι την επομένη της επιστροφής μου στο σπίτι, μου άπάντησε. Μά βλέπω, Δαυίδ, πώς έχεις εγκατασταθ' εδώ σαν γεροντοπαλήκαρο.

— 'Οχι χωρίς περηφάνεια, το έδειξα όλο το διαμέρισμά μου και το έρ'ηκε πολύ του γούστου του.

— Μά δεν θα προγευματίσεις ακόμα! του είπα. 'Η κ. Κρούπ θα σου έτοιμάσει καφέ κι' εγώ θα σου ψήσω μιά φέτα λαρδί στο καμινέτο.

— 'Οχι, όχι! Δεν μπορώ να μείνω. Με περιμένει κάποιος φίλος μου.

— Τότε να ξαναγυρίσης.

— Σου όρκίζομαι πώς μου είν' αδύνατον αυτό! Αυτό θα μου έκανε την μεγαλύτερη ευχαρίστηση, μά υποσχέθηκα στους δυο φίλους μου, με τους όποιους είμαστε μαζί ταξίδι, να μείνω μαζί τους. Αύριο το πρωί θα ξαναφύγουμε κ' οι τρεις.

— 'Ε τότε, φέρε τους εδώ για να φάμε μαζί! φώναξα.

Κι' επέμεινα τόσο στην πρότασή μου αυτή, ώστε ο Στήρφορθ δεν μπόρεσε ν' άρνηθ'.

Μόλις έφυγε, φώναξα την κ. Κρούπ, της είπα πώς έπρόκειτο να φάνε μαζί μου τρεις φίλοι μου και την παρακάλεσα να έτοιμάσει τά πάντα, χωρίς να λυπηθ' τίποτε και προπάντων να πάρη έκλεκτά και άφθονα κρασιά.

Όταν όλα έτοιμάστηκαν έφτασε κι' ο Στήρφορθ μαζί με τους δυο φίλους του, από τους όποιους ο ένας λεγόταν Γκραίνκερ κι' ο άλλος Μάρκχαμ. 'Όσαν κ' οι δυο τύποι εύθυμοι και γεμάτοι κέφι. 'Ο Γκραίνκερ ήταν λίγο μεγαλύτερος από το Στήρφορθ. 'Ο Μάρκχαμ δεν φαινόταν παραπάνω από είκοσι χρόνων.

Όταν καθήσαμε στο τραπέζι, στενοχωρήθηκα στην άρχη, γιατί εύρισκα τον έαυτό μου πολύ νέο για να προεδρεύω του γεύματος. Παρακάλεσα λοιπόν το Στήρφορθ να πάρη τη θέση μου και κάθησα άπέναντί του.

Όλα ήταν περίφημα, δεν λυπόμαστε καθόλου το κρασί

κι' ο Στήρφορθ κανόνισε τά πάντα τόσο καλά, ώστε μια τρελλή ευθυμία βασιλεύσε στο γεύμα μας.

Μόλις ήπια τά πρώτα ποτήρια του κρασιού, άσυνήθιστος καθώς ήμουν, άρχισα να γίνωμαι πολύ πρόσχαρος και διαχυτικός. 'Ενα σωρό λησμονημένα πράγματα μου ξαναγύριζαν στο μυαλό και ρητόρευα μ' ένα τρόπο άσυνήθιστο. Γελούσα μ' όλη μου την καρδιά για τ' άστεία των φίλων μου και τά δικά μου. 'Ανακαλούσα τον Στήρφορθ στην τάξη όταν ξεχνούσε να γεμίση τά ποτήρια. 'Ανηγγέιλα έπίσημα ότι θα έδινα ένα γεύμα έντελώς όμοιο κάθε έθνομάδας και πήρα άνοήτως ένα σωρό πρέζες ταμπάκο άπ' την ταμπάκερα του Γκραίνκερ, ώστε υποχρεώθηκα ν' άποσυρθ' στην κουζίνα για να φτερνισθ' με την άνεσή μου έπί δέκα λεπτά.

Όσο το κέφι μου μεγάλωνε, τόσο πιο συχνά γέμιζα τά ποτήρια με κρασί κι' έσπευδα ν' άνοιξω καινούργιες μπουκάλες πριν ακόμα χρειαστούν. 'Ηπια στην ύγεια του Στήρφορθ. Είπα πώς ήταν ο καλύτερός μου φίλος, ο προστάτης μου στην παιδική μου ηλικία, ο σύντροφός μου στην νεότητά μου, ότι του χρωστούσα περισσότερα άπ' όσα θα μπορούσα να του ανταποδώσω ποτέ κι' ότι ένιωθα γι' αυτόν ένα θαυμασμό άνέκφραστον. Τελείωσα δέ την πρόποσί μου, φωνάζοντας:

— Είς ύγείαν του Στήρφορθ! 'Ο Θεός να τον προστατεύη! Ούρρα!...

'Ηπιαμε τρεις φορές τρία ποτήρια στην ύγεια του, έπειτα ένα ακόμη, και κατόπιν έν' άλλο, γεμάτο για να τελειώνουμε. 'Εσπασα το ποτήρι μου και, κάνοντας το γύρο του τραπέζιού, πήγα και έσφισα το χέρι του φίλου μου.

— Στήρφορθ! του είπα. Είσαι το άστρο της ελμάρμένης μου!

Όταν σε λίγο ο Στήρφορθ άρχισε να καπνίση, όλος ο κόσμος άρχισε να καπνίση. Κάπνισα κι' εγώ για πρώτη φορά, χωρίς να θέλω να όμολογήσω ότι ένιωθα ρίγη στο κορμί μου.

Ο Στήρφορθ κατόπιν έκανε προς τιμήν μου μιά πρόποσι που μου έφερε δάκρυα στα μάτια. Τον ευχαρίστησα κι' έξέφρασα την έλπίδα ότι οι προσκαλεσμένοι μου θα ξαναρχόντουσαν να φάνε μαζί μου την επομένη, την μεθεπομένη κι' όλες τις ημέρες του χρόνου. 'Αφού ήπια στην ύγεια όλων, θεώρησα υποχρεώσι μου να πιω προς τιμήν της θίας μου.

Σε λίγο κάποιος έσκυβε στο παράθυρο της κάμαρής μου, για να δροσίση το φλογισμένο του μέτωπο στην κρύα πέτρα του πεζουλιού και να νοιώση τον καθαρό άέρα στο πρόσωπο του. Αυτός ο κάποιος ήμουν εγώ ο ίδιος. Συγχρόνως μονολογούσα κι' έλεγα: «Γιατί να καπνίσης; Δεν ξέρεις ότι ο καπνός δεν κάνει καλό;...» 'Επειτα το ίδιο πρόσωπο — εγώ δηλαδή — με πόδια που κλονιζόντουσαν, πήγε και κυτάχηκε σ' έναν καθρέφτη. 'Ημουν χλωμός, είχα τά μάτια μου θολά και τά μαλλιά μου άνάστατα.

— 'Εξαφνα, άκουσα κάποιον να μου λέη:

— Πάμε στο θέατρο, Κόπερφιλντ;

— Στο θέατρο; Να πάμε! Λαμπρή ιδέα! 'Ας φύγουμε... Μά έπιτρέπατέ μου να μείνω τελευταίος για να σβύσω τη λάμπα!

Όταν οι άλλοι βγήκαν έξω και έσβυσα τη λάμπα, δεν μπορούσα να θρω την πόρτα στο σκοτάδι! Την ζητούσα στις κουρτίνες του παραθυριού, όταν ο Στήρφορθ ξαναμπήκε μέσα, με πήρε γελώντας από το μπράτσο και μ' έδρανε έξω.

Κατεθήκαμε τη σκάλα στη σειρά, ο ένας κατόπιν του άλλου. Μά καθώς φτάναμε στο ισόγειο, κάποιος έπεσε κάτω και κατέθηκε κατακυλώντας τά τελευταία σκαλοπάτια. Δεν ξέρω ποιος είπε τη στιγμή εκείνη πώς αυτός ο κάποιος ήταν ο Κόπερφιλντ. Αυτό μ' έκανε ν' άγανακτήσω, μά, καθώς ξαναβρέθηκα φαρδύς — πλατύς στην είσοδο, άρχισα να πιστεύω πώς υπήρχε κάποια αλήθεια σ' αυτά τά λόγια.

'Η νύχτα ήταν πολύ δμυχλώδης. 'Όλα τά φανάρια στο δρόμο ήταν θολά. 'Ακουγα να λένε γύρω μου πώς έθρεχε. Μά εγώ είχα την έντύπωσι πώς είχε... τρικυμία. 'Ο Στήρφορθ ταχτοποίησε λίγο τά ρούχα μου και το καπέλλο και έπειτα με ρώτησε:

— 'Ε, Κόπερφιλντ, είσαι καλύτερα;

— Όσο δεν γίνεται καλύτερα! του άπάντησα.

Όταν φτάσαμε στο θέατρο, ο θυρωρός δίτασε να μ' άφήση να μπω, μέσα, βλέποντας τά χάλια μου. Μά του είπε κάτι ο Στήρφορθ και μ' άφησε. Σε λίγο, θρισκόμαστε σ' έναν έξώστη του θεάτρου και κυτάζαμε την πλατεία που μου φαινόταν πλημμυρισμένη από καπνό, τόσο δεν ξεχώριζα τους θεατάς οι όποιοι θρισκόντουσαν εκεί. 'Εβλεπα μόνο μιά μεγάλη σκηνή, που μου φαινόταν πολύ φωτεινή έπειτ' από τους σκοτεινούς δρόμους, και μερικοί άνθρωποι πηγαίνοντερχόντουσαν σ' αυτή λέγοντας πράγματα έντελώς άκατανόητα. 'Υπήρχαν πολλά φώτα, μουσικές, κυρίες στά θεωρεία. Μά νόμιζα πώς όλοι και όλα μάθαιναν κολύμπι, τόσο τά πάντα τρεμούλιαζαν όταν προσπαθούσα να καρφώσω άπάνω τους τά βλέμματά μου.

Κάποιος από μās πρότεινε να κατεβούμε στα πρώτα θεωρεία κι' έμεις τον άκολουθήσαμε. 'Εκεί, φαίνεται, μιλούσα δυνατά, γιατί οι θεαταί άρχισαν να φωνάζουν «Σιωπή!» κ' ή κυρίες μās έφριχναν θλέμματα άγανακτισμένα. Κι' έξαφνα — εινε δυνατόν; — μά να! είδα την 'Αγνή, καθισμένη μπροστά μου, εκεί στο ίδιο θεωρείο μεταξύ ενός κυρίου και μιάς κυρίας, που δεν τους γνώριζα. Ξαναβλέπω το πρόσωπό της τώρα, πολύ καλύτερα άπ' ό,τι το είδα τότε, και την άλησμό-

— Είς ύγείαν του Στήρφορθ! 'Ο Θεός να τον προστατεύη! Ούρρα!...

νητη έκφρασι θλίψεως πού απλώθηκε σ' αυτό καθώς με είδε σέ τέτοια χάλια.

— 'Αγνή! είπα με φωνή θραυχή. 'Αγνή! 'Εσύ είσαι; — Σούτ! Σε παρακαλώ! μου απάντησε. 'Ανησυχείς δλο τόν κόσμο! Κύττα τή σκηνή.

Προσπάθησα, γιά νά τήν ευχαριστήσω, νά κυττάξω και ν' ακούσω, μά ο κόπος μου πήγε χαμένος. Γύρισα πάλι πρὸς αὐτήν και τήν είδα νά τραβιέται πίσω και νά στηρίξη τὸ μέτωπό της σὸ γαντοφορεμένο χέρι της.

— 'Αγνή! ξαναείπα. Φοβάμαι μήπως ὑποφέρης.

— 'Οχι! 'Οχι! Μὴν ἀσχολῆσαι με μένα, Τρότ. Θά φύγης τώρα;

Μοῦ ἦρθε ἡ τρελλή ἰδέα νά της ἀπαντήσω ὅτι θά περίμενα τὸ τέλος της παραστάσεως γιά νά της προσφέρω τὸ μπράτσο μου στήν ἔξοδο, και φαίνεται, της είπα κάτι τέτοιο, γιατί, ἀφοῦ με κύτταξε προσεχτικά, φάνηκε πὼς κατάλαβε καί μοῦ ἀπάντησε με φωνή σιγανή:

— Ξέρω πὼς θά κάνης σὸ σὺ ζήτησω. Φύγε ἀμέσως, Τρότ, ἀπὸ ἀγάπη γιά μένα και παρακάλεσε τοὺς φίλους σου νά σέ συνοδεύσουν σὸ σπίτι σου.

Ἡ παρουσία της μοῦ εἶχε κάνει κιόλας καλὸ και παρ' ὅλο τὸ μεθύσι μου, συναισθάνθηκα τὰ χάλια μου και ντράπηκα. 'Ετσι, ἀφοῦ της τραύλισα μία «Καληνύχτα!» σηκώθηκα και θγῆκα ἔξω. Οἱ φίλοι μου με ἀκολούθησαν. Μὲ συνώδευσαν ὡς τὴν κάμαρή μου, ὅπου ὁ Στήρφορθ με δόθησε νά γδυθῶ και νά πλαγιάσω, ἐνῶ ἐγὼ τοῦ ἔλεγα πὼς ἡ 'Αγνή ἦταν ἀδελφή μου κι' ὅτι ἔπρεπε νά φέρη τὸ τῖρ-μπουσὸν γιά ν' ἀνοίξουμε μία ἀκόμα μπουκάλια κρασί.

Τὶ ντροπὴ και τί τύψεις αἰσθάνθηκα ὅταν συνήλασα τὴν ἄλλη μέρα!... 'Ενοιωθα φρίκη καθώς συλλογιζόμουν τίς χιλίες ἀνοησίες μου, πού δὲν θά μπορούσα νά τίς ἐπανορθώσω, τὸ διαπεραστικὸ θῆλημα πού μοῦ εἶχε ρίξει ἡ 'Αγνή, τὴν ἀδυναμία μου νά ἐπικοινωνήσω μαζί της, γιατί δὲν ἤξερα πού ἔμενε σὸ Λονδίνο, και τὴν ἀηδία πού μοῦ προκαλέσε ἡ θέα της σάλλας ὅπου εἴχαμε γλεντήσει, τ' ἀδειανὰ ποτήρια, ἡ μυρωδιά τοῦ ταμπάκου, ἡ ἀδυναμία μου νά σηκωθῶ!... Τὶ φριχτὴ ἡμέρα!...

Και τί θραυδιὰ πού πέρασα καθισμένος κοντὰ στὴ φωτιά κι' ἔχοντας μπροστά μου ἕνα ποτήρι ζουμί. Λίγο ἔλειψε νά φυγῶ γιά τὸ Ντουῆρ, γιά νά ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα στὴ θεία μου! Καὶ ὅταν, ἀργότερα, ἡ κ. Κρούπ ἦρθε νά πάρη τὸ φλυτζάνι και μοῦ ἔφερε σ' ἕνα πιάτο μία ἀρνίσια νεφραμιά, μοναδικὸ λείψανο, ὅπως μοῦ εἶπε, τοῦ χθεσινοῦ συμποσίου, λίγο ἔλειψε νά ριχτῶ στὴν ἀγκαλιά της και νά φωνάξω μετανοώντας εὐλικρινῶς:

«Ὁ κυρία Κρούπ! λίγο ἐνδιαφέρουν τὰ λείψανα! Εἶμαι τόσο δυστυχισμένος!» Μά με συγκρίθηκε ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κ. Κρούπ δὲν ἀνῆκε ἰσως στὴν κατηγορία τῶν γυναικῶν στίς ὁποῖες μπορεῖ νά ἐμπιστευθῇ κοινὲς τὰ πάντα.

XXV

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἐτοιμαζόμενον νά θγῶ ἔξω, ὅταν ἕνας ἀνὼθρωπος πού φαίνονταν γιά κλητήρας και κρατοῦσε ἕνα γράμμα σὸ χέρι του, χτύπησε τὴν πόρτα μου.

— Ο κ. Κόπερφιλντ; με ρώτησε. Μόλις τοῦ ἀπάντησα καταφατικά, μοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολή, λέγοντας ὅτι θά περίμενε ἀπάντησι. Τὸν ἄφησα σὸ κεφαλόσκαλο και γύρισα μέσα. 'Ανοῖξα τὴν ἐπιστολή και εἶδα πὼς προερχόταν ἀπὸ τὴν 'Αγνή, ἡ ὁποία μοῦ ἔγραφε:

«'Αγαπητέ μου Τρότ, μένω σὸ σπίτι τοῦ δικηγόρου τοῦ πατέρα μου κ. Βατέρμπρουκ, πλατεία Χόλμπορν. Θέλεις νάρθης νά με δῇς ἀπόψε σὲ μία ὥρα πού θά μοῦ ὀρίσης ἐσύ;

Στοργικά δική σου: ΑΓΝΗ»

'Εκανα τὴν ὥρα νά συντάξω τὴν ἀπάντησί μου, ὥστε σίγουρα ὁ κλητήρας θά φατάσθηκε πὼς τώρα μάθαινα γραφή. 'Αρχισα καμιά δεκαριά ἐπιστολὲς πού τίς ἔσκια. Ἡ πρώτη ἀρχίζει ἔτσι:

«Πῶς θά μπορέσω νά ἐλπίσω, ἀγαπητή 'Αγνή, ὅτι θά σόσω ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀνάνησί σου τὴ φριχτὴ ἐντύπωσι πού σοῦ ἔκανα προχθές;»

Μά δὲν μοῦ ἄρεσαν ὅλ' αὐτὰ κι' ἔσχια σὸ χαρτί... Δοκίμασα κατόπιν νά της γράψω σὲ στίχους κι' ἀρχισα με τὸν ὀχτασύλλαβο: «Λημονήσε! Λημονήσε!...» Μά, ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκα ἄλλη ὁμοιοκαταληξία ἀπὸ τὸ «ἐψώνισε» και τὸ «ἐχρόνισε», τὸ παρήτησα κι' αὐτὸ κι' ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ἄλλες προσπάθειες, περιόρισηκα νά της γράψω τὰ ἑξῆς:

«'Αγαπητή μου 'Αγνή, ἡ ἐπιστολή σου σοῦ μοιάζει. Τὶ περισσότερο μπορῶ νά σοῦ πῶ; Θά ἔρθω στίς τέσσερες. 'Ο μετανοήμενος φίλος σου ΔΑΥ-Ι-Δ ΤΡΟΤ ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ»

Κι' ἔπειτα ἔδωσα τὴν ἐπιστολή αὐτὴ στὸν κλητήρα, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀμέσως.

Στίς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα χτυποῦσα τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κ. Βατέρμπρουκ, ὅπου ἔμενε ἡ 'Αγνή. Μὲ ἀδηγῆσαν σ' ἕνα κομψὸ σαλόνι. 'Εκεῖ θρικόταν ἡ 'Αγνή, ἡ ὁποία κεντοῦσε.

Μοῦ φάνηκε τόσο δροσερὴ και τόσο γλυκειά, τὸ ἀντίκρουμά της μοῦ θύμιζε τόσο τίς εὐτυχισμένες παιδικές μας ἡμέρες σὸ Καντέρμπουρυ κι' ὅλ' αὐτὰ θρικότουσαν σὲ τὴν ἀντίθεσι με τὴ συμπεριφορὰ μου σὸ θέατρο, ὥστε, μὴ μπορῶντας νά συγκρατήσω τὴ ντροπὴ μου και τὴ μετάνοιά μου, φέρθηκα σάν μικρὸ παιδί κι' ἀρχισα νά κλαίω.

— 'Αν τοῦλάχιστον δὲν ἦσουν ἐσύ σὸ θέατρο, εἶπα γυρίζοντας ἄλλοῦ τὸ κεφάλι μου, ὁ πόνος μου θά ἦταν λιγότερος. Μά ἐσύ, ἐσύ, νά με δῇς ἔτσι;... Θά ἤθελα νά ἔχω πεθάνει!...

'Απόθεσε τὸ χέρι της ἀπάνω σὸ μπράτσο μου, αὐτὸ τὸ χέρι πού τὸ ἀγγίζω του δὲν ἔμοιαζε με κανενὸς ἄλλου κι' αἰσθάνθηκα τὴν τὸνωση, ὥστε τὸλμησα νά τὸ φέρω στὴ χεὶλή μου και νά τὸ φιλήσω μ' εὐγνωμοσύνη.

— Κάθησε και μὴ θασανίζεσαι, Τρότ, εἶπεν ἡ 'Αγνή. 'Αν δὲν ἔχης ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, σὲ ποιὸν θά ἔλθης;

— 'Α! 'Αγνή, φώναξα, εἶσαι ὁ καλὸς μου ἄγγελος! 'Εκείνη χαμογέλασε, λίγο θλιθερά ὅπως μοῦ φάνηκε, και κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Ναι, 'Αγνή! Εἶσαι ὁ καλὸς μου ἄγγελος! 'Ο καλὸς μου ἄγγελος πάντοτε!...

— 'Αν πραγματικά, Τρότ, εἶμαι ὁ καλὸς σου ἄγγελος, μοῦ ἀπάντησε, ξέρω τί θά προσπαθῶ νά κάνω.

Τὴν κύτταξα με ὕψος ἐρωτηματικῶ, χωρὶς νά μαντεύω καθόλου τί ἐπρόκειτο νά μοῦ πῇ.

— Θά προσπαθῶ, ἐξακολούθησε ἡ 'Αγνή κυττάζοντάς με στὰ μάτια, νά σέ προφυλάξω ἀπὸ τὸν κακὸ σου ἄγγελο!

— 'Αγαπητή μου 'Αγνή, τὴν ρώτησα, ποιὸν λές κακὸ μου ἄγγελο; Μήπως τὸν Στήρφορθ;

— Ναι, Τρότ, μοῦ ἀπάντησε. Τὸν Στήρφορθ!

— Τότε, 'Αγνή, εἶσαι ἄδικη. Αὐτὸς, καλὸς μου ἄγγελος, αὐτὸς ὁ ὁδηγός μου, ὁ προστάτης μου και φίλος μου! 'Αγαπητή μου 'Αγνή, δὲν εἶνε ἄδικο και ἀνάξιό σου νά τὸν κρίνης ἀπὸ τὴν κατάστασι στὴν ὁποία με εἶδες προχθές; — Δὲν ἐσχημάτισα ἀπ' αὐτὸ τὴ γνῶμή μου, μοῦ ἀπάντησε γαλήνια.

— 'Αλλά ἀπὸ τί τὴν σχημάτισες;

— 'Απὸ πολλὰ πράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, μά πού παίρνουν σημασία ὅταν συνδῇ κανεὶς τὰ μὲν με τὰ δέ. Τὸν κρίνω ἐν μέρει ἀπ' ὅσα μοῦ διηγήθηκες ἐσύ γι' αὐτόν, Τρότ, ἀπὸ τὸ δικό σου χαρακτῆρα και ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι πού ἔλασκει σὲ σένα...

Ἡ γλυκειά και διακριτικὴ φωνή της, πού ἔκανε ν' ἀντηχῇ σὲ μένα κάποια θαθεῖα χορδή, ἦταν πάντα ἐκφραστική. Μά ὅταν γινόταν τόσο θαθεῖα ὅπως ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἐνοιώθα νά με περνάει ἕνα ρῖγος. Τὴν κύτταξα, ἐνῶ ἐκείνη εἶχε χαμηλώσει τὰ θλέμματά της σὸ ἐργόχειρό της. Συγχρόνως ἡ εἰκόνα τοῦ Στήρφορθ, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη μου πρὸς αὐτόν, θόλωνε σιγὰ-σιγὰ στὴν καρδιά μου.

— Εἶνε πολὺ τολμηρὸ βέβαια, ξανάπε ἡ 'Αγνή, ἐγὼ πού ζῶ τόσο ἀποτραβηγμένα και πού ξέρω τόσο λίγο τὸν κόσμο, νά σοῦ μιλάω με τὴν τὴν βεβαιότητα. Μά ἔξω ἀπὸ πού προέρχεται ἡ βεβαιότης αὐτή, Τρότ; ἀπὸ τὴν πιστὴ ἀνάμνησι τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας πού τὴν περάσαμε πλάι πλάι και ἀπὸ ἕνα εὐλικρινὲς ἐνδιαφέρον γιά ὅτι σὲ ἀφορᾷ. Νά τί με κάνει τολμηρή. Εἶμαι βέβαιη ὅτι σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια, εἶμαι ὁ πατέρας μου ὅσο φαίνεται πὼς δὲν εἶμαι ἐγὼ, ἀλλὰ ἕνα ἄλλο πρόσωπο πού σοῦ μιλάει, ὅταν σὲ προειδοποιῶ γιά τοὺς κινδύνους πού κρύβει ἡ φιλία σου με τὸν Στήρφορθ.

Τὴν κύτταξα και πάλι. Καὶ πάλι ἡ εἰκόνα τοῦ Στήρφορθ θόλωνε μέσ' στὴν καρδιά μου.

— Δὲν εἶμαι τόσο παράλογη, ἐξακολούθησε ἡ 'Αγνή ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή, ὥστε νά ἐλπίζω ὅτι θά θελήσης ἡ θά μπορέσης νά ξερριζώσης μονομιάς αἰσθήματα τόσο θαθεῖα ριζωμένα μέσα σου, νά ξερριζώσης μιά φιλία τόσο χρονίαν. Τὸ μόνο πού ζητάω ἀπὸ σένα, Τρότ, εἶνε ἀν ποτὲ σκέπτεσαι ἐμένα, νά σκέπτεσαι συγχρόνως και ὅσα σοῦ εἶπα. Καὶ τώρα θά με συγχωρήσης;

— Θά σὲ συγχωρήσω, 'Αγνή, της ἀπάντησα, ὅταν θ' ἀποδόσης δικαιοσύνη σὸ Στήρφορθ και θά νοιώσης γι' αὐτόν τὴν ἰδία ἀγάπη με μένα.

— 'Οχι προθέτεις; ρώτησε ἡ 'Αγνή.

Μιά σκιά εἶχε περάσει ἀπὸ τὰ μάτια της, καθώς ἀκούσε τὸ ὄνομα τοῦ Στήρφορθ, μά ἀμέσως κατόπιν μοῦ χαμογέλασε και πολὺ γρήγορα ξαναβρήκαμε τὴν παλιὰ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη μας.

— 'Αλήθεια, πὼς πᾶνε ἡ ἐρωτικὲς κατακτήσεις σου; με ρώτησε σὲ λίγο ἡ 'Αγνή με τὴν γαλήνια φωνή της. Ποιὰ διαδέχθηκε στὴν καρδιά σου τὴν τελευταία ἀγάπη σου, τὴ μὲς Ἀρκινς;

— Καμμία, 'Αγνή.

— 'Οχι, δὲν σὲ πιστεύω, Τρότ! μοῦ εἶπε γελώντας και φοβερίζοντάς με με τὸ δάχτυλο.

— Στὸ λόγο της τιμῆς μου!

Ἐπειτα ἡ 'Αγνή, παίρνοντας ξαφνικά σοθαρὸ ὕψος, με ρώτησε ἀν εἶχα δὴ τὸν Οὐρία Χήπ.

— Τὸν Οὐρία Χήπ; εἶπα. 'Οχι. Μά βρίσκεται κι' αὐτὸς σὸ Λονδίνο;

— Ναι, ἔρχεται κάθε μέρα σὸ γραφεῖο τοῦ κ. Βατέρμπρουκ, πού βρίσκεται σὸ ἱσόγειο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. 'Εφτασε ἔδω μιά ὀδομάδα πρὶν ἀπὸ μένα. Φοβάμαι, Τρότ, μήπως ἦρθε γιά καμμία δυσάρεστη ὑπόθεσι.

Ἡ 'Αγνή ἄφησε τὸ ἐργόχειρό της νά πέση, σταύρωσε τὰ χέρια της και κυττάζοντάς με με ὕψος στοχαστικὸ με τὰ ὠραία χαδιάρικα μάτια της, ἐπρόσθεσε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς θά γίνῃ συνέταιρος τοῦ πατέρα μου.

— Πῶς; φώναξα. Συνέταιρος τοῦ πατέρα σου; 'Ο Οὐρία; Αὐτὸς ὁ χαμερπὴς κὼλαξ κατάρθρωσε με τὴν ὑποκρισία του νά τὸ πετύχῃ αὐτό; Δὲν διαμαρτυρήθηκες, 'Αγνή;... Σκέψου τίς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Πρέπει νά ἐπέμψης! Δὲν πρέπει ν' ἀφήσης τὸν πατέρα σου νά δεθῇ μαζί του τόσο τρελλὰ. Πρέπει νά τὸ προλάβης αὐτό, ὅσο εἶνε ἀκόμα καρό.

Ἡ 'Αγνή, βλέποντας τὴν ἀγανάκτησί μου χαμογέλασε λυπημένα.

— Θυμᾶσαι τὴν τελευταία μας συνομιλία σχετικῶς με τὸν πατέρα μου; με ρώτησε. Δυὸ ἢ τρεῖς μέρες κατόπιν, ὁ πατέρας μου μοῦ ἔκανε τὸν πρῶτο ὑπαινιγμό γι' αὐτὸ πού σὲ πληροφόρῳ τώρα. Καὶ ἦταν πολὺ θλιθερὸ νά τὸν βλέπης νά παλεῖται μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας του νά μοῦ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἔκανε αὐτὸ ἐλευθερὰ κι' ἀνεπηρέαστα και τῆς ἀδυναμίας του νά μοῦ κρύβῃ ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ τοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ. 'Ὁ! ἔνοιωσα μιά πολὺ μεγάλη λύπη, Τρότ...

— Τοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ, 'Αγνή! Μά ἀπὸ ποιόν;

— 'Απὸ τὸν ἴδιο τὸν Οὐρία, μοῦ ἀπάντησε ἡ 'Αγνή, ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή δισταγμοῦ. 'Ο Οὐρία κατάρθρωσε νά γίνῃ ἀπαραίτητος στὸν πατέρα μου. Εἶνε πανόργος και κρυψίνους... Ξερεῖ ὅλες τίς ἀδυναμίες τοῦ πατέρα μου, τίς ἐνεθάρρυνε, ἐπωφελέθηκε ἀπ' αὐτὲς τόσο... ὥστε ὁ πατέρας μου νά τὸν φοβάται.

Εἶδα καθαρά ὅτι ἐπρόκειτο γιά κάτι ἄλλο πού ἡ 'Αγνή τὸ ἤξερε ἢ τὸ ὑποψιαζόταν, μά γιά τὸ ὁποῖο δὲν μοῦ μιλοῦσε. Δὲν θέλησα νά τὴ λυπήσω κάνοντάς της σχετικὲς ἐρωτήσεις, γιατί ἔβλεπα πὼς σῶπαινε γιά νά μὴ ἐκθέσῃ τὸν πατέρα της. 'Ὁ! αὐτὰ, ὅπως καταλάβαινα, προετοιμαζόντουσαν ἀπὸ καιρὸ.

— Ἡ ἐπιρροή τοῦ Οὐρία στὸν πατέρα μου εἶνε πολὺ μεγάλη, ξανάπε ἡ 'Αγνή. Δείχνει μπροστά του πολὺ ταπεινότητα κι' εὐγνωμοσύνη... και ἰσως εἶνε εὐλικρινής... Τὸ ἐλπίζω, μά ἡ κατάστασις, ὅπως διαμορφώνεται τώρα, τοῦ δίνει μεγάλη δύναμι, και φοβάμαι μήπως κά-νὴ κατὰχρησί της...

— Τὶ παλὸσκυλο! φώναξα.

— 'Ὅταν ὁ πατέρας μου μίλησε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἐξακολούθησε ἡ 'Αγνή, ὁ Οὐρία τοῦ εἶπε δηλώσει ὅτι μετὰ τὴν λύπη θά τὸν ἐγκατέλειπε, γιατί τὸ πρόσφεραν μιά ἄλλη δουλειὰ, πὺς συμφέρουσα...

— 'Ετσι, ἀπαραίτητος καὶ θὸς τοῦ ἦταν, τὸν ἐξεθίωσε νά τὸν κάνει συνέταιρό του.

— Καὶ σὺ τί ἔκανες, 'Αγνή;

— 'Εκανα ὅτι νόμιζα πὼς ἦταν τὸ κατῆκον μου, Τρότ. Βλέποντας πὼς αὐτὴ ἡ θυσία ἦταν ἀπαραίτη-

τη γιά τὴ γαλήνη τοῦ πατέρα μου, ἐπέμεινα νά τὴν κάνη... Τοῦ εἶπα πὼς ἔτσι ἡ ἀσχολία του θά λιγοστεύει κι' ὅτι θά εἴχαμε περισσότερες εὐκαιρίες νά θρικόμαστε μαζί. 'Ὁ! Τρότ! — φώναξε ἡ 'Αγνή, κρύβοντας μέσα στὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της πού ἦταν γεμάτο δάκρυα — μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι μιά ἐχθρά τοῦ πατέρα μου, ἀντὶ νά εἶμαι ἡ ἀφωσιωμένη του κόρη, γιατί ὅλες αὐτὲς ἡ μεταβολὲς πού τόσο κακὸ τοῦ κάνουν, ὀφείλονται στὴν ὑπερβολικὴ ἀγάπη του γιά μένα. Πρὸς χάριν μου περιόρισε τὸν κύκλο τῶν φίλων του... Πρὸς χάριν μου ὑπέστη ἀπειρεὶς στέρσεις...

Ποτὲ δὲν εἶχα δὴ τὴν 'Αγνή νά κλαίῃ ἔτσι... Εἶχα δὴ δάκρυα στὰ μάτια της ὅταν ξαναγύριζα ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἀναγγέλοντας τίς καινούργιες ἐπιτυχίες μου. Τὴν εἶχα δὴ ἐπίσης νά κλαίῃ τὴν τελευταία φορὰ πού μίλησαμε γιά τὸν πατέρα της, μά ποτὲ, ποτὲ μου, δὲν τὴν εἶχα δὴ νά παραδίδεται σὲ μιά τέτοια θλίψη... 'Ἦμουν τόσο στενοχωρημένος, ὥστε δὲν ἤξερα τί νά κάνω. Τῆς ἐπαναλάμβανα μόνο ἡλιθια:

— Σε παρακαλῶ, ἡσύχασε, 'Αγνή!... 'Ἠσύχασε, λατρευτὴ μου ἀδελφή.

Μά ἡ 'Αγνή εἶχε δύναμι χαρακτῆρος πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δική μου (τὸ ξέρω αὐτὸ τώρα καλύτερα ἀπὸ τότε) κι' ἔτσι δὲν παρέτεινε ἐπὶ πολλὴ ὥρα τίς ἱκεσίες μου. 'Ανέκτησε σὲ λίγο τὴν ὠραία της γαλήνη και τὸ πρόσωπό της ἐμοιάζε τώρα με καθαρὸ οὐρανὸ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο διαλύθηκαν τὰ σύννεφα πού τὸν σκέπαζαν.

— Δὲν θά μείνουμε ἔδω πολλὴ ὥρα μόνοι, μοῦ εἶπε. 'Επωφελοῦμαι λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας γιά νά σὲ παρακαλέσω θερμὰ, Τρότ, νά δεχτῆς εὐγενικά πρὸς τὸν Οὐρία. Μὴ τὸν διώξης. Προσπάθησε νά λημονήσης τίς ἀντιπαθητικὲς πλευρές τοῦ χαρακτῆρος του. Στὸ κάτω-κάτω, ἴσως νά μὴν εἶνε ἄξιος τῆς ἀποστροφῆς σου, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε τίποτε θετικὸ ἐναντίον του. Σκέψου, πάντως, τὸν πατέρα μου και μένα...

Ἡ 'Αγνή δὲν πρόφτασε νά πῇ περισσότερα, γιατί ἡ πόρτα ἀνοίξε και ἡ κ. Βατέρμπρουκ, μιά γυναῖκα παχειά, μπῆκε μέσα σάν μεγαλοπρεπὴς φρεγάτα. Μοῦ φαινόταν ἀόριστα ὅτι τὴν εἶχα δὴ μαζί με τὴν 'Αγνή σὸ θέατρο. Κι' ἔτσι πράγματι ἦταν, γιατί ἐκείνη με θυμόταν περίφημα και μάλιστα ὑποψιαζόταν πὼς ἦμουν ἀκόμα μεθυμένος.

Ὡστόσο, καταλαβαίνοντας σιγὰ-σιγὰ πὼς ἦμουν νηφάλιος, και πὼς εἶχα τρόπους καλοαναθρεμμένου νέου, ἡ κ. Βατέρμπρουκ ἀρχισε νά μοῦ μιλᾷ γλυκά και με προσκαλέσε σὲ γεῖμα γιά τὴν ἐπομένη. Δέχθηκα και ἔφυγα. Βγαίνοντας ἔξω, πέρασα ἀπὸ τὸ γραφεῖο γιά νά δῶ τὸν Οὐρία, μά ἦταν ἀπὸν και ἄφησα τὴν κάρτα μου.

Ὅταν ἔφτασα γιά τὸ γεῖμα, τὴν ἐπομένη, ἡ μυρωδιὲς τῶν φαγητῶν πού με χτύπησαν στὴ μύτη ἀπὸ τὴν εἰσοδο κιόλας τοῦ σπιτιοῦ, μοῦ ἔδωσαν νά καταλάβω ὅτι δὲν ἦμουν ὁ μόνος καλεσμένος. Ἐπειτα εἶδα τὸν κλητήρα πού μοῦ εἶχε φέρει χθὲς τὸ γράμμα της 'Αγνῆς, ντυμένο σάν καθαριέρη νά δοθῇ τὸν ὑπηρετὴ τοῦ σπιτιοῦ πού δεχόταν τοὺς καλεσμένους κάτω ἀπὸ τὸ σκάκι. Μοῦ εἰδείξε πὼς ἤξερε ἀπὸ ἐξῆς μοτυπία, γιατί ἦρθε νά με ρωτήσῃ τὸνομα μου με ὕψος ἐμπιστευτικῶ, σάν νὰ μὴ με εἶχε δὴ ποτὲ του. Μά ἐγὼ τὸν γνώρισα τόσο καλά ὅσο με εἶχε γνωρίσει κι' αὐτὸς, πράγμα πού προκαλέσε και στοὺς δυὸ μας μεγάλη στενοχώρια.

Ὁ κ. Βατέρμπρουκ ἦταν ἕνας ἀνδρας μεγαλίκος με λαμπρὰ πολὺ χαμηλὸ μέσα σ' ἕνα κολλῶσο πολὺ ψηλὸ. Μὲ βασίωσε πὼς ἦταν πολὺ εὐτυχὴς πού ἔκανε τὴν γνωριμία μου μαζί, ἀφοῦ ὑπέβαλα τὰ σέβη μου στὴ σύζυγό του, με παρουσίασε με μεγάλη τυπικότητα σὲ μιά κυρία ἐξαιρετικά ἐπιβλητικὴ πού φορούσε φόρεμα ἀπὸ θελοῦδὸ μαῦρο, και κατέλλο ἐπὶ σῆς ἀπὸ θελοῦδὸ μαῦρο και πού μ' ἔκανε νά σκεφθῶ πὼς ἦταν κάποια στενὴ συγγενὴς τοῦ 'Αμλέτου, ὅς ποτε ἦθελα αὐτὴ.

Ἀνομαζόταν κυρία Χένρυ Σπίκερ κι' ὁ σύζυγός της ἦταν ἐπίσης παρών — ἕνας ἀνδρας τόσο ψυχρὸς πού φανταζόταν κανεὶς πὼς ἔβλεπε πᾶνν στὰ ἄσπρα τοῦ μαλλιά. 'Ὅλοι ἔδειχναν πολὺ σεβασμὸ σὸ ζεῦγος Σπίκερ και ἡ 'Αγνή μοῦ ἔδειχνε πὼς αὐτὸ συνέβαινε γιατί ὁ κ. Σπίκερ ἦταν φίλος τοῦ ὑποργού τοῦ Θεσσαροφυλακίου.

(Ἀκολουθεῖ)

Προσεχῶς σὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία μῆς ἐπικῆς βασιλείας
τῶν ἐλληνικῶν θυνών ἐπὶ τοὺς κοκροκράτες
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΓΕΣ
ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο ΚΑΡΑΜΠΑΤΑΚΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Δεν θά φάτε; μὰς ρώτησε ὁ πανδοχεύς.
— Τί νά φάμε;

Γοῦ ἔδωσαν καὶ μιὰ «ριχτή» γιὰ νὰ ψαρεύῃ.

— Τί νά φάμε; Τούρκους;
— Ὄχι, καλέ! Ποῦ θρεθῆκαν τώρα Τούρκοι ἐδῶ πέρα!...
— Καλημέρα, Συρματζοῦδα, γύρισε καὶ χαίρετσε συγχρόνως μιὰ παχειά, εὐρωπη καὶ κοκκινομάγουλη χωρική, ὁλοστρωγυλοπρόσωπη, πού περνοῦσε μὲ δυὸ τενεκέδες τοῦ νεροῦ.
— Καλὴ μέρα, Μπαί-Μάνθο.
— Λοιπὸν τί θά ταμπήσετε;
— Ὀλίγη... Συρματζοῦδαν!
— Ἡ Συρματζοῦδα δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντια σας. Ἐχει δὲς τῆς μάγειρα, πού τὴν ἀλατίζει καὶ τὴν πιπερώνει. Νά σας ψῆσω δυὸ αὐγά, γιὰ νὰ μείνω εὐκαίριος κι' ἐγὼ καὶ νά σας πῶ γιὰ τὸν Καραμπάτακη; Νά, ὡς νὰ πῆτε «ἀλλ'φας» τὰ σερβίρισαι!...
— Ἀφῆσε τ' αὐγά καὶ σερβίρισε, ἂν θέλῃς, τὸν Καραμπάτακη.
— Ἐτοίμα κι' ὅλας! ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Ἐνας θουλαγρόφονος, πού ἔκανε τὸν μισο-κακόμυρο, τὸν πρόδωσε...

Τρώγοντας λοιπὸν τ' αὐγά καὶ προσφαίζοντας Καραμπάτακη, μάθαμε καὶ τὴν ἱστορία του.
Κλέφτης τολμηρὸς, μιὰ φορὰ μῆκε στὸ δικαστήριον Βερροίας τὴν ὥρα πού συνεδρίαζε ὁ Κατῆς, ἄρπαξε τὸν εἰρηνοδίκη, τὸν κουβάλησε αἰχμάλωτο στὰ Γιαννιῶτα καὶ τὸν ἔκρυψε στὴ λίμνη.
Περίεργη πολὺ, τὼν Γιαννιτωδῶν ἡ λίμνη.
Μεγάλῃ, τεραστιά, ἀπέραντος καὶ ὁμοῦ σκεπασμένη μὲ «καλαμοῦρες», νεοίτιες καὶ ἄλλα τοῦ νεροῦ κλαριά. Στρατὸς ἐκεῖ μέσα μποροῦσε νὰ κρυφτῇ καὶ νὰ ψάχνῃς καὶ νὰ μὴ τὸν εἴσῃς...
Ἐκεῖ ἦσαν οἱ ἀντάρτες μας στὰ Μακεδονικά, ἐκεῖ καὶ οἱ κομιτατζήδες. Φτιάναν καλύβες ἀπάνω στὶς καλαμοῦρες τὼν νεοιτιδῶν καὶ τὼν ἄλλων τὼν δένδρων τοῦ νεροῦ. Ἀπὸ κάτω ἦταν νερό. Ἀφῆσαν ἕνα πόρο μοναχὰ γιὰ νὰ περνῇ μέσα στὰ καλάμια καὶ τὰ ψαθούρια θάρκα. Νερὸ νὰ πιῶνε, ὅσο θέλανε. Ἡ λίμνη ὅλη καταδικὴ τους ἦταν.

Φαί; Ψάρια, μὲ τὴ χούφτα! Κάτι γριθάδια σὰν χοιροτρεῖς, τέσσερες, πέντε, ἑφτά ὀκτάδες τὸ καθένα. Τὰ θράσανε στὰ μεγάλα τὰ κακάδια, χωρὶς λάδι, μὲ λίγο μοναχὰ νερό. Τὸ ζουμί τους χυλωμένο, νόστιμο, πυχτὸ καὶ λευκὸ σὰν γάλα... Τὸ κρέας τους, μεδούλι!...

Τὰ μικρὰ ψάρια τὰ ψήναν στὴν κεραμίδα. Ἐχεις φάει; Νοστιμώτερο δὲν γίνεται!...

— Καὶ πού τὰ ψήναν καὶ τὰ θράσανε ὅλα αὐτά; Ἀπάνω στὸ νερό;

— Ἀπάνω στὴν καλύβη εἶχαν τοῦθλα στρωμένα καὶ ἀναβάν φωτιά. Φόδος ν' ἀνάψῃ ἡ καλύβη δὲν ὑπῆρχε. Ὅλο χλωρὰ «ραγοῦζα» ἦσαν, ψαθιά, ψαθούρια, καλαμοῦρες. Καὶ τὸ δένδρο, δένδρο χλωρὸ καὶ ζωντανὸ, νεοίτις, πού καὶ ξερὴ νὰ τὴν πετάξῃς στὴ φωτιά, δὲν θά καίῃ, μὰ θά τὴν σβύσῃ!... Ἐκεῖ κρυμμένος ὁ Καραμπάτακης ἄρχισε τίς διαπραγματεύσεις γιὰ τὰ λύτρα. Χαλάσαν κόσμο οἱ Τούρκοι νὰ τὸν θροῦν!... Στρατιῶτες, καθαλαρία, ζανταριῶδες, πηγαίνανε κι' ἐρχόντουσαν, μὰ μῆτε μυρωδιά δὲν ἦταν... Μόνον πού, ὅταν τοὺς ἐξόριζαν, ἀλλάζανε καλύβη. Καλύβες ἐκεῖ μέσα ὅσες θές.

Ζωὴ καὶ κόττα ὅμως ὁ Κατῆς. Τοῦ δῶσαν καὶ μιὰ ἐπιτομὴ ριχτή γιὰ νὰ ψαρεύῃ καὶ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα του. Μονὸς του στὴν καλύβη.

Ἀνθρωπο, τίς πιὸ πολλές φορές, δὲν ἔβλεπε μπροστά του, παρὰ ἐκεῖνον πού τοῦ κουβαλοῦσε πᾶσα ἡμέρα τὸ ψωμί καὶ τὸ φαί. Καὶ τί φαί; Ὅλο κόττες καὶ ψιτά. Καὶ ὅταν θὰ πηγαῖναν νὰ τὸν πάρουν, σὰν ἀλλάζαν γιαντάκι, τοῦ δένανε τὰ μάτια, νὰ μὴ βλέπῃ.

Ὅταν πῆραν τίς λίρες ἀπὸ τὴν Τουρκία, τὸν θγάλαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸν πῆγαν ἐκεῖ κοντὰ στὴ Βέρροια ἀπ' ὅζω καὶ τὸν ἄφησαν.

Σὰν τὸν ρώτησαν ἡ ἀρχὴς πῶς τὰ πέρασε, πού ἦταν καὶ πού στάθηκε, σὲ ποιά σπιτία τὸν πῆγαν καὶ ποίους ἀνθρώπους γνώρισε, γιὰ νὰ τοὺς πιάσουν, ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

— Ἀπὸ ὅλα μοῦ δίνανε καὶ ἔτρωγα. Κόττες, κρέατα, ψιτά. Τίποτε δὲν στεριήθηκα!... Ἐντύπωσι μοῦ ἔκανε πού ὅλα ἐρχόντουσαν ζεστά. Πῶς καὶ ἀπὸ πού καὶ ποίοι τὰ κουβαλοῦσαν, δὲν κατάλαβα ποτέ! Καὶ τὸ ψωμί ἀκόμα ἐρχότανε ζεστό. Καὶ οὔτε με κακοπεύραζαν... Μοναχὰ ὅταν θέλαν νὰ με μετακινήσουν, μοῦ χῶναν τὸ κεφάλι μέσα σ' ἕνα «ντουρβά». Ἀδὲς τὰ μοναχὰ ξέρω καὶ τίποτ' ἄλλο.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ παλληκάρι τὸ ὀκτώσε με προδοσία καὶ με μπαμπεσιά ὁ Τουργκαρβανίτης Γκέκας, πού σὰς ἔλεγα πῶς ἔπιασε τὸν Ἀμποτ, καὶ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ «Κανλίκουλε», τὸν σημερινὸν «Λευκὸ Πύργο» τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τοῦτο φταῖν οἱ χριστιανοί.

Ἐνα θράδου, τὰ παλληκάρια τοῦ Καραμπάτακη γδύσανε ἕνα παραθύρι — τότε δὲν ὑπῆρχαν σιδηροδρόμοι κι' ὁ κόσμος ταξίδευε μὲ καραβάνια, σὰν μαζευόντουσαν πολλοὶ ταξιδιώτες, γιὰ ἀσφάλεια. Στὸ καραβάνι τοῦτο ἦσαν ὅλο χριστιανοί. Μὰ οἱ «δείχτες» εἶπαν στὰ παλληκάρια:

Ἡ Συρματζοῦδα πέρασε νὰ δωδεκάτη φορὰ...

Γοῦ θάζαν τὸ κεφάλι του μέσα σ' ἕνα «ντουρβά».

ΠΑΝ ΣΕΔΕΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Προτιμότερο εἶνε νὰ κάθῃσαι παρα νὰ στεκεσαι ὀρθίος, προτιμότερο νάσαι ξαπλωμένος παρά καθισμένος, μὰ προτιμότερο ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε νάσαι πεθαμένος. Σαμφορ

Καλοὶ γάμοι ὑπάρχουν, εὐχάριστοι ὄχι.

Λαροσφοκῶ
Ὅταν μιὰ γυναῖκα κι' ἕνας ἄντρας παντρεύονται τελειῶναι τὸ μυθιστόρημα κι' ἀρχίζει ἡ ἱστορία.

Ροσεμπρὺν
Ἡ φύσις ἔσπειρε μέσα στὴν ψυχὴ μας καὶ λουλούδια καὶ ζιζάνια. Προορισμὸς τῆς ζωῆς μας εἶνε νὰ καλλιεργῶμε τὰ πρῶτα καὶ νὰ ξεριζώνουμε τὰ δεύτερα. Βάκων

Ἡ μετριοφροσύνη εἶνε σὰν τὴ σκιά στὴ ζωγραφικὴ. Ἐξαίρει τὴν ὁμορφίαν ἐνὸς πορτραῖτου. Λαμπρυγιέρ

Ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἡ τέχνη νὰ ἐλπίζῃς.

Βαθενάργκ
Τὰ λόγια εἶνε ἡ σκιά τῶν ἔργων. Δημόκριτος

Οἱ μεγάλοι ἄντρες παρήγαγαν τ' ἀριστοτεχνήματά τους μετὰ τὴν ἡλικία τῶν παθῶν, ὅπως μετὰ τίς ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστειῶν γίνεται εὐφορὴ ἡ γῆ. Σαμφορ

Ὁ λόγος πού τόσο λίγοι γάμοι εἶνε εὐτυχισμένοι εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκα πλέκουν δίχτυα ἀντὶ νὰ φτιάσουν φωλιές.

Σουίφτ
Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα δὲν χρειάζεται φτερά, καλύτερα νὰ τοῦ δένουμε μολύβια στὰ πόδια.

Βάκων
Εὐγένεια εἶνε νὰ προσέχουμε ὥστε μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τίς πράξεις μας οἱ ἄλλοι νὰ μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ μᾶς κι' ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ τους.

Λαμπρυγιέρ
Ἀμα κανεὶς φίλος μᾶς παρῶν καμμιὰ ὑπηρεσία λέμε: εἶνε φίλος καὶ μᾶς τὴν ὥφειλε. Δὲν σκεπτόμαστε ὥστόσο πῶς δὲν εἶχε καμμιὰ ὑποχρέωσι νὰ νύνη φίλος μας.

Βαθενάργκ
Ἡ ἀπόλαυσις ὑπορεῖ νὰ θάσεται σὲ μιὰ ἐσφαλμένη ἐντύπωσι, μὰ ἡ εὐτυχία ἐκεῖ θάσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Σαμφορ
Οἱ ἄντρες ἀνέχουν ὀδυνοὶ χιτὰ τῶν γυναικῶν πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο καὶ ἀποδέχονται μετὰ.

Δις Σκουδέρι
Δυὸ τρόποι ὑπάρχουν γιὰ ν' ἀναδειχθῇ κανεὶς: Ἡ μὲ τὴν δικὴν του ἀξία, ἡ μὲ τὴν μὴ δικήν του ἀξία.

Λαμπρυγιέρ
Ἡ σκέψις τοῦ θανάτου μᾶς θάλαττει, καὶ ὅταν μᾶς ἀφύπνισι νὰ ζήσουμε.

Βαθενάργκ
Ὑπάρχουν πῶς πολλοὶ τρελλοὶ παρὰ σοφοὶ καὶ σὲ καθε σοφὸ ὑπάρχει ἀπὸ πολλὴ τρελλία παρὰ σοφία.

Σαμφορ
Γιὰ νὰ πετύχῃ κανεὶς τελείως στὸν κόσμῳ πρέπει νὰ γὰρ τὸ ὕψος τρελλοῦ καὶ νὰ νύνη φρόνιμος.

Μονταγκιέ
Ἡ πείρα εἶνε τὸ ἀκόνι τρελλοῦ, καὶ τὸ πρῶτο μὲ τὸν καιρὸ.

Μπερνάρ Σω
Φτωχὸς δὲν εἶνε ὅποιος ἔχει λίγα, μὰ ὅποιος ἐπιθυμεῖ πολλὰ.

Σενέκας
Ὁ πτωχὸς ἔχει ἕνα κῆρυ, ὁ φιλόδοξος τὸς ὅσους ὅσους χρειάζεται γιὰ τὴν πετρεχ.

Λαμπρυγιέρ
Μπορεῖ νὰ κρύψῃ κανεὶς τὴν περηφάνειάν του, μὰ τὴ μετριοφροσύνη του ὄχι.

Μονταγκιέ
Ὁ θυμὸς δαμάσκει τὸ μυαλὸ ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ὁ θυμὸς δαμάσκει τὸ θυμὸ ἀπὸ τὸ θυμὸ.

Παροιμία
Οἱ καρακὲς τρώγουν τὰ μάτια τῶν νεκρῶν καὶ οἱ κόλακες τρώγουν τὸν ἐαυτὸν.

Παροιμία
Ἀπὸ καθε κακοῦ ὑπάρχει καὶ τὸ χρηστότερο. Κι' ἀμα σπάσῃ κανεὶς τὸ πέδιλ του νὰ δαμάσκει τὸ Θεὸ πού δὲν ἐσπείρε τὸ κεφάλι του.

Χωλλ

για τοῦ Καραμπάτακη πῶς εἶνε ὁλο Τούρκοι.

Κι' ἐκεῖνος τὸ «ἐπάτησε».

Κι' ἕνας θουλαγρόφονος ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ, σὰν θρῆκεν εὐκαιρία, τὸν ἐπρόδωσε.

Τὸ κεφάλι του μαζὺ μὲ τὸ σπαθί του τὸ κρεμάσαν σὲ ἕνα κούφιο πλάτανο παλὸν, πού ἦτανε στὰ Βοδενά, ἐκεῖ στὴς ἀγορὰς τὸν δρόμο, λίγο παρκεῖ ἀπὸ τὸ «Συντριβάνι», πού εἶνε τὸ σπιτί τοῦ Τσιρόγκα σήμερα.

Τοῦ πλατανιοῦ ἐκεῖνου ἡ κουφάλα ἦταν τόσο πολὺ μεγάλη καὶ εὐρύχωρη, πού ἡ τουρκικὴ ἀστυνομία τὸν χρησιμοποιοῦσε νύχτα καὶ ἡμέρα γιὰ προσωρινὸ τμήμα τῶν χωροφυλάκων τῆς, γιὰ νὰ ἐπιβλέπουνε τὴν ἀγορά. Μαύρη ἐπιβλέψι πού κάνανε τῆς ἀγορᾶς!

Κάθε θράδου ρουχαλιζάνε ἐκεῖ, καθισμένοι ἀπάνω στὶς καρέλες.

Καὶ γιὰ τοῦτο, ἀπὸ τὴ μεγάλη τους τὴν προσοχὴ καὶ τὴν μεγάλῃ τους ἀγρύπνια, ἕνα πρῶτ θρεθῆκεν τοῦ πλατανιοῦ οἱ κλάδοι, ἐκεῖ πού ἦταν κρεμασμένο τὸ κεφάλι τοῦ κλέφτη τοῦ Καραμπάτακη, γεμάτοι ἀπὸ λουλούδια.

Κάποιος τὴ νύχτα, πού θά εἶχαν μεθύσει μὲ οἶζο οἱ Τούρκοι σκοποὶ, ἀνέβηκε καὶ τάβαλε, γιὰ τὸν ἀγαποῦσαν οἱ χριστιανοὶ τὸν κακομοῖρη τὸν Καραμπάτακη σὰν ἔθνικο τοῦς ἥρωα καὶ σὰν ἐχθρὸ τῶν Τούρκων.

Καὶ ἦταν ἐχθρὸς ἀληθινὸς, μεγάλος, τῆς Τουρκίας.

Ἀφροῦ καὶ πεθαμένος, ὅπου ἦταν, τοὺς πολεμοῦσε καὶ τοὺς σκόττανε.

Τὴν τρίτη θραδὺ πού κρεμάσαν τὸ κεφάλι του σὲ τὸν πλάτανο καὶ τὸ σπαθί του, σηκώθηκε ἀέρας δυνατὸς, μὰ τόσο δυνατὸς, πού γκρέμισε τὸ κρεμασμένο γιαντάκι τοῦ Καραμπάτακη.

Καὶ καθὼς ἔπεσε ἀπὸ ψηλά, θρῆκε ἀπάνω στὸ κεφάλι ἕνα Τούρκο τσοῦση, πού στεκόταν ἀπὸ κάτω καὶ τοῦ ἀνοιξε τὴν κεφάλαι του σὲ δυὸ, σὰν καρπούζι!

Τότε κι' αὐτοὶ φοβήθηκαν. Βάλανε τὸ κεφάλι τοῦ κλέφτη σ' ἕνα «μουργατσάκι» (καζανόπουλο μικρὸ), τὸ σφραγίσανε καλὰ καὶ τὸ θάψανε σὲ μέρος μυστικὸ, κανεὶς νὰ μὴ τὸ ξερῇ!...

Ἐνα αὐτοκίνητο φάνηκε νὰ ἔρχεται ἀπὸ πέρα.

Ἦταν ἀδειανό.

Ἐτοιμαστήκαμε νὰ ἐπιβούμε.

— Καθίστε, εἶπεν ὁ Γέρο-Μάνθος, νὰ σας πῶ τί ἔπαθε καὶ ὁ Λιμπάρτζης, ἀπὸ κατὶ Τούρκου κλέφτη σὲ Βοδενά... Αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκέραια πῶς περιέργη...

— Βιζιόμαστε τώρα. Σὰν ξαναγυρίσουμε τὰ λέμε.

— Νά πῶ ἕνα καφέ, μᾶς εἶπεν ὁ σωφὲρ.

Ὁ Μπαρμπά-Μάνθος, σὰν εἶδε πῶς δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μᾶς παρῶν ἄλλο, ἄρχισε νὰ διηγῇ τὴν ἱστορία τοῦ Κατῆ.

Ἡ ἱστορία τοῦ Λιμπάρτζη καὶ ἔπειτα τὴν ἱστορία τοῦ Κατῆ - Στάκιου τοῦ ληστοῦ πού ἐλευθέρωσε μέσα ἀπὸ ἕνα σπιτί μπεγκο μιὰ Ἑλληνίδα ἀπὸ τὴν Ἑδεσσα...

Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ πέφτει, δύνοντας, πέρα κατὰ τοῦ Βερμίου τὸ βουνό. Μακρὺς σκίεξ ἔξαπλωνόντουσαν στοὺς κάμπος. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους. Οἱ δρόμοι ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν ἀπὸ στρατοκόπους.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΑΚΚΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ Ε. ΡΟΜΑΖΙΕΡ

Ο Γάλλος πρόξενος κι' εγώ περπατούσαμε ανάμεσα από τ' αραδικά σοκάκια της πρωτεύουσας του βασιλείου της Χετζάζης, όταν ξαφνικά σταμάτησε ένας Εύρωπαίος και μ'αφ'έπ'ότι, αγγλικά, να μ'αφ'έπ'ότι τις υπηρεσίες του για να έπισκεφθούμε τα ερείπια της αρχαίας ρωμαϊκής πόλεως Πέτρα.

— Ξέρετε αυτό τον άνθρωπο; ρώτησα τον πρόξενο, όταν μείναμε πάλι μόνοι.

— Ναι, είν' ο Μέλντον, ένας Ίρλανδός. Είν' ένα γενναίο παλληκάρι που είχε πολλές δυστυχίες στη ζωή του και που προσπαθεί να τις επανορθώσει τώρα, μακριά από την πατρίδα του. Κερδίζει τίμια τη ζωή του και δεν ζητάει τίποτε περισσότερο, έπειτα από όσα του συνέβησαν.

Ο πρόξενος μου τ'αφ'έπ'ότι αυτά μ'ένα παράδοξο υφους που μου γέννησε άμέσως την περιέργεια να μάθω περισσότερα. Καθήσαμε στην είσοδο ενός αραδικού καφε-νείου, όπου οι πελάτες κάπνιζαν ναργιλέ και ο πρόξενος μου διηγήθηκε την παρακάτω τρομακτική ιστορία:

— Ο Τζάκ Μέλντον, μηχανικός σ' ένα λιμάνι της 'Αγγλίας, στάθηκε πολύ άτυχος στη ζωή του. Ήταν πολύ δυστυχώς φιλήσυχος, δεν είχε μαλλώσει ποτέ με κανένα. Έξαφνα, μία μέρα, στο εργοστάσιο που δούλευε, πήραν ως εργάτη έναν παληάνθρωπο που, βλέποντας πόσο άγαθος ήταν ο Μέλντον, άρχισε, από την πρώτη κιόλας ημέρα, να τον πειράζει και να τον κοροϊδεύει... Ο Μέλντον τ' ανεχόταν όλα με την συνηθισμένη του γαλήνη. Μά κάποιος Σαββατοθάραδς, που ο παληάνθρωπος αυτός ήταν μεθυσμένος, άρχισε να προσβάλλει το Μέλντον χειρότερα από τις άλλες φορές, λέγοντάς του κουβέντες που ένας άντρας δεν τις συγχωρεί ποτέ. Ο Μέλντον τότε δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί και, προς μεγάλην εκπλήξη όλων, ώρμησε έναντι του ύβριστού του. Του κατάφερε μία τρομερή γροθιά στο κεφάλι, τόσο τρομερή ώστε έφτασε για να τον σωριάσει κάτω νεκρό.

Στην 'Αγγλία, ο νόμος δεν κάνει καμιά διάκριση μεταξύ των φονεων και των δολοφόνων. Έτσι, άμα σκοτώνει κανείς άνθρωπο, είναι σχεδόν βέβαιος ότι θα καταδικαστεί στον δι' άγχονης θάνατο. Μέσα σε μία στιγμή, ο Μέλντον το σκέφθηκε αυτό και, ξετρελλαμένος από το φόβο του, το έβαλε στα πόδια. Κατόρθωσε να τρυπήσει σ' ένα βαπόρι φορτηγό, του οποίου ήξερε τον μηχανικό και το οποίο άφαινε σε μία ώρα.

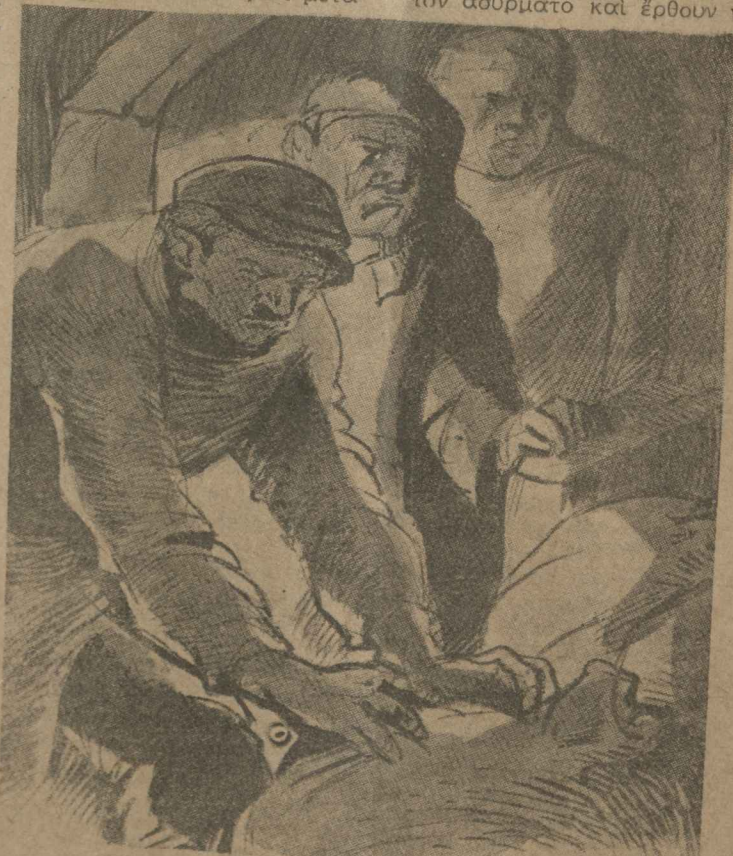
— Θα σου δώσω να τρώς, του έπ'επε ο μηχανικός. Μά αν σ' ανακαλύψουν, δεν μπορώ να σε σώσω. Από σένα έξαρτάται να κρυφτείς καλά.

— Και ποιά θα πάμε;

— Στο 'Αδεν, στην 'Ερυθρά Θάλασσα.

Ο Μέλντον δεν έμαθε ποτέ πώς έφτασε στο 'Αντεν, γιατί, καθ' όλο το ταξίδι, δεν βγήκε καθόλου από τον κρυφώνα του μέσα σ' άμπάρι. Εκεί, χάρις στο φίλο του, κατόρθωσε ν' αποβιβαστεί τη νύχτα, ή μάλλον να πέσει στη θάλασσα και κολυμπώντας να φθάσει σ' ένα έρημο μέρος.

Πριν φύγει από το φορτηγό, ο φίλος του ο μηχανικός του έδωσε πη: «Φυλάσου!... Η βρετανική άστυνομία άναζητά αυτούς που καταδικάει ως τις πιο μακρινές

— Αυτό το σακί δεν είχε κλεισμένο!

της άποικίας...»

Όστόσο ο Μέλντον για κάμποσο καιρό νόμιζε πως θυσκόταν έν άσφαλεία. Είχε βρή δουλειά και συγχρόνως είχε συνδεθεί μ' έναν ίθαγενή, υπάλληλο στα γραφεία της άστυνομίας.

— Ένα βράδυ, καθώς έπιναν καφέ σ' ένα αραδικό καφενείο, ο 'Ομάρ —έτσι λεγόταν ο φίλος του— του έπ'επε: — Φαίνεται πως πρόκειται να συλλάβουν έναν δολοφόνο που κατέφυγε στο 'Αντεν.

Ο Μέλντον τέντωσε τ' αυτιά του. Εύτυχώς είχε λάβει την προφύλαξη να γίνη γνωστός εκεί με τ' όνομα της μητέρας του.

— Είπε 'Αγγλος και λέγεται Μέλντον αυτός ο δολοφόνος, εξακολούθησε ο 'Ομάρ.

Ο Μέλντον, που έτρεμε κατά βάθος, βρήκε μία πρόφαση και άφησε το φίλο του... — Έπρεπε να φύγω χωρίς να χάνω ούτε στιγμή. Φτάνοντας στο λιμάνι στάθηκε εκεί διατακτικός... — Ένα μεγάλο υπερωκεάνειο θάφαινε κατά τ'αφ'έπ'ότι... — Ήξερε τώρα πως κρύβονται σ' ένα καράδι... Ήταν πολύ εύκολο ν'ανέβη σ' αυτό, αν υπερβούνταν με τους καρθουναριόδες ή τους χαμάληδες. — Έφτανε μόνο να μεταμφιεσθώ σε ίθαγενή... Και μία που θα βρισκόταν στο καράδι, θα εύρισκε εκεί τον τρόπο να κρυφτεί.

Λογάριασε πόσο ψωμί και πόσο νερό του χρειαζόταν για να μην πεθάνει από την πείνα και τη δίψα στο ταξίδι. Το μπουρνούζι του θα έκρυβε τις προμήθειες του αυτές.

Στις έντεκα ή ώρα βρισκόταν επάνω στο καράδι και κατόρθωσε να χωθή μέσα στο κύτος. Έκει βρήκε μία γωνία που του φάνηκε μοναδική ως κρύπτη. Ένα σωρό σάκκοι, άλλοι γεμάτοι, άλλοι μισογεμισμένοι και άλλοι άδειοι θυσκόντουσαν στο μέρος αυτό.

Άμέσως χώθηκε σ' έναν άδειαν σάκκο, κατόρθωσε να τον δέσει πάνω άπ' το κεφάλι του και έκαλύφθηκε πάνω στους άλλους που ήσαν αρκετά μαλακοί.

— Φτάνει, σκέφτηκε, να μην είδοποιηθώ το καράδι με τον άστυματο και έρθουν να κάνουν έρευνες εδώ... — Έπειτα από μία ώρα ήσυχασε κάπως, γιατί κατάλαβε πως το βαπόρι είχε ξεκινήσει.

Δύο μέρες πέρασαν χωρίς κανένα έπεισόδιο. Το βαπόρι είχε κάνει κιόλας ένα σταθμό. Μά ο Μέλντον περίμενε να φτάσει στο Πόρτ-Σάιντ για να άπιχειρήσει να βγεί έξω.

Έξαφνα, από το ξυφινικό σταμάτημα του καραβιού κατάλαβε πως είχαν φτάσει στο Σουέζ κι' ότι περιμεναν ρυμουλκό να τους πιλοτάει μέσ' άπ' τον Ισθμό. Και, σε λίγο, από το άργό γλύστρημα στο νερό, κατάλαβε ότι περινοσαν την διάφυγα.

Ήταν έντελώς ήσυχος, όταν έξαφνα άκουσε σιγανές διηλίες κοντά του. Τέντωσε τ' αυτιά του. Μιλούσαν τρεις ναύτες.

— Αυτό το χαρτί είναι κιόλας κρυμμένο, έπ'επε ο ένας άπ' τους ναύτες.

Ο Μέλντον άνασκήρτησε. Είχε καταλάβει πως μερικοί άνδρες του πληρώματος έκαναν λαθρεμπόριο χαρτί, του οποίου ή ελσωνγή είχε άπαγορευμένη στην Αίγυπτο.

Οι ναύτες έπλησίασαν έφοδιασμένοι μ' ένα μικρό φανάρι.

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»
Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΤΗΣ ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ

Γ' Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου JEANNE ROUDOT.

Γιά τη Νόρμα Σήρερ, την μεγάλη δραματική «βεντέτα» του άμερικανικού κινηματογράφου, έχουν γραφή άπειρα πράγματα. Κανείς όστόσο δημοσιογράφος δεν σκέφθηκε ν' ασχοληθώ με την ιδιαίτερη ζωή της και να φέρω σε δημοσιότητα τις αίσθηματικές ιστορίες της. Όλοι γράφανε για τις προτιμήσεις της, τα όνειρά της, τις ιδιοτροπίες της και τη νεανική ζωή της. Μά ποτέ για τ'αφ'έπ'ότι μεγάλα ζητήματα που βασανίζουν την τρυφερή κι' αίσθηματική καρδιά της. Κι' αυτό είναι το μεγάλο παράπονο της Νόρμα Σήρερ. Έρχονται μάλιστα μερικές στιγμές που αυτό το παράπονο καθρεφτίζεται στα μάτια της, τ'αφ'έπ'ότι τότε παίρνουν μία άπεραντη μελαγχολία.

— Από μικρή, μου έξιμολογήθηκε η Σήρερ, είχα μία παθολογική, θά μπορούσε κανείς να πη, τρυφερότητα. — Έκλαιγα άκόμη κι' όταν έθλεπα να κόβουν ένα λουλούδι. Έχετε παρακολουθήσει ποτέ το θάνατο ενός λουλουδιού; Είνε το πιο ανατριχιαστικό θέαμα που αντίκρυσσά στη ζωή μου. Μαραίνεται σιγά-σιγά, χάνει το άρωμα και τη δρασιότητά του και τέλος γέρνει και ξεφυλλίζεται στο χώμα. Γι' αυτό ποτέ δεν κρατώ τις άνθοδέσμες που μου στέλνουν οι φίλοι μου περισσότερο από μία ώρα κοντά μου. — Έπειτα τις δίνω στο προσωπικό της βίλλας μου να τις πάρη μακριά, για να μη δω το θάνατό τους. Έκείνοι που μ' αγαπούν και έξερουν αυτή την άδυναμία μου, μου στέλνουν μό-

νο άμορφες γλάστρες με λουλούδια. Κι' εγώ τις περιποιούμαι και μ' αρέσει να τις καλλιεργώ και να βλέπω τ'αφ'έπ'ότι λουλούδια να φουτώνουν και να εωδιάζουν στις θεράντες. Τ'α λουλούδια έχουν την πιο τρυφερή και την πιο άγνή ψυχή. Μοιάζουν υπερωκεάνικα με την καρδιά μου. Όστόσο έρχονται στιγμές που μετανοώ πικρά για τη μεγάλη αυτή άδυναμία μου, γιατί πολλοί άνθρωποι με κάνουν να υποφέρω. Όρίστε ένα σχετικό παράδειγμα:

Μία φορά ήρθε και μ' έπεσκέφθηκε στη βίλλα μου μία άμορφη νέα. Ήταν άδύνατη, γλυκιά και το βλέμμα της είχε σβυσθεί από τις στερήσεις. Ήταν ένα δυστυχισμένο πλάσμα που ή πείνα του είχε σβύσει όλα τ'αφ'έπ'ότι δειρά του και το είχε μεταβάλλει σ' ένα ανθρώπινο κουρέλι. Την λυπήθηκα. Της έδωσα μία άπό τις καλύτερες τουαλέτες μου, την κράτησα κοντά μου και την βοήθησα ν' ανακτήσει το ήθικό της. Μετά από ένα μήνα το γέλιο είχε άρθσει πάλι στα νεανικά χείλη της και το βλέμμα της έγινε πάλι σαγηνευτικό. Μία νύχτα όμως αυτή ή νέα έφυγε κρυφά από τη βίλλα μου παίρνοντας τ'α κοσμήματά μου. Στο δρόμο την συνέλαβαν μαζί με τους δύο κακοποιούς φίλους της και την ώδηγησαν στο τμήμα.

Η Νόρμα Σήρερ

Με κάλεσαν και μένα εκεί πέρα για να μου παραδώσουν τα κοσμήματά μου. Τότε θυμήθηκα την ιστορία του Γιάννη 'Αγιάννη στους «Αθλίους» του Ούγκώ και θέλησα κι' εγώ ν'ά μιμηθώ το παράδειγμα του άρχιεπισκόπου. Δήλωσα μ' άπόφθεια ότι της τ'αφ'έπ'ότι είχα χάσει και μάλιστα της ζήτησα συγγνώμην που αυτό το δώρο μου την είχε κάνει να μπλεχτεί σε μία τόσο δυσάρεστη περιπέτεια. — Έπειτα γύρισα στη βίλλα μου άπογοητευμένη. Δεν λυπόμουν που είχα χάσει τ'α κοσμήματά μου, αλλά για τη συμπεριφορά αυτής της νέας και για την άγνωμοσύνη της.

Μά όλοι οι άνθρωποι δεν έχουν τον ίδιο χαρακτήρα. Θυμάμαι ότι ένα πρωί την ώρα που πήγαινα στο στούντιο, μπροστά στις ρόδες του αυτοκινήτου μου έπεσε ένας νέος. Είχα την ψυχραιμία να πατήσω τ'α φρένα και να σταματήσω τη μηχανή. Μά τότε συνέβη μία παράδοξη σκηνή. Ο νέος άρχισε να με θρίζη και να μ' άπειλή για τ'αφ'έπ'ότι του είχα σώσει τη ζωή του!

— Έσείς, μου φώναξε, όχι μόνο σκορπάτε άσυλλόγιστα τ'α λεφτά σας, αλλά είσατε άνίκανες άκόμη ν'ά... κόψετε έναν άνθρωπο!

— Και γιατί θέλεις να πεθάνεις; τόν ρώτησα με καλοσύνη. Δεν λυπάσαι τ'α νεϊάτα σου;

Γέλασε μ' ένα πικρό κ' έιρωνικό γέλιο κ' ύστερα με κλονισμένο έθιμα θέλησε ν'ά απομακρυνθώ. Τότε από μία ένδομηχη σκέψη και δίχως και εγώ ν'ά ξέρω τί κάνω, τον φώναξα και του έβαλα στο χέρι ένα χαρτονομίσμα τών έκατο δολλαρίων.

— Πάρτε αυτό, του έπ'επα, να πιείτε μία μπουλίλα σμπάνια στην όγεία μου.

Με τ'αφ'έπ'ότι σαν χαμένος, — Έπειτα έφυγε σαν να τον κυνηγούσαν. Κι' εγώ φυσικά συνέχισα το δρόμο μου και έέχασα αυτή την ιστορία. — Έστερα όμως από δυο μήνες δέχθηκα στη βίλλα μου την έπισκέψη του ίδιου νέου. Ήταν κτυμένος με κομψότητα κ' είχε μία μεγάλη αίσιολογία στο πρόσωπό του.

— Θα μ'α επιτρέψετε, μου έπ'επε, ν'ά σας δώσω τ'α έκατο δολάρια τα οποία μου είχατε δανείσει. Θέλω άκόμη ν'ά σας ευχαριστήσω για τ'αφ'έπ'ότι με βοήθησαν να ζήσω λίγο καιρό και ν'ά πετύχω μία δουλειά που μου έξασφάλισε το μέλλον μου. — Αν δεν θυσκό-σαστε έσείς, θά είχα σκατοθή και θά είχα στερηθεί τις όμορφιές της ζωής.

Έκτός όλων αυτών ή Σήρερ προσοτατεύει κι' όλα τ'α μικρά φτωγά παιδιά. Είνε δηλαδή ή πιο καλόκαρδη γόνασα του Χόλλυγουντ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ γοητευτικὴ Μεξικανὴ Βεντέττα Λοῦπε Βελέζ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ χαριτωμένη Γαλλίς στάρ Ρενέ ντε Σαίν - Σορ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΡΟΥΦΟΥΛΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

«Ναποιος που ήρθε απ' την Αμερική με χρήματα και ήθελε κάτι να φτιάσει στο χωριό, άρχες κτηνοτροφείου, φέρνοντας και μια αγελάδα έλθετική, είδε μια μέρα να του λείπει η αγελάδα. Έπηγε εις την αστυνομία, αλλά ο αστυνομός έπαιζε σκαμπύλι με το δήμαρχο.

—Μου κλέψαν την έλθετική γελάδα, τρέξε, κύρ' αστυνόμω, και είχε τόσα κατοστήρια.

—Ωχ, αδερφέ, τώρα βρέθηκε και σένα να σου την κλέψουν, είπεν ο αστυνόμος δυσθυμα αφήνοντας τα χαρτιά του.

«Αλλά τον έπρόλαβεν ο δήμαρχος, που γυρίζοντας στον διαμαρτυρόμενο πολίτη, φώναξε άγρια:

—Αφσέ μας, σε παρακαλώ, να παίξουμε, κι' ο αστυνόμος δεν είχε γελαδιάρης για να φυλάη τις δικές σου τις γελάδες!...

Και γυρίζοντας στον αστυνόμο ρώτησε:

—Έχεις κόζι;

—Παίζω άποιντα...

Την άλλη μέρα ο πολίτης έμαθε πως τη γελάδα του του την έκλεψεν ο κλητήρας της δημαρχίας. Πήγε και τότε κατήγγειλε στον αστυνόμο. Δεν περάσανε δυό ώρες και βροντώντας το χοντρό μπαστούνι του έφτασεν ο κύρ' δήμαρχος και τον έπληξε ιδιαιτέρως.

—Γι' άκουσε να σου πω: Με τη δημαρχία να μην τ' άβνης, για να μη σε στείλω να βρής τη γελάδα σου. Κόκκαλο ο έξ' Αμερικής όμογενής.

«Από τη νύχτα εκείνη, που η Δροσούλα έτρικυμίσθη σε πρωταίσθητα κύματα ήδονης κι' έδυθίσθη σε μια γαληνεμένη λίμνη έκλύσεως, έγινεν άλλος άνθρωπος.

Μα και ο Γούλης, πάλι, άλλος άνθρωπος έπρόβαλε.

Μετά την κατάκτηση, έπαψε πια να είν' ο τρυφερός Γούλης, ο γλυκός και καταδεχτικός και προσηνής στην υπηρέτριά του. Τώρα της μιλούσε κι' αυτός χοντρά, σαν τη μητέρα του, χωρίς εκείνη να τον μιάει να τ' σπαιτήσει σε τίποτα, γιατί κρατούσε το μεγάλο μυστικό της.

«Τώρα την έχω πια στο χέρι μου, σκεπτόταν ο άχρειος, την κάνω ό,τι θέλω».

«Η νυχτερινές συναντήσεις εξακολουθούσαν πλέον ταχτικές, μέσα στο σκοτάδι. Τώρα η Δροσούλα ανέλαβε την πράξη της αυτή σαν νέα του σπιτιού υπηρεσία.

Ούτε δυσασχετούσε, ούτε διαμαρτυρόταν, ούτε ζητούσε να επιβληθί στον εαυτό της.

«Η Ρουφουλίνα φαίνεται πως κάτι είχε μυριυβή, αλλά... «Παιδί είνε κι' άς κάνη ό,τι θέλει... Μόνο να μην το μάθη ο Παναγής...» διαλογιζόταν.

«Οχι γιατί ο Παναγής θα συγκινιότανε για της νέας την καταστροφή.

Πειτάρια αυτός δεν έδινε, για τον κόσμο, τσακισμένη. «Αλλά γιατί αυτός θα φοβότανε τις συνέπειες, τα έξοδα, τις φασαρίες...

Αυτά όμως δεν άργησαν να έρθουν. Μια φορά, ένα χειμώνα, που η Ρουφουλίνα έστειλε τη Δροσούλα να της φέρη γρήγορα από τη βρύση νερό, να πλύνη τα πόδια της, γιατί θα... φωτογραφίζονταν, η συμπεθέρα έπέρασε απ' εκεί πλέκοντας μια χονδρή μάλλινη φανέλλα.

«Η Ρουφουλίνα πλενότανε επιδεικτικά, για να την ιδή, αν ήταν δυνατό, όλη η γειτονιά.

«Ενας φωτογράφος είχε έρθει πριν από λίγες μέρες και όλοι οι σπουδαίοι του χωριού έπληγαν κι' έβγαλαν φωτογραφίες. Ο Γούλης ήθελε να φωτογραφηθούν οικογενειακώς. Μα μόνο που δεν τον έτοσάκιεν ο Ρούφουλας όταν τ' άκουσε.

—Μ' εκείνα τα λεφτά που θα βγάλεις έσύ μεθαύριο, να πιάς να βγάινς κάδρα, είπε στο γυιό του. Δεν μού χρειάστηκαν έμένα τέτοια. Τη δουλειά σας να κυτάζετε καθένας σας, κι' αυτά είνε άφρας στα μυαλά σας...

Με πολλές όμως γκρίνιες και τραθήγματα, άποφασίστηκε να φωτογραφηθί μόνον ο Γούλης κι' η μαμά του.

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ

—Πώς θέλετε, τους είπεν ο φωτογράφος, να φωτογραφηθίτε; Μισοί ή δολόκληροι;

—Μισοί, είπεν η Ρουφουλίνα, για να πληρώσουμε λιγότερα.

«Ο φωτογράφος γέλασε.

—Τά ίδια θα πληρώσετε, κυρία μου, της είπε. «Ελάτε το πρωί την Κυριακή...

«Από τότε πια όλη η γειτονιά το έμαθε πως τα φωτογραφίζονταν η Ρουφουλίνα. Ξεσκόνιζε φορέματα, τακτοποιούσε τα πράγματά της και τέλος βγήκε μ' όλη την γωνιά στην αυλή, να πλύνη τα γυνά της πόδια.

—Μπα σε καλό σου, χριστιανή! της είπε η συμπεθέρα. Με τοούτο το κρύο τα πόδια σου πλένεις μέσα στο λιθάρια της αυλής;

—Μα ξέρεις, της φώναξεν η Ρουφουλίνα δυνατά, ώστε να την ακούσουν όσο μπορούσε μακρυνότερα, τα πλύνω γιατί την Κυριακή θα φωτογραφιστώ...

—Χριστός και Παναγιά σου!... Και ποί είν' η Δροσούλα;

—Στη βρύση είν' η καψόχρονη, μια ώρα κάνει... Για νερό την έστειλα κι' έχει να ρθή ακόμα...

—Έχω τόσο καιρό το μαύρο να το ιδώ, είπεν η συμπεθέρα. Είνε καλά, μουρή;

—Τόση κι' άλλη τόση...

«Η συμπεθέρα τράβηξε κατά τη βρύση. Είδ' εκεί τη Δροσούλα να τοιγκρίζη τα τενεκεία της με μ' άλλη δούλα, μαλλώνοντας ποιά να πρωτογεμίση.

—Δική σου είν' η βρύση;

—Οχι να μην είνε δική σου...

—Μωρέ, τί έχετε και τρώγεστε, μωρέ; φώναξε η συμπεθέρα. Τί κάνεις, μωρέ άμμοιρο και όρφανό; είπε στη Δροσούλα, άμα τη ζύγωσε, χαϊδεύοντας τα ξανθά της τα μαλλιά, που ο ήλιος τα είχε ξασπρίσει σαν το λινάρι. Τί κάνεις, κακομοίρικο;

—Καλά είμαι, κυρούλα.

«Η συμπεθέρα την περιεργάστηκε και κούνησε το κεφάλι της.

—Στάχτη να γίνη η καταραμένη!... Ούτε ένα φουστάνκι της προκοπής δεν σου φορεί; Νά της ότι δεν έχει...

«Η Δροσούλα δεν άπάντησε. Κατέβασε το κεφάλι κατακόκκινη. Είχε γίνει μια κοπέλλα λαχταριστή. Ροδοκόκκινη, άφράτη, με κάτι κρέτα σφίχτα και άσπρα, σαν ζυμαμένα με γάλα.

—Τό φτωχό! Ενανάπε η συμπεθέρα. Το θρέφει και τ' άμορφανεί ο Θεός! Φτού... φτού... Τά μάγουλά του στάζουν αίμα, να μη βασκαθή...

Και μέσα της σκέφθηκε:

«Κορίτσαρος που θα ήταν, αν ζούσε ο μαύρος ο πατέρας της και τότε περιποιημένο!... Άντε, καμμένη Μαροθιά, άλαφρό νάνε το χώμα που σε σκεπάζει. Θα τάχες τα παιδιά σου και θα τα καμάρωνες...

Στό άκουσμα των παραπονετικών αυτών λόγων και σπουδαία της τ' όνομα, τα μάτια της Δροσούλας βούρκωσαν άθελά της. Ξαφνικά, η συμπεθέρα καθώς την κυτάζε, έδε την κοιλιά της Δροσούλας κάπως πεταχτή.

—Μωρή, φασουλία έφαγες και φούσκωσ' η κοιλιά σου έτσι; τη ρώτησε. Μπας κ' είσαι άρρωστη μαύρη μου;

«Η Δροσούλα χαμήλωσε το κεφάλι της χωρίς ν' άποκριθί. «Έτρεμε κ' η ίδια τον τελευταίο καιρό για της κοιλιάς της το ξεπέταγμα.

—Πώς έγινεν έτσι η έρμη; ψιθύριζε.

Και την έπιασε με τα χέρια της να λιαύση, αλλά αυτή ίδια με τύμπανο έτοιμο να κρούση τη ντροπή της, πεταγότανε.

—Μπα τρομάρα μου, νταούλι έγινε, τ' είνε τοούτο; Τώρα κ' η Ρουφουλίνα άρχισε ν' άνησυχή για το ξεπέταγμα εκείνο.

—Τί κοιλιά είν' αυτή, μουρή;

—Ξέρω κι' εγώ η κουρούνα;

—Μπακάνιασε, της είπε μια μέρα η κυρά Συναμική, απ' το πολύ φαί.

—«Άλλη δουλειά δεν έχει, πρόσθεσε τώρα η Ρουφουλίνα, απ' το πρωί ως το βράδυ, παρά τί θα φάη... Μύλος κατήχησε εκείνο το παληόστομά της...

«Η μέρες όμως περνούσαν και το περίεργο ξεπέταγμα προόδευε.

—Μην είνε σπληνισμένη; ρώτησε η κυρά Συναμική. Άλλά γιατί; Αυτή είνε «σαν τη χαρά του Θεού»... Πού την βρήκε τη σπληνα; Δεν φέρνεις, Ρουφουλίνα, ένα γιατρό να την κυτάξη, μην της έρθη τίποτα;

—Τώρα θα να πετάμε και λεπτά στους γιατρούς για το «μόφορο» της, άποκρίθηκε η Ρουφουλίνα.

«Η Δροσούλα, στο μεταξύ, απ' το φόβο και την άγωνία της, είχε χάσει τ' άνηθρά χρώματά της. Έσφιγγότανε, έσφιγγότανε και μαζεμούς δεν είχε. Το βράδυ έκοιμόταν μπρούμυτα, για να λιαύση η κοιλιά της, αλλά κάτι πόνοι φοβεροί, κάτι σουθλιές στα ισχύα της άνάγκαζαν να σηκωθεί και να ξανακαθήση, βογγώντας και σαν κουδάρι διπλώνοντας τ' ώραιο της σώμα.

Μερικές φορές της έρχοντουσαν κάτι λιποθυμίες, κάτι τάσεις προς έμετό, κάτι σκοτούρες, που άρες-άρες νόμιζε πως θα έσθυνε σαν κεράκι. Και όμως έσφιγγε τα δάκτυλα της και πήγαινε πρόθυμη, όπου την έστελνε η κυρία της, για να μη νιώση την κατάστασή της.

Κάτι χλωμάδες, κάτι πανάδες, άρχαιναν το ροδοκόκκινο της πρόσωπο. Και όταν πήγαινε πουθενά, για λαχανικά, μακεδονήσι ή γι' αυγά στην κυρά Πέτω, ένα βάρος μεγάλο ένοιωθε στη μέση της και καθόταν λαχανιασμένη στα πεζούλια. Άχ, πώς θάθελε να πείση να ξεκουραστή, έστω κι' άπάνω στο χώμα, ξαπλωμένη σαν το σκυλάκι της αυλής.

Κι' έπειτα, άκουμπώντας πάλι, σηκωνότανε κι' έπαιρνε σιγά-σιγά το άνηφορικό καλντερίμι, το στενό, με τις ψηλές μάντρες, που σ'υκές, κορομηλιές και λεμονιές, γυρισμένες από πάνω την εκύτταζαν.

Πώς τα λειχούδιαζε όλ' αυτά τα φρούτα και πόσο ήθελε να σκαρφαλώση σαν γάτα εκεί πάνω, να φάη, να φάη, όσο να σκάση, απ' αυτά.

Κι' όταν κοιμένη, μπαλντισμένη, πάλι στην κυρά της γύριζε, έτάχυνε το βήμα σαν έφτανε κοντά στο σπίτι. Αυτή την έπείριμε στο κατώφλι άγριεμένη, σκύδοντας έμπρός, με τα χέρια στηριγμένα στους γοφούς της.

—Πού ήσουν τόσην ώρα, μουρή;... Ποι γύριζες, γυρίστρα;

Και δόστου, κατάφερνε δυνατές γροθιές στην πλάτη της, που άνηχούσαν σαν να ήταν άδειανό μέσα το κορμί της.

«Ενα βραδάκι, που την έστειλε η Ρουφουλίνα με λίγο λάδι κι' ένα πρόσφορο στον «έσπερινο», χρονιαρά μέρα ήταν αύριο, σαν γύρισε η Δροσούλα βρήκε τη κυρά της να την περιμένη ίδια στρίγγαλα...

—«Ελα πάνω! της είπε σιγά και άπειλητικά.

«Η Δροσούλα προχώρησε κατατρομαγμένη.

—Τί να έχη πάλι; ψιθύρισε.

Μόλις έμπηκε στην κάμαρα, είδε τα παραθυρόφυλλαμισογυρτά, τον Ρούφουλα εκεί, την κυρά-Συναμική, τον δήμαρχο όρθο, να την κυτάζουν περίεργα. Μια σιωπή μεγάλη βέβαιε το δωμάτιο, σά σιωπή που προμηνεί καταιγίδα...

—Πάρ' την κοιλιά σου κι' έλα γρήγορα! της φώναξεν άγρια η Ρουφουλίνα. «Ελα, κι' έχουμε να λογαριαστούμε...

Το κοριτσιό «έκόπηκεν τα ύπατα», σά να λυθίκαν οι άρμιοί του. Δεν είχε άνάκαρα να σταθί όρθο. «Ενας άσος στος τρόμος το είχε πιάσει κι' άγωνιόσε άσπου να ιδή τί έκανε και γιατί όλη εκείνη η έπίσημη συγκέντρωσι έκει έπάνω. Έμαζεύτηκεν έτσι στη γωνιά της πόρτας, διπλώνοντας να προχωρήση κι' ένα μόνο βήμα πιο μπροστά.

—Κόπιασε μέσα, κόπιασε μέσα!... της ξαναείπε, είρωνικά τώρα, η Ρουφουλίνα.

Κι' έπειδή η Δροσούλα δεν προχώρησε, την άρπαξε απ' το χέρι και την έτίναξε μέσα στην κάμαρη, στη μέση των σκοτεινών και σιωπηλών ανθρώπων, όπου παράστεκαν σαν δέμιοι της... Την άφησαν για μια στιγμή εκεί στη μέση να

τρέμη από το φόβο της, να στενάξη, σά να πονούσε από τώρα για τις ευλιές που θα έτρωγε, με το κεφάλι κρυμμένο στο ένα της χέρι.

Οί άντρες την κυτάζαν προσεχτικά και είπανε σε λίγο άναμεταξύ τους:

—Φοσός, φως φανάρι φαίνεται... Και πολύ προχωρήμένο.

«Ο δήμαρχος έζύγωσε και την περιεργάστηκε, σκύδοντας πολύ έπάνω της.

—Στραβοί, είστε, χριστιανοί μου, να το ιδήτε τόσον καιρό;... φώναξε.

Κ' ύστερα γυρίζοντας στη Ρουφουλίνα, πρόσθεσε:

—Καλά, που τάχες τα μάτια σου σύ; Ντίπ κουτούρο είσαι, καμμένη; Τίποτε δεν κατάλαδες; Φωτιά άναψε στο σπίτι σου και δεν πήρες χαμπάρι;

—Τί να καταλάβω; Τί να καταλάβω;... είπε θρηνηλογώντας και συμπλέκοντας μ' άπόγνωσι τα χέρια της η Ρουφουλίνα. Τί να καταλάβω με την άτιμη, που μούβαλε φωτιά στο σπίτι!...

—Πά, πά, τί μάς βρήκε!... είπε πράσινος απ' το κακό του κι' ο Ρούφουλας. Τί σκάνδαλο που θα γίνη στο χωριό και θα τα πληρώσουμε όλα έμεις!...

Στά λόγια αυτά του άντρα της—σά να τα περίμενε η Ρουφουλίνα για να ξεσπάση—ρίχτηκε σαν λυσσασμένη πάνω στη Δροσούλα, που έκλαιγε σιγά-σιγά και στάζανε θερμά τα δάκρυά της, την άρπαξε απ' τα μαλλιά και την έρόρνησε σαν πρᾶμμα άψυχο στο πάτωμα.

—Μουρή σκύλα, τί έκανες, μουρή σκύλα, κακούργα, μούκλειες το σπίτι μου, έρωμα!

Και άρχισε να την χτυπά με χέρια και με πόδια, κατακόκκινη, σκύδοντας έπάνω της άναμαλλιάρα, κουρελιασμένη και πάλιν άνασηκώνοντας το κορμί και πάλι ξανασκύδοντας για να χτυπήση, να βρίσση και να ξεθυμάνη τη λύσσα της, αφήνοντας σε κάθε νέο χτύπημά της κι' ένα βραχνό, λαρυγγώδες: «χάσασε».

—Μαρτύρα τον τον κακούργο, της φώναξε σε λίγο άγρια κι' ο Ρούφουλας, πλησιάζοντας και πατώντας της με δύναμη, να να πατούσε να σκοτώη κένα φείδι, τα γυνά των ποδών της δάχτυλά, που γδάρθηκαν και ματωθήκαν...

—Με ποιόν; της ξαναφώναξε. Θα σε σκότω να σε φάω, κακομοίρα...

—Στρίγγα! Στρίγγα! έφώναξε κι' η Ρουφουλίνα, πέφτοντας σαν πειρασμένη λύκαινα στα γόνατα, πάνω στ' άψυχο κοριτσάκι και δυγκάροντας, δαγκώνοντας το χέρι της...

«Εκείνη δεν μιλούσε. Έστένανε μόνο σε κάθε χτύπημα μισοξευχισμένη και διαμαρτυρούμενη για τη βροία που της άπορεύονταν και διαφύδοντας με φωνή οδυρμένη την κατηγορία:

—Δεν ξέρω τί μου λέτε... Δεν έχω τίποτα εγώ, είνε ψέματα αυτά που λέτε...

«Οχι, κυρά μου ή άμμορη!... Ωχ, πεθανε, κυρούλα μου, η δούλα!...

«Η Ρουφουλίνα κοροάστηκε πια να δένη. Έκάθισε σε μια καρέλα λαχανιασμένη, τραβώντας τα μάγουλά της με τα χέρια της.

—Πά, πά, περρί στο σπίτι μας!... Πά, πά, ποιος τά-λεγε τέτοια κακό μεγάλο!...

Και κατόπι, βλέποντας από τα μισανυμένα παράθυρα πως είχε μαζετή ο κόσμος απ' έξω, φώναξε με θυμό:

«Κλείστε τα παράθυρα να μη μας έκατωώσουν. Δεν έχουμε δουλειά να παν...

Τότε ο δήμαρχος έπλησιάζε.

—Άφήστε με έμένα, είπε. Έμένα θα μου τή πησέτη. Έλα, μουρή Δροσούλα, κορίτσι ήσουν κι' έφταίξες. Οχι, είνε δεν μπορεί και να δέγνη, μόνο πεί μου πιάσε σε γέλασε, για να διετρώσωμε τα πράγματα. Να σε έμπερδοκλώσουμε εκεί, να σκεπασθί το πρᾶμμα.

Και έπειδή και πάλι δεν ήλθεσε η Δροσούλα, πηγμένη στα δάκρυα και τ' άνασφάλιά, η Ρουφουλίνα σηκώθηκε άρπαξε μια τρυγιά απ' τον κουβά και έτρεξε άπάνω της...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΡΟΥΦΟΥΛΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

«Ναποιος που ήρθε απ' την Αμερική με χρήματα και ήθελε κάτι να φτιάσει στο χωριό, άρχες κτηνοτροφείου, φέρνοντας και μια αγελάδα έλθετική, είδε μια μέρα να του λείπει η αγελάδα. Έπηγε εις την αστυνομία, αλλά ο αστυνομός έπαιζε σκαμπί με το δήμαρχο.

—Μου κλέψαν την έλθετική γελάδα, τρέξε, κύρ' αστυνόμω, και είχε τόσα κατσατάρια.

—Ωχ, αδερφέ, τώρα βρέθηκε και σένα να σου την κλέψουν, είπεν ο αστυνόμος δυσθυμα αφήνοντας τα χαρτιά του.

Αλλά τον έπρόλαβεν ο δήμαρχος, που γυρίζοντας στον διαμαρτυρούμενο πολίτη, φώναξε άγρια:

—Αφσέ μας, σε παρακαλώ, να παίξουμε, κι' ο αστυνόμος δεν είναι γελαδιάρης για να φυλάη τις δικές σου τις γελάδες!...

Και γυρίζοντας στον αστυνόμο ρώτησε:

—Έχεις κόζι;

—Παίζω άποντα...

Την άλλη μέρα ο πολίτης έμαθε πως τη γελάδα του του την έκλεψεν ο κλητήρας της δημαρχίας. Πήγε και τόκα-τήγγειλε στον αστυνόμο. Δεν περάσανε δυό ώρες και βροντώντας το χοντρό μπαστούνι του έφτασεν ο κύρ δήμαρχος και τον έπηρε ιδιαιτέρως.

—Γι' άκουσε να σου πώ: Με τη δημαρχία να μην τ' άνης, για να μη σε στείλω να βρής τη γελάδα σου. Κόκκαλο ο έξ' Αμερικής ομογενής.

Από τη νύχτα εκείνη, που η Δροσούλα έτρικυμίσθη σε πρωτοαίσθητα κύματα ήδονης κι' έδυθίστηκε σε μια γαληνένη λίμνη έκλύσεως, έγινε άλλος άνθρωπος.

Μα και ο Γούλης, πάλι, άλλος άνθρωπος έπρόβαλε.

Μετά την κατάκτηση, έπαψε πειά να είν' ο τρυφερός Γούλης, ο γλυκός και καταδεχτικός και προσηνής στην υπηρέτριά του. Τώρα της μιλούσε κι' αυτός χοντρά, σαν τη μητέρα του, χωρίς εκείνη να τολμά να τ' απαντήσει σε τίποτα, γιατί κρατούσε το μεγάλο μυστικό της.

«Τώρα την έχω πειά στο χέρι μου, σκεπτόταν ο άχρειος, την κάνω ό,τι θέλω».

Η νυχτερινές συναντήσεις εξακολουθούσαν πλέον ταχτικές, μέσα στο σκοτάδι. Τώρα η Δροσούλα ανέλαβε την πράξη της αυτή σαν νέα το σπιτιό υπηρεσία.

Ούτε δυσανασχετούσε, ούτε διαμαρτυρότανε, ούτε ζητούσε να επιβληθί στον εαυτό της.

Η Ρουφουλιά φαίνεται πως κάτι είχε μυριωθή, αλλά...

«Παιδί είνε κι' άς κάνη ό,τι θέλει... Μόνο να μην τ' άνηθαι ο Παναγής...» διαλογιζότανε.

«Όχι γιατί ο Παναγής θα συγκινιότανε για της νέας την καταστροφή».

Πειτάρια αυτός δεν έδινε, για τον κόσμο, τσακισμένη. Αλλά γιατί αυτός θα φοβότανε τις συνέπειες, τ' άξοδα, τις φασαρίες...

Αυτά όμως δεν άργησαν να έρθουν. Μια φορά, ένα χειμώνα, που η Ρουφουλιά έστειλε τη Δροσούλα να της φέρη γρήγορα από τη βρύση νερό, να πλύνη τα πόδια της, γιατί θά... φωτογραφίζοταν, ή συμπεθέρα έπέρασσε απ' εκεί πλέκοντας μια χονδρή μάλλινη φανέλλα.

Η Ρουφουλιά πλενότανε επιδεικτικά, για να την ιδή, αν ήταν δυνατό, όλη ή γειτονιά.

Ενας φωτογράφος είχε έρθει πριν από λίγες μέρες και όλοι οι σπουδαίοι του χωριού έπηγαν κι' έθγαλαν φωτογραφίες. Ο Γούλης ήθελε να φωτογραφηθούν οικογενειακώς. Μα μόνο που δεν τον έτσάκισεν ο Ρούφουλας όταν τ' άκουσε.

—Μ' εκείνα τα λεφτά που θά βγάξης έσύ μεθαύριο, να π'άς να βγάνης κάδρα, είτε στο γυιό του. Δεν μού χρειάστηκαν έμένα τέτοια. Τη δουλειά σας να κυττάζετε καθενας σας, κι' αυτά είνε άφρας στα μυαλά σας...

Με πολλές όμως γκρίνιες και τ'ραδήγματα, άποφασίστηκε να φωτογραφηθί μόνον ο Γούλης κι' ή μαμά του.

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ

—Πώς θέλετε, τους είπεν ο φωτογράφος, να φωτογραφηθίτε; Μισοί ή δόλοκληροι;

—Μισοί, είπεν ή Ρουφουλιά, για να πληρώσουμε λιγότερα.

Ο φωτογράφος γέλασε.

—Τά ίδια θά πληρώσετε, κυρία μου, της είπε. Έλάτε το πρωί την Κυριακή...

Από τότε πειά όλη ή γειτονιά τ'ό έμαθε πως θά φωτογραφιζότανε ή Ρουφουλιά. Ξεσκόνιζε φορέματα, τακτοποιούσε τά πράγματά της και τέλος βγήκε μ' όλη την πλεονία στην αύλη, να πλύνη τα γυμνά της πόδια.

—Μπα σε καλό σου, χριστιανή! της είπε ή συμπεθέρα. Με τοούτο το κρύο τά πόδια σου πλένεις μέσα στο λιβάρι της αύλης;

—Μά ξερείς, της φώναξεν ή Ρουφουλιά δυνατά, ώστε να την ακούσουν όσο μπορούσε μακρυνότερα, τά πλεονία γιατί την Κυριακή θά φωτογραφιστώ...

—Χριστός και Παναγιά σου!... Και ποί είν' ή Δροσούλα;

—Στη βρύση είν' ή καψόχρονη, μια ώρα κάνει... Για νερό την έστειλα κι' έχει να ρθή ακόμα...

—Έχω τόσο καιρό το μαύρο να τ' ιδώ, είπεν ή συμπεθέρα. Είναι καλά, μουρή;

—Τόση κι' άλλη τόση...

Η συμπεθέρα τράβηξε κατά τη βρύση. Είθ' έκει τη Δροσούλα να τοιγκρίζη τά τενεκέδια της με μ' άλλη δούλα, μαλλώνοντας πειά να πρωτογεμίση.

—Δική σου είν' ή βρύση;

—Όχι να μην είνε δική σου...

—Μωρέ, τί έχετε και τρώγεστε, μωρέ; φώναξε ή συμπεθέρα. Τί κάνεις, μωρέ άμοιρο και όρφανό; είπε στη Δροσούλα, άμα τη ζύγωσε, χαϊδεύοντας τά ξανθά της τά μαλλιά, που ο ήλιος τ' είχε ξασπρίσει σαν τ'ό λιβάρι. Τι κόνεις, κακομοίρικο;

—Καλά είμαι, κυρούλα.

Η συμπεθέρα την περιεργάστηκε και κούνησε τ'ό κεφάλι της.

—Στάχτη να γίνη ή καταραμένη!... Ούτε ένα φουστάνκι της πρακοπής δεν σου φορεί; Να της δι δεν έχει...

Η Δροσούλα δεν άπάντησε. Κατέβασε τ'ό κεφάλι κατακόκκινη. Είχε γίνει μια κοπέλλα λαχταριστή. Ροδόκκινη, άφράτη, με κάτι κρέτα σφίχτα και άσπρα, σαν ζυμαμένα με γάλα.

—Τ'ό φτωχό! Εναντίει ή συμπεθέρα. Τ'ό θρέφει και τ'ό μορφαίνει ο Θεός! Φτού... φτού... Τά μάγουλά του στάζουν αίμα, να μη βασκαθή...

Και μέσα της σκέφθηκε:

«Κορίτσαρος που θά ήταν, αν ζούσε ο μαύρος ο πατέρας της και τ'όχε περιποιημένο!... Άντε, καμμένη Μαριθιά, άλαφρό νάνε τ'ό χόμα που σε σκεπάζει. Θά τάχες τ'ό παιδιά σου και θά τά καμάρωνες...

Στ'ό άκουσμα τ'ων παραπονετικών αυτών λόγων και σπουπτερά της τ'ό δνομα, τά μάτια της Δροσούλας βούρκωσαν άθελά της. Ξαφνικά, ή συμπεθέρα καθός την κυττάζε, έδωκε την κοιλιά της Δροσούλας κάπως πεταχτή.

—Μωρή, φασούλια έφαγες και φούσκωσ' ή κοιλιά σου έτσι; τη ρώτησε. Μπας κ' είσαι άρρωστη μαύρη μου;

Η Δροσούλα χαμήλωσε τ'ό κεφάλι της χωρίς ν' άποκριθί. «Έτρεμε κ' ή ίδια τ'όν τελευταίο καιρό για της κοιλιάς της τ'ό ξεπέταγμα».

—Πώς έγινεν έτσι ή έρμη; ψιθύριζε.

Και την έπείξε με τά χέρια της να τ'ίσωση, αλλά αυτή, ίδια με τύμπανο έτοιμο να κρούση τη ντροπή της, πεταγότανε.

—Μπα τρομάρα μου, νταούλι έγινε, τ' είνε τοούτο; Τώρα κ' ή Ρουφουλιά άσχιζε ν' άνησυχή για τ'ό ξεπέταγμα έκείνη.

—Τί κοιλιά είν' αυτή, μουρή;

—Ξέρω κι' έγω ή κυρούνα;

—Μπακάνιασε, της είπε μια μέρα ή κυρά Συναμική, απ' τ'ό πολύ φαί.

—Άλλη δουλειά δεν έχει, πρόσθεσε τώρα ή Ρουφουλιά, απ' τ'ό πρωί ως τ'ό βράδυ, παρά τί θά φάη... Μύλος κατάντησε εκείνο τ'ό παληόστομά της...

Η μέρες όμως περνούσαν και τ'ό περιέργο ξεπέταγμα προώδευε.

—Μην είνε σπληνιασμένη; ρώτησε ή κυρά Συναμική. Αλλά γιατί; Αυτή είνε «σαν τη χαρά τ'ό Θεού»... Που την βρήκε τη σπλην; Δεν φέρνεις, Ρουφουλιά, ένα γιατρό να την κυττάξη, μην της έρθη τίποτα;

—Τώρα δα να πετάμε και λεπτά στους γιατρούς για τ'ό «μόφορο» της, άποκρίθηκε ή Ρουφουλιά.

Η Δροσούλα, στ'ό μεταξύ, απ' τ'ό φόβο και την άγωνία της, είχε χάσει τ'ό άνηθρά χρώματά της. Έσφιγγότανε, έσφιγγότανε και μαζεμένος δεν είχε. Τ'ό βράδυ έκοιμoταν μπουρμυτα, για να τ'ίσωση ή κοιλιά της, αλλά κάτι πόνοι φοβεροί, κάτι σουθιλιές στ'ό ισχύα την άναγκαζαν να σηκωθή και να ξανακαθήση, βογγώντας και σαν κουθάρι διπλώνοντας τ'ό ώραιο της σώμα.

Μερικές φορές της έρχόντουσαν κάτι λιποθυμίες, κάτι τάσεις πρ'ός έμετό, κάτι σκοτούρες, που άρες-άρες νόμιζε πως θά έσθυνε σαν κεράκι. Και όμως έσφιγγε τά δάκτυλά της και πήγαινε πρόθυμη, όπου την έστελνε ή κυρία της, για να μη νοιάση την κατάστασή της.

Κάτι χλωμάδες, κάτι πανάδες, άρχαιναν τ'ό ροδοκόκκινό της πρόσωπο. Και όταν πήγαινε πουθενά, για λαχανικά, μακεδονή ή γι' αυγά στην κυρά Πέπω, ένα βάρρος μεγάλο ένοιωθε στ'ό μέση της και καθόταν λαχανιασμένη στ'ό πεζούλια. «Άχ, π'ας θάθελε να πέση να ξεκουραστή, έστω κι' άπάνω στ'ό χόμα, ξαπλωμένη σαν τ'ό σκυλάκι της αύλης».

Κι' έπειτα, άκουμπώντας πάλι, σηκωνότανε κι' έπαίρνε σιγά-σιγά τ'ό άνηφορικό καλντερίμι, τ'ό στενό, με τις ψηλές μάντρες, που σ'υκές, κορομηλιές και λεμονιές, γυρισμένες από πάνω την εκύτταζαν.

Π'ας τ'ό λειχούδιασε δλ' αυτά τά φρούτα και πόσο ήθελε να σκαρφαλώση σαν γάτα εκεί πάνω, να φάη, να φάη, όσο να τ'άσση, απ' αυτά.

Κι' όταν κοιμμένη, μπαλντισμένη, πάλι στην κυρά της γύριζε, έτάχυνε τ'ό βήμα σαν έφτανε κοντά στ'ό σπιτί. Αυτή την έπεριέμενε στ'ό κατώφλι άγριεμένη, σκύθοντας έμπρός, με τά χέρια στηριγμένα στ'ους γοφούς της.

—Ποι ήσουνά τ'όσην ώρα, μουρή;... Ποι γύριζες, γυρίστρα;

Και δόστω, κατάφερνε δυνατές γροθιές στην πλάτη της, που άνηχούσαν σαν να ήταν άδειανό μέσα τ'ό κορμί της.

«Ένα βραδάκι, που την έστειλε ή Ρουφουλιά με λίγο λάδι κι' ένα πρόσφορο στ'όν «έσπερινό», χρονιαρά μέρα ήταν αύριο, σαν γύρισε ή Δροσούλα βρήκε τη κυρά της να την περιμένει ίδια στρίγγλα...

—Έλα πάνω! της είπε σιγά και άπειλητικά.

Η Δροσούλα προχώρησε κατατρομαγμένη.

—Τί να έχη πάλι; ψιθύρισε.

Μόλις έμπηκε στην κάμαρα, είδε τά παραθυρόφυλλα μισογυρτά, τ'όν Ρούφουλα εκεί, την κυρά-Συναμική, τ'όν δήμαρχο όρθό, να την κυττάζουν περιέργω. Μιά σιωπή μεγάλη βάραινε τ'ό δωμάτιο, σά σιωπή που προμηνύει καταιγίδα...

—Πάρ' την κοιλιά σου κι' έλα γρήγορα! της φώναξεν άγρια ή Ρουφουλιά. Έλα, κι' έχουμε να λογαριαστούμε...

Τ'ό κοριτσιό «έκόπηκεν τά ύπατα», σά να λυθίκαν οί άρμ'οί του. Δεν είχε άνάκαρ να σταθί όρθό. Ένας άσος τ'ός τ'όμος τ'ό είχε πιάσει κι' άγωνιούσε όσπου να τ'ιδή τι έκανε και γιατί όλη εκείνη ή έπίσημη συγκέντρωσι έ-τι έπ'άνω. Έμαζεύτηκαν έτσι στ'ή γωνιά της πόρτας, διατάσσοντας να προαρήση κι' ένα μόνο βήμα π'ό μπροστά.

—Κόπιασε μέσα, κόπιασε μέσα!... της ξαναείπε, είρωνικά τώρα, ή Ρουφουλιά.

Κι' έπειδή ή Δροσούλα δεν προχώρησε, την άρπαξε απ' τ'ό χέρι και την έτίναξε μέσα στην κάμαρη, στ'ή μέση τ'όν σκοτεινών και σιωπηλών ανθρώπων, όπου παράστεκαν σαν δήμοι της... Την άφησαν για μια στιγμή εκεί στ'ή μέση να

τρέμη από τ'ό φόβο της, να στενάξη, σά να πονούσε από τ'όρα για τις ξυλιές που θά έτρωγε, με τ'ό κεφάλι κρυμμένο στ'ό ένα της χέρι.

Οί άντρες την κυττάζαν προσεχτικά και είπανε σε λίγο άναμεταξύ τους:

—Φορσός, φως φανάρι φαίνεται... Και πολύ προχωρήμένο.

Ο δήμαρχος έξύγωσε και την περιεργάσθηκε, σκύθοντας πολύ επάνω της.

—Στραβοί, είστε, χριστιανοί μου, να τ'ό ιδήτε τ'όσην καιρό;... φώναξε.

Κ' ύστερα γυρίζοντας στη Ρουφουλιά, πρόσθεσε:

—Καλά, που τάχες τά μάτια σου σύ; Ντίπ κούτσουρο είσαι, καμμένη; Τίποτε δεν κατάλαδες; Φωτιά άναψε στ'ό σπιτί σου και δεν πήρες χαμπάρι;

—Τί να καταλάβω; Τί να καταλάβω;... είπε θρηνηλογώντας και συμπλέκοντας μ' άπόγνωση τά χέρια της ή Ρουφουλιά. Τί να καταλάβω με την άτιμη, που μούθάλε φωτιά στ'ό σπιτί!...

—Π'ω, π'ω, τί μάς βρήκε!... είπε πράσινος απ' τ'ό κακό του κι' ο Ρούφουλας. Τί σκάνδαλο που θά γίνη στ'ό χωριό και θά τά πληρώσουμε όλα έμείς!...

Στά λόγια αυτά τ'όν άντρα της—σά να τά περίμενε ή Ρουφουλιά για να ξεσπάση—ρίχτηκε σαν λυσσασμένη πάνω στ'ή Δροσούλα, που έ-κλαιγε σιγά-σιγά και στάζανε θερμά τά δάκρυά της, την άρπαξε απ' τά μαλλιά και την έθρόντισε σαν πράμμα άψυχο στ'ό πάτωμα.

—Μουρή σκύλα, τί έκανες, μουρή σκύλα, κακούργα, μούκλεισες τ'ό σπιτί μου, θρώμα!

Και άρχισε να την χτυπή με χέρια και με πόδια, κατακόκκινη, σκύθοντας επάνω της άναμαλλιάρα, κουρελιασμένη και πάλιν άνασηκώνοντας τ'ό κορμί και πάλι ξανασηκώνοντας για να χτυπήση, να βρίση και να ξεθυμάνη τη λύσσα της, αφήνοντας σε κάθε νέο χτύπημά της κι' ένα βραχνό, λαρυγγώδες: «χάσασα».

—Μαρτύρα τ'όν τ'όν κακούργο, της φώναξε σε λίγο άγρια κι' ο Ρούφουλας, πλη-ιάζοντας και πατώντας της με δυνάμει, να να πατούσε να σκοτώση κ'όνα φειδί, τ'ό γυμνά τ'ων ποδών της δάχτυλά, που γδάρθηκαν και ματωθήκαν...

—Με ποιόν; της ξαναφώναξε. Θά σε σκίσω να σε φάω, κακομοίρα...

—Στρίγγλα! Στρίγγλα! έφάνισε κι' ή Ρουφουλιά, πέφτοντας σαν πεισασμένη λύ-καινα στ'ό γόνατά, πάνω στ'ό άψυχο κορ-ποτάκι και διαγκώνοντας, δαγκώνοντας τ'ό χάρτι λυπησι...

Εκείνη δεν μιλούσε. Έστέναζε μόνο σε κάθε χτύπημα μισοξεψυχισμένη και δια-μαρτυρούμενη για τη βροχή που της άπο-ρίδανε και διαφεύδοντας με φωνή σδυμένη την κατηγορία:

—Δεν έβρα, τί μού λέτε... Δεν έχω τίπο-τα έγω, είνε ψέματα αυτά που λέτε...

—Ωχ, κυρά μου ή άμοιρη!... Ωχ, πέθανε, κυρούλα μου, ή δούλα!...

Η Ρουφουλιά κομμάστηκε πειά να δέσση. Έκάθισε σε μια καρέλα λαχανιασμένη, τραβώντας τ'ό μάγουλό της με τά χέρια της.

—Π'ω, π'ω, π'ω, στ'ό σπιτί μας!... Π'ω, π'ω, ποιός τ'ό-λεγε τέτοια κακό μεγάλο!...

Και κατ'ή, βλεπόντας από τά μισαντυμένα παράθυ-ρα πως είχε μαζέψι τ'ό κόσμο απ' έξω, φώναξε με θυμό:

—Κλείστε τά παράθυρα να μη μάς τ'ατακώσουν. Δεν έχωμε δουλειά να παν...

Τότε ο δήμαρχος έπλησίασε.

—Άφήστε με έμένα, είπε. Έμένα θά μού τά πη αυτή.

Έλα, μουρή Δροσούλα, κορίτσι ήσουν κι' έστ'άδες. Ό,τι έγινε δεν μπορεί και να δεινί, μόνο π'ό μου π'όδς σε γέλασε, για να διεπρώσουμε τά πράγματα. Να σε έμπε-δοκλώσουμε έκει, να σκεπασθί τ'ό πράμμα.

Και έπειδή και πάλι δεν μιλούσε ή Δροσούλα, πηγμένη στ'ό δάκρυα και τ'ό άνασφάλιτά, ή Ρουφουλιά σηκώθηκε, άρπαξε μια τριγιά απ' τ'όν κουβά και έτρεξε επάνω της...

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΣΙΑΜΑΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΙΑΜΑΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἡ παράδοξος βιομηχανία... τεράτων τοῦ δόκτορος Ἑμίλ Κράουλ. Ποῖες ἦταν ἡ πρώτη Σιαμαῖς ἀδελφές. Ἡ παράδοξος ἐγγείρησις τοῦ χειρουργοῦ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 14ου Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία τῶν Σιαμαίων Ἑνγκ καὶ Τσένγκ. Ἡ τρυφερὴ ἀγάπη τῆς Ἀδέλας καὶ τῆς Μαρίας. Τὸ μυσὸς τῆς Ροζαλίνας γιὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς. Σιαμαῖες «βεντέτες» τοῦ κινηματογράφου. Τὰ εἰδύλλια καὶ οἱ γάμοι τῶν Σιαμαίων κλπ.

ΣΤΗΝ Οὐγγαρία, δὴ καὶ λίγο καιρὸ, ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ἓνα ἐκπληκτικὸ «ἐργοστάσιον τεράτων». Ἐνὰς ἀσυνείδητος χειρουργὸς μὲ ἓνα σεβαστὸ ποσὸ ἀνελάμβανε νὰ παραμορφῶν νέες καὶ νέους, οἱ ὁποῖοι κατόπιν κατὰφερον νὰ παραμορφῶν νέες καὶ νέους. Τὰ «τέρατα» τῆς Οὐγγαρίας ἀποτελοῦσαν, καθὼς ἐξ-κριβώθηκε, μιὰ ἐπικίνδυνον σπείρα, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἦ-ταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἀντριχιαστικὸς δόκτωρ Ἑμίλ Κράουλ καὶ φυσικὰ ἀπὸ τὴν εἰσπράξεις ποῦ ἦσαν σημαντικὲς, ἐπαίρνε πάντα τὴ μερίδα τοῦ λέοντος. Ὁ δόκτωρ Κράουλ, ὅπως ἀπεκαλύφθη, εἶχε παραμορφῶσει πάλιν ἀπὸ πεντακό-σιους ἀνθρώπους. Μὲ τὸ νυστέρι τοὺς ἀνοίγε τρομαχτικὰ οὐλὰς σὲ πρόσωπο ἢ τοὺς στρέβλωνε τὰ μέλη τοῦ σώμα-τός των. Μὰ τέλος ἐπέσε στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας καὶ τι-μωρήθηκε παραδειγματικὰ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς δικαστάς τῆς Βουδαπέστης.

Αὐτὴ δὲ ἡ ἀνακάλυψις τῶν Οὐγγρῶν ἀστυνομικῶν ἔ-δωσε ἀφορμὴν σὲς ἐφημερίδας νὰ γράφουν ἓνα σωρὸ ἀρ-θρα γιὰ τὴν ἀντριχιαστικὴ «αὐλὴ τῶν θαυμάτων» καὶ τὰ διάφορα τέρατα τὰ ὁποῖα παρουσιάσθηκαν κατὰ καιροὺς σὲν πλανήτῃ μας. Ἐνὰς μάλιστα δημο-σιογράφος, ὁ Κλὼντ Φράγκελ, εἶχε τὴν ἐμπνευσι ν' ἀσχοληθῇ μὲ τοὺς ἔρωτες τῶν τεράτων καὶ εἰδικῶς μὲ τὰ εἰδύλλια τῶν Σιαμαίων ἀδελφῶν, τὰ ὁποῖα, μὰ τὴν ἀ-λήθειαν, δὲν ἔχουν καμμιά ὁμοιότητα μὲ τὰ εἰδύλλια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Μὰ ἂς ἀφήσουμε τὸν ἴδιο νὰ μᾶς διηγηθῇ αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικὰ πράγματα.

«Σ' ὅλες τὶς ἐποχές, γράφει ὁ κ. Φράγκελ, εἴτε ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία τῆς φύ-σεως, εἴτε ἀπὸ ἀκατονόμαστες ἀμαρτίες τῶν γονέων τους, ἔκαναν συχνὰ τὴν ἐμ-φάνισιν τοὺς σὲν κόσμῳ ἀντριχιαστικὰ τέρατα. Ἀλλὰ εἶχαν τρία πόδια κ' ἓνα χέρι κολλημένον στὴν πλάτη, ἄλλα ἦσαν τριγῶν ὡς πῆλκοι καὶ μερικὰ εἶχαν ὑ-περβολικὰ μικρὸ σῶμα, μεγάλο κεφάλι ὡς κολοκύθι καὶ στὴ μέση τοῦ προσώ-που ἓνα τεράστιον μάτι Κύκλωπος. Τὰ πε-ρισσότερα ἀπὸ αὐτὰ πέθαιναν μολὶς γεν-νιόντουσαν ἢ ζοῦσαν μερικὲς ὥρες. Ὅλα τοὺς ὅμως ἀποτελοῦσαν ντροπὴ τῆς οἰ-κογενείας τους κ' οἱ ἴδιοι γονεῖς τοὺς ἐ-πέγραφαν τὴν καταδίκη τους. Μερικοὶ, οἱ πῶς εὐσπλαχνικοὶ, τὰ κρατοῦσαν κλειδιω-μένα σ' ἓνα δωμάτιον καὶ μέσα ἐκεῖ, μα-κρὰ ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα βλέμματα, τ' ἀ-φηναν νὰ τελειώσουν μαρτυρικὰ τὶς με-ρες τους.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν Σιαμαίων ἀδελφῶν, ἀνιφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τοὺς χρονικογράφους τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδο-βίκου XIV. Τὰ δύο αὐτὰ κορίτσια, τὰ ὁ-ποῖα ἦσαν κολλημένα σὲν κόσμῳ, ἀνα-στάτωσαν κυριολεκτικῶς τὸν βασιλέα. Ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ καρδινάλιος προέβη σὲ βαρυσήμιοντες δηλώσεις καὶ ἐξήγησε ὅτι τὰ δύο κορίτσια ἔπρεπε νὰ βαφτιστοῦν δύο φορές, γιὰ εἶχαν δύο ψυχὰς καὶ ἀ-ποτελοῦσαν δύο ἀνθρώπινα πλάσματα ποὺ εἶχαν κολληθῇ ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία τῆς φύσεως. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ γνώ-μη του ἦταν σωστὴ, ἔκανε σχετικὰ δι-κτάματα σὲν βασιλεῖα. Κι' ἐκεῖνος, πρὶν μὰτι, διέταξε τὸν χειρουργὸν τῆς Αὐ-τοῦ, τὸν ἐξωχότατο Ζωρὲ Μυρεσάλ, νὰ

τὶς χωρίσῃ μὲ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Ἐγινε φυσικὰ μιὰ μεγαλοπρεπὴς τελετὴ καὶ τὰ κορίτσια τέλος ἀγγι-θῆκαν μπροστὰ σὲν χειρουργῷ. Κι' ἐκεῖνος μὲ ἓνα... π-λεκυ ἀπεπειράθη νὰ τὶς ξεχωρίσῃ. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ Σιαμαῖς ἀδελφὴ πέθανεν, γιὰ, ἂν κ' εἶχαν δύο σώμα-τα, ὥστόσο εἶχαν μόνο μιὰ ψυχὴ. ***

Τὸ 1826, ἐπίσης, ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Χούντερ, ταξ-ιδεύοντας σὲν Σιάμ, ἀνακάλυψε σὲν Βανγκόμ τοὺς Σια-μαῖους ἀδελφούς Ἑνγκ καὶ Τσένγκ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κα-τόπιν διάσημοι. Ὁ Χούντερ, ποὺ ἦταν κι' ἐξυμνος ἐπαι-νηματίας, τοὺς ἀγάπησε ἀπὸ τὸν πατέρα τους καὶ μὲ τὴν ἄδεια τοῦ βασιλέως τοῦ Σιάμ τοὺς πῆρε μαζί του σὲν Εὐρώπῃ. Ὁ Ἑνγκ καὶ ὁ Τσένγκ ἦσαν τότε δεκαπέντε χρό-νῶν καὶ εἶχαν διαβολικὴν ὑγείαν. Ὁ Χούντερ φυσικὰ τοὺς ἐξέθεσε ὡς περιέργῳ φαινόμενον σὲς διάφορες πρωτεύ-ουσες κι' ἔκανε κυριολεκτικῶς τὴν τύχη του. Ἐπειτα τοὺς πῆγε σὲν Ἀμερικῇ καὶ τέλος τοὺς γύρισε σὲν Παρίσι καὶ τοὺς ἐγκατέστησε σ' ἓνα κέντρο τῆς δόδου Ριουλιέ. Αὐτοὶ οἱ Σιαμαῖοι γιὰ πολὺ καιρὸ ἀποτελοῦσαν τὴν καλύτε-ρη διασκέδασι τοῦ Παρισιῶ.

Μὰ ὁ Ἑνγκ καὶ ὁ Τσένγκ εἶχαν ἓνα πολὺ τραγικὸ τέλος. Σὲ ἡλικία τριῶν χρόνων ἐρωτεύθηκαν παράφορα δύο γυ-ναῖκες, τὶς ὁποῖες καὶ παντρεύτηκαν. Ἐ-πειδὴ ὅμως ἡ γυναῖκα τοῦ μάλαντι δι-αρκῶς, ἀποφάσισαν νὰ τὶς ἐγκαταστή-σουν σὲ ξεχωριστὰ σπιτία καὶ συμφωνή-σαν τὶς τρεῖς μέρες τῆς ἐβδομάδος νὰ μὲν ὁ Ἑνγκ—σὺν τῷ Τσένγκ, φυσικὰ—μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὶς ὑπόλοιπες ὁ Τσένγκ—σὺν τῷ Ἑνγκ—μὲ τὴν δική του. Τὴν Κυριακὴ ἀφωσιώονταν σὲν περιού-ρησι τοῦ κήπου τους!

Μιὰ μέρα ὅμως ἀρρώστησε ὁ Ἑνγκ. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὅμως τὸν ὑποχρέωσε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ τὸν πάρῃ σὲ σπιτί του, γιὰ ἦταν ἡ μέρα νὰ ἐπ-σκεφθῇ τὴν γυναῖκα του. Στὸ δρόμο ὅ-μως ἀπὸ τὸ τρομαχτικὸ κρῶ τοῦ χειμῶ-να, ἡ κατάστασις τοῦ Ἑνγκ χειροτέρε-ψε καὶ μετὰ δύο μέρες πέθανε ἀπὸ πνευ-μονία. Ὁ Τσένγκ πῆγαινε νὰ τρελάσῃ ἀπὸ τὴ φρίκη του. Ἐβλέπε ὅτι ἦταν κολ-λημένος μ' ἓνα πτώμα κι' ὅτι δὲν θὰ γλύ-τωνε τὸ θάνατον. Καὶ πράγματι, ὁ γι-ατρός ποὺ φώναξε ἀπὸ τὴ Βιέννη γιὰ νὰ τοῦ σώσῃ τὴ ζωὴ, δὲν κατάρθωσε νὰ κ-νη τίποτε. Μετὰ λίγες ὥρες κι' ὁ Τσένγκ ἀκολουθοῦσε τὸν ἀδελφὸ του σὲν τάφῳ. ***

Μὰ οἱ Σιαμαῖοι κ' ἡ Σιαμαῖς ἀδελ-φὴς ἐξακολούθησαν νὰ ἐρχοῦνται σὲν κό-σμο. Τὸ 1881, σὲν Παρίσι, ἔκαναν σιγὰ τὴν ἐμφάνισιν τοὺς δύο «κολλημένους ἀδελ-φές» ἐξαιρετικῆς ὁμορφίας, ἡ Μαρρία καὶ ἡ Ἀδέλα. Οἱ Παρισινοὶ, γοητευμένοι ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τους, τὶς λάτρευαν κυριο-λεκτικῶς καὶ πολλοὶ τὶς εἶχαν ἐρωτεύθῃ πα-ράφορα. Ἡ Μαρρία καὶ ἡ Ἀδέλα ἦσαν πα-σίγνωστες γιὰ τὴν τρυφερότητά τους, πρᾶγμα παράδοξον, γιὰ τὴν γενικὴν τὰ τὰ πράγμα ἔχουν ἐγκληματικὰ ἐνστικτὰ κα-καὶ κακοῦρες ψυχές. Ἐν τούτοις ἡ Μαρρία καὶ ἡ Ἀδέλα ἦσαν τυρᾶ ἀφαισώμενες ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Οὔτε δὲ κι' αὐτὸς ὁ ἔρω-τας δὲν ὑπόρεσε νὰ διαταράξῃ τὴν ἀρ-μονίαν τῆς ζωῆς τους. Ὅταν ἡ Μαρρία, ποὺ

Ἡ Σιαμαῖς ἀδελφές Μαρ-ρία καὶ Μαίρη Γκιντ, ἡ ὁποῖα σημείωσαν μεγάλη ἐ-πιτυχία σὲν κινηματογράφῳ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Ἀπὸ τὴ Σέριφο ἔλαβα τὴν παρακάτω ἐπιστολὴν:

«Σέριφος—Αὐγουστος 1936

Κε Τσελεμεντέ,

Ἐπειδὴ τὰ ψάρια ἀφθονοῦν στὰ νησιά μας καὶ τὰ μαγει-ρεῦν με πολλοὺς τρόπους, θὰ σᾶς γράψω μερικὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν εἶδα νὰ τοὺς ἀναφέρετε στὰ τοπικὰ φαγητὰ τοῦ «Μπουκέτου».

ΨΑΡΙΑ ΜΕ ΚΑΠΠΑΡΗ

Βάζουμε μισὴ ὀκτὶ κάππαρη τουρσί ἀπὸ τὸ θράδυ σὲ νε-ρὸ γιὰ νὰ ἑαυρυθῇ. Τὸ πρῶτ' ὀκτὶ κόβουμε μισὴ ὀκτὶ κρεμμύδια ξερά στὴν ξύστρα καὶ τὰ θάζουμε σὲν τέντζερη μὲ 150 δρά-μια λάδι νὰ τοιγαριστοῦν. Ὅταν ροδίσῃ τὸ κρεμμύδι ρί-χνουμε τὴν κάππαρη ποὺ τὴν ἔχουμε πλυμένη δύο ὥς τρία νερά καὶ στραγγισμένη. Ἀφ' οὗ ἀχνιστῇ λίγο προσθέτουμε μισὸ ποτήρι τοῦ κρασιοῦ δυνατὸ ξύδι καὶ ρίχνουμε καὶ λίγο νερὸ νὰ θράσῃ. Ὅταν μισοθράσῃ ἡ κάππαρη προσθέτουμε τὰ ψάρια (1 — 1 1/2 ὀκτὶ καὶ πάντοτε χοντρὸ ψάρι, ὅχι μι-κρὰ), θάζουμε ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ φροντίζουμε νὰ μὴν ἔχῃ πολλὴ σάλτσα.

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙΑ ΜΕ ΤΟΜΑΤΑ ΠΛΑΚΙ

Τώρα τὸ καλοκαίρι ποὺ δὲν ὑπάρχουν χόρτα μυρῶνια, κάνομε τὰ ψάρια πλακί μὲ τομάτα. Ξεφλουδίζουμε ἑως 1 ὀκτὶ τομάτες, τὶς κόβουμε ὅπως συνήθως, τὶς θάζουμε σὲ καραβάνι μὲ μαιντανὸ καὶ σκόρδα ψιλοκομμένα καὶ 100 δράμια λάδι. Ὅταν μισοθράσῃ ἡ τομάτα στρώνουμε προσε-κτικὰ τὰ μπαρμπούνια, προσθέτουμε ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ σὲ λίγη ὥρα εἶναι ἑτοιμα.

ΨΑΡΙΑ ΒΡΑΣΤΑ

Κόβουμε 3-4 κρεμμύδια στὴν ξύστρα καὶ τὰ τοιγαρίζουμε μὲ 100 δράμια λάδι. Ὅταν τοιγαριστῇ τὸ κρεμμύδι ρίχνου-με μισὸ ποτήρι τοῦ κρασιοῦ ξύδι δυνατὸ. Βάζουμε τὸ ἀνά-λογο νερὸ καὶ ὅταν πάρῃ θράσι προσθέτουμε τὰ ψάρια (συ-νηθῶς ἀκροπίνες ἢ χάνους). Ὅταν θράσουν ἐγάζουμε προ-σεκτικὰ τὰ ψάρια καὶ τοῦ ζουμι τὸ σερβίρουμε σὲ σουπέρα ὅπου ἔχουμε κόψει μικρὰς φέτες ψωμοῦ. Τρώμε τὸ θραγμέ-νο αὐτὸ ψωμὶ μαζί μὲ τὰ ψάρια ποὺ εἶναι ἑτοιμὰ νὰ νόστιμο ἀπὸ τὴν κακαΐα. Ἡ νοστιμιά τους δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ξύδι, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ δυνατὸ.

ΧΤΑΠΟΔΙ ΜΕ ΜΑΡΑΘΑ

Κόβουμε τὸ χταποδὶ σὲ κομμάτια ὅχι πολὺ μικρὰ γιὰ-στὸ θράσιμο μαζεύει, τὸ πλένουμε, τὸ θάζουμε σὲν τέντζερη μὲ ἐλάχιστον νερὸ καὶ τὸν σκεπάζουμε. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα τραβήξῃ τὸ νερὸ, τοῦ θάζουμε 100 — 150 δράμια λάδι καὶ κρεμμύδι ψιλοκομμένο. Ὅταν τοιγαριστῇ τὸ κρεμμύδι, προσθέ-τουμε λίγο νερὸ νὰ θράσῃ. Ὅταν μισοθράσῃ, θάζουμε τὰ μαράθα ποὺ τὰ ἔχουμε προηγουμένως πλύ-μενα καὶ ψιλοκομμένα. Λίγη ὥρα πρὶν τὸ θάλασμε ἀπ' τὴν φωνὰ ρίχνουμε λίγο πιπέρι καὶ ἓνα πο-τήρι τοῦ κρασιοῦ κρασί ἐρασινω-τό. Ἀλάτι ὡς γνωστὸν σὲν χταποδὶ δὲν θάζουμε γιὰ νὰ πικρίξῃ.

Ἡ ἀναγνώστριά σας

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ἦσαν καὶ πῶς ὁμορφῇ, ἐρωτεύθηκε, ἡ Ἀδέλα τὴν βοηθοῦσε ὡς τῆς ἦταν δυνατό σ' αὐτὴς τὶς σχέσεις τῆς καὶ ποτὲ δὲν ὤλεσε τὴν εὐτυχία τῆς. Αὐτὴς ἡ δὴ ὅμως Σιαμαῖς δὲν πέθανεν ἀπὸ φυσικὸ θάνατον. Πέθανεν ἀπὸ μιὰ ἐξαντλητι-κὴ αἱμορραγία. Ἡ Μαρρία καὶ ἡ Ἀδέλα ἀποτελοῦν ἀλη-θινὸ φαινόμενο στὰ ἱατρικὰ χρονικά, γιὰ τὴν ἂν καὶ ἦσαν Σιαμαῖες, ἐν τούτοις διατηροῦσαν ὅλα τὰ γνωρίσματα καὶ τὶς σκέψεις τῶν φυσιολογικῶν ἀνθρώπων. ***

Τὸ 1899, πάλι, στὴ Βραζιλία, μιὰ πλούσια οἰκογένεια κημιῶν ἔφερε σὲν κόσμῳ δύο Σιαμαῖες, τὴ Μαρρία καὶ τὴ Ροζαλίνα. Ἡ Μαρρία ὅμως ἦταν υπερβολικὰ φιλάσθενη καὶ διαρκῶς ἀνάγκαζε καὶ τὴ Ροζαλίνα νὰ ἐαυλώνηται σὲ κρεβάτι. Ἡ δὴ ἀδελφὴ, φυσικὰ, διαρκῶς μάλλωναν κ' εἶχε ἀντυπυθῇ μετὰ τοὺς ἓνα ἀσπονδο μίσος. Ἡ ἀρ-ρωστὴ Μαρρία ζήλευε τὴν Ροζαλίνα ποὺ ἦταν πάντα ὕγιης κ' ἐκείνη πάλι μισοῦσε τὴν Μαρρία γιὰ τὴν ὑποχρεωμένην ἐξ αἰτίας τῆς νὰ μὲν καθυλωμένη σὲ κρεβάτι καὶ νὰ καὶ αὐτὴ τὴν δίαται! Οἱ γονεῖς τους, φυσικὰ, ἀναγκά-σθηκαν τότε νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἔπρεπε νὰ βροῦν μιὰ λύσι. Καὶ στὴν ἀπελπισία τους δέχθηκαν τὴν πρότασι τοῦ χει-ρουργοῦ Σαπὸ Πρεβῶ, ὁ ὁποῖος τοὺς βεβαίωσε ὅτι μπο-ροῦσε νὰ τὶς ξεχωρίσῃ. Καὶ πράγματι, ἡ ἐγγείρησις ἐπ-εγινε: Ἡ Ροζαλίνα κατὰφερε νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς ἀδελφῆς ποὺ τὴν μισοῦσε θανάσιμα καὶ νὰ ζήσῃ. Ἡ Μαρρία ὅμως ποὺ ἦταν φιλάσθενη δὲν μπόρεσε ν' ἀνέξῃ στὸς πόνους καὶ στὴν αἱμορραγία καὶ πέθανε.

Τὸ φαινόμενον ὅμως αὐτῶν τῶν δύο ἀδελφῶν εἶναι σχε-δὸν μοναδικόν. Ὅλες ἡ ἄλλες Σιαμαῖες εἶναι ὑποχρεωμέ-νες νὰ ζοῦν μαζί καὶ νὰ μὴ χωρίζουν οὔτε καὶ σ' αὐτὸν τὸ τάφῳ.

Ἄλλες Σιαμαῖες ἦσαν ἡ Ραντίκα καὶ ἡ Ντουντίκα, ἡ ὁποῖα χωρίσαν κ' αὐτὴς κατόπιν χειρουργικῆς ἐπεμβά-σεως. Ἡ μιὰ, ἡ Ραντίκα, κατάρθωσε μάλιστα νὰ ζήσῃ με-ρικὰ ἀκόμη χρόνια. Μὰ ἡ ἀδελφὴ τῆς πέθανε κατὰ τὴν ἐγγείρησι.

Ἄλλες ἐπίσης ἦσαν ἡ Μαντλαίν καὶ ἡ Ζουζάννα, ἡ Μα-ρία καὶ ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἄννα καὶ ἡ Μαρρία, ὅλες Γαλλίδες, ποὺ ἔζησαν μάλιστα ἀρκετὰ χρόνια. Ἐπίσης ἡ Γιόζεφα καὶ ἡ Ρόζα Μπλάντεκ, ἡ ὁποῖα πέθανεν σ' ἓνα νοσοκομεῖο τοῦ Σιάμου ἀπὸ μαρasmus, γιὰ τὴν ἀγαποῦσαν τὸν ἴδιο ἄντρα. Καὶ τέλος οἱ ἀδελφοὶ Γκομπιν, οἱ ὁποῖοι σὲν Λονδίνο τὸ 1928, ἀφ' οὗ ἔγιναν βαθύπλουτοι γυρίζοντας τὸν κόσμῳ, παντρεύτηκαν τὶς ἀδελφές Μότος, δύο χαριτωμένες καὶ ἐ-ξαιρετικὰ ὁμορφες νέες.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς Σιαμαῖες ἔπαιζαν μάλιστα καὶ σὲν κινηματογράφῳ. Δυὸ δὲ ξανθές, ἡ Μάργκαρετ κ' ἡ Μαίρη Γκιντ, σημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ Σιαμαῖοι καὶ ἡ Σιαμαῖς, ποὺ ἀπασχόλη-σαν κατὰ καιροὺς τοὺς ἐπιστήμονας καὶ κίνησαν τὴν πε-ριέργειαν τοῦ κόσμου. Μὰ ὅτι καὶ νὰ γράψῃ κι' ὅτι καὶ νὰ διηγηθῇ κανεὶς γιὰ τὴν ζωὴ τους, ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὴν πραγματικότητά. Ἡ ζωὴ τῶν Σιαμαίων εἶναι τό-σο παράδοξη καὶ τόσο συγκινητικὴ καὶ τὰ εἰδύλλια των τόσο περιέργῳ, ὥστε προκαλοῦν τὸν οἰκτο δῶλον τῶν ἀν-θρώπων οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀντικρίζουν.

ΚΛΩΝΤ ΦΡΑΓΚΕΛ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

— Ἐκανε λοιπὸν πολλὰς προόδους ἡ κόρη σου σὲν νέῳ Γυμνάσιῳ ποὺ τὴν ἐστειλες;

— Καταπληκτικὰς! Μεθαύριο θ' ἀρραβωνιαστῇ μὲ τὸν καθηγητὴ τῶν μαθηματικῶν!...

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ ΛΩΠΟΔΥΤΟΥ

Ὁ γιαντρός (σὲν σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν).— Βλέπεις; Γιὰ νὰ γλυτώσῃς πῆδησες ἀπὸ ὁ-κτὶ μέτρα κ' ἔσπασες τὸ πόδ σου. Πιστεύω μ' αὐτὸ ποῦπαθες νὰ σωθῇς ἀπὸ τὴν πείλῃ!

Ὁ λωποδύτης. — Ἐχετε δικη, γιαντρε. Ὁριμένως ἀπὸ ὁδὸ καὶ σὲν ἐξῆς δὲν θὰ κλέβω πείλῃ παρὰ σέ... ἰσόγεια!...

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῇ εἰς τὴν ὁ-δὸν Γερμανοῦ Παλατῶν Πα-τρῶν 56 (ἐναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εἰς τὴν διεύθυν-σιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύν-ωνται οἱ φίλοι ἀναγνώστει-μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀπο-κτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπου-κέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 26-135

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σὲ μιά δεξίωσι πού δίδεται πάνω στή γαλλικὴ ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ὁ ὑποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, ἀξιωματικὸς μὲ μέλλον καὶ νέος ἐπιβλητικὴς ὡμορφίας, θάλει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν νεαρὰ Λευκὴ Ντελλιέρ, ἀρχοντοπούλα ἐξωτικῆς ὡμορφίας, κι' αἰσθάνεται γι' αὐτὴν ἕνα παράφορο ἔρωτα, τὸν πρῶτο ἔρωτα πού ἀνθίζει στὴν καρδιά του. Μὰ καὶ ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ, μὲ τὴν πρώτη ματιά, νοιώθει ἕνα σφοδρὸ πάθος γιὰ τὸν ὠραῖο ἀξιωματικὸ, ἂν καὶ εἶνε μνηστευμένη μὲ τὸν Λεοπόλδου Γκιδάλ, ἕναν νέο τῆς ἐποχῆς, κομψὸ, γλεντζέ καὶ φιλήδονο. Ἡ Λευκὴ δὲν κρύβει τὸ αἰσθημὰ τῆς. Ἀφήνει νὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ αὐτὸς ὁ μνηστήρ τῆς, τὸν ὁποῖο δὲν ἀγαπᾷ. Ἀντιθέτως ὁ Πλεμόν θέλει νὰ ξεχάσῃ τὴν Λευκὴ, θέλει ν' ἀποφύγῃ τὸν ἔρωτα αὐτὸν, γιὰτὶ εἶνε φτωχὸς καὶ φοβᾶται πὼς ἡ νέα θὰ τὸν περιφρονῇ. Στὸ μεταξύ αὐτὸ, ἐνῶ ἡ Λευκὴ γυρίζει μὲ τὴν μητέρα τῆς, τὸ μνηστήρα τῆς καὶ τὸ θεῖο του, τὸν γηραιὸ κ. Γκιδάλ καὶ τίς φίλες τῆς στὰς Κάννας μὲ τὴν θαλαμγῶ τῆς, ὁ Πλεμόν ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Τουλὸν, ὅπου πρόκειται ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησι ἐνὸς νέου τορπιλλοῦ, τοῦ «29». Καὶ στὴν Τουλὸν ὁ Πλεμόν δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Λευκὴ. Σφαδάζει καὶ ὑποφέρει φρικτὰ μέσα στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ ἐρωτευμένος ἀξιωματικὸς παίρνει ἀδεια καὶ φεύγει γιὰ τὴν ἐπαρχία, ὅπου θρῖσκεται ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία τὸν λατρεῖ. Ἡ κ. Πλεμόν ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι ὁ Φρειδερίκος εἶνε ἐρωτευμένος καὶ τρομάζει, γιὰτὶ πρὸ ἐτῶν, μὴ τοιγνάνα τῆς εἶπε ὅτι τὸ μονάκριβο παιδί τῆς θὰ θασανιστῇ σκληρὰ μόνις ἀγαπήσῃ. Γεμάτῃ ἀγωνία ἡ κ. Πλεμόν, ζητεῖ ἀπὸ τὸ Φρειδερίκο νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, ἀποκαλύπτοντάς του συγχρόνως τὴν προφητεία τῆς τοιγνάνας. Ὁ Φρειδερίκος δὲν τῆς κρύβει τὴν ἀλήθεια. Ὁμολογεῖ τὸν ἔρωτά του. Προσθέτει ὅμως ὅτι δὲν ἐλπίζει σὲ τίποτε γιὰτὶ εἶνε φτωχός. Ἡ μητέρα του συγκινεῖται καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Δὲν εἶνε καθόλου φτωχός. Ἐχεῖ τὴν θέσι του, τὰ νειάτα του, τὸ μέλλον του. Ὁ Θεὸς θὰ τὸν βοηθήσῃ... Μετὰ τρεῖς μῆνες ὁ Πλεμόν ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἐξαναγυρίζει στὴν Τουλὸν κι' ἐπιχειρεῖ μὲ τὸ τορπιλλοῦ «29» ἕνα ἐπικίνδυνο δοκιμαστικὸ ταξίδι. Ξεκινοῦν μὲ καλὸ καιρὸ κι' ἀξάφνα ξεσπᾷ μιά θύρια τρικυμία, πρωτοφανοὺς σφοδρότητος. Τὸ τορπιλλοῦ δόλο κινδυνεύει νὰ βυθιστῇ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή... Χάρης ὅμως στὸν κυβερνήτη του σώζεται καὶ εἰσπλέει στὸ λιμάνι τοῦ Ἀντίμπ. Στὸ Ἀντίμπ ὁ Πλεμόν γίνεται δεκτὸς μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Τυχαίως δὲ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, θάλει ἔξω ἕνα κ. Ντελλιέρ μὲ τὴν Λευκὴ καὶ τὸν Φρειδερίκο. Ὁ κ. Γκιδάλ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Πλεμόν νὰ τοὺς χτυποκάρδι τὸν Φρειδερίκο. Ὁ κ. Γκιδάλ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Πλεμόν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ τορπιλλοῦ. Ἡ ἐπίσκεψις γίνεται, οἱ δύο νέοι γνωρίζονται πλέον ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἡ κ. Ντελλιέρ δίνει μιά γιορτὴ πρὸς ἐπισκεφθῆ στὰς Κάννας. Ὁ Φρειδερίκος γυρίζει στὴν Τουλὸν περισσότερο ἐρωτευμένος. Μετὰ λίγες ἡμέρες ἡ κ. Ντελλιέρ δίνει μιά γιορτὴ πρὸς χάριν του στὴν ἐπαυλὶ τῆς, στὰς Κάννας. Ὁ Φρειδερίκος παρευθύνεται, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καὶ πηγαίνει στὴν ἐορτὴ. Χορεύει μὲ τὴν Λευκὴ, γοητεύεται, μεθᾷ, ἀφήνει νὰ φανῇ ὅλη του ἡ ἀγάπη γι' αὐτή. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λευκὴ τὸν παρασύρει στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλειος, ἀποφασισμένη νὰ ἐξηγηθῇ μαζί του. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ ἀνθὰ, ἀνοίγουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν καρδιά τους καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα γίνονται οἱ ἀρραβῶνες τους. Ἡ Λευκὴ λατρεῖ τὸν Φρειδερίκο καὶ γι' αὐτὸ θέλει νὰ τὸν τραπῇ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μὰ ὁ Φρειδερίκος ἀρνείται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ναυτικὸ καὶ μιά σκία ψυχρότητος πέφτει ἀπάνω στὸ γελαστὸ οὐρανὸ τοῦ ἔρωτός των. Συγχρόνως ὁ Φρειδερίκος φεύγει γιὰ νέα γυμνάσια στὸ Χερσόοργο. Μόνη τῆς τώρα ἡ Λευκὴ ἀποφασίζει νὰ διασκεδάσῃ κάπως γιὰ νὰ ξεσκάσῃ. Στὰς Κάννας θρῖσκεται κι' ὁ Λεοπόλδου Γκιδάλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πᾶσι νὰ τὴν λαχταρᾷ. Ἐλπίζει νὰ τὴν ξανακατακτήσῃ στὸ τέλος. Καὶ ἡ τύχη τὸν βοηθεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ὁ Φρειδερίκος ἀργεῖ νὰ γυρίσῃ κοντὰ στὴν μητρί του. Καὶ τὸ χειρότερο, πέφτει βαρεὶα ἀρρώστου στὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε πάει μετὰ τὰ γυμνάσια τοῦ Χερσόοργου.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

«Κόριε,

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προθυμία σας. Εὐαρεστηθῆτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ εὐχαριστήσετε ἐκ μέρους μου τὴν κ. καὶ δεσποινίδα Ντελλιέρ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον τους. Ὁ υἱὸς μου διήλθε εἰκοσι ἡμέρας μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου. Μὰ ὁ Θεὸς εἰσέκουσε τὰς δεήσεις μου καὶ τώρα εἶνε καλύτερα. Εἶνε ἐν τούτοις ἀδύνατον νὰ μαντέψῃ κανεὶς πότε θ' ἀναρρώσῃ ἐντελῶς καὶ πότε θὰ γυρίσῃ συνεντὸς στὴν Τουλὸν.

Ὁ Λεοπόλδου Γκιδάλ ἐλπίζει ὅτι ἡ ξηρὰ λεπτότης τῆς ἐπι-

στολῆς θὰ ἐθύλωνε τὴν Λευκὴ. Μὰ γελᾶσθε οἱ κτρά.

Ἡ Λευκὴ ἐνοίωσε ἀντιθέτως θαθεῖα λύπη καὶ μετάνοιαν γιὰ τὰ πικρὰ λόγια πού εἶχε ἐκτομίσῃ ἐναντίον τοῦ μνηστήρος τῆς. Συναισθάνθηκε θαθεῖα τὸ σφάλμα τῆς. Ὁ Φρειδερίκος χαροπάλευε, τὴ στιγμή πού αὐτὴ τὸ εἶχε ρίξει στὶς διασκεδάσεις!

Ἡ σκέψις αὐτὴς τὴν ἔκαναν νὰ πονέσῃ, νὰ πονέσῃ θαθεῖα. Κλειστικὴ ἀμέσως στὸ δωμάτιό τῆς κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. Δὲν δεχόταν νὰ δῇ οὔτε τίς φίλες τῆς οὔτε τοὺς φίλους τῆς. Κι' ἐπὶ πλέον ντύθηκε στὰ κατάμαυρα γιὰ νὰ δείξῃ πῶς χτυπητὰ τὸν πόνο τῆς.

Σκέφθηκε ἀκόμα νὰ γράψῃ στὸ Φρειδερίκο καὶ νὰ τὸν ζητήσῃ συγγνώμην.

Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ τοῦ ἔγραφε; Ἐπρεπε νὰ κἀν κάτι περισσότερο: Ἐπρεπε νὰ τρέξῃ στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸ μνηστήρα τῆς. Ἰαζὺ μὲ τὴν μητέρα του θὰ ἐξαγρινοῦσε κι' αὐτὴ στὸ προσκέφαλό του.

Τὴ σκέψις τῆς αὐτὴ τὴν εἶπε στὴν μητέρα τῆς. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φῇ οὐν.

Ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς τῆς ἀρνήθηκε. Αὐτὴ τὴν φορὰ μάλιστα τῆς μίλησε αὐστηρά. Δὲν ἦταν καθόλου σωστὸ αὐτὸ πού τῆς ζητοῦσε ἡ Λευκὴ. Τῆς ἐξήγησε ὅτι ἦταν παράτυπο καὶ ἀπρεπὲς νὰ κάμουν ἕνα τέτοιο πράγμα. Ὅλοι οἱ γνωστοὶ τοὺς θὰ τοὺς παρεξηγοῦσαν καὶ πολὺ δικαίως.

Κατόπιν αὐτοῦ ἡ Λευκὴ δὲν ἐπέμεινε. Ἐσφίξε τὴν καρδιά τῆς καὶ ὑπάκουσε στὴν μητέρα τῆς.

Τὴν ἴδια μέρα ὥστόσο ἔγραψαν στὴν κ. Πλεμόν καὶ τῆς ἐξέφρασαν τὴν λύπη τους γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Φρειδερίκου. Κι' αὐτὸ ἐθεωρήθηκε ἀρκετὸ.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἡ Λευκὴ εἶχε ξεχάσει τὸν πόνο τῆς. Βρήκε ἀρκετὲς δικαιολογίες ἄλλωστε γι' αὐτὸ. Ὁ Φρειδερίκος θὰ γινόταν γρήγορα καλὰ, θὰ ἐξαναγυρίζε κοντὰ τῆς καὶ θὰ τὸν ἀγαποῦσε τώρα περισσότερο.

Ἐτοὶ ἡ Λευκὴ ἐξανάρχισε τίς διασκεδάσεις τῆς, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφή τοῦ μνηστήρος τῆς.

Εἶχε ἄλλωστε τὴν συντροφιά τοῦ Λεοπόλδου Γκιδάλ, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν ἀφῆνε στιγμή. Εἶχε γίνῃ ἡ σκιά τῆς.

Λίγες ἡμέρες ὅμως κατόπιν ὁ Γκιδάλ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε κάποια ἐργασία. Θὰ ἐξαναγυρίζε στὴ Νίκαια τίς ἀποκρῆς, ὁπότε θὰ γίνοντοσαν, ὅπως πάντα, μεγάλες γιορτές.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ Φρειδερίκος Πλεμόν δὲν εἶχε σηκωθῇ ἀκόμα ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἡ ἀνάρρωσίς του ἀργοποροῦσε.

Μὰ ὑπῆρχε πλὴλ τοῦ ἕνας καλὸς ἄγγελος, ἡ μητέρα του. Ἡ κ. Πλεμόν ἦταν κατὰ θάθος εὐχαριστημένη — ἂν μποροῖ νὰ εἰπωθῇ αὐτὸ γιὰ μιά μητέρα — γιὰ τὴν ἀργοπορία τῆς ἀναρρώσεως τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Κάποιος μυστικὸς φόβος ἔσφιγγε τὴν καρδιά τῆς. Περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Φρειδερίκου φοβόταν τὸν ἔρωτά του. Ἡ προφητεία τῆς τοιγνάνας ἤχουσε ἀπάνω κάθε τόσο στ' αὐτιά τῆς. Φοβόταν ὅτι ὁ ἔρωτάς τοῦ Φρειδερίκου γιὰ τὴν Λευκὴ δὲν θὰ εἶχε εὐχάριστο τέλος. Ἐτρεμὸς στὴν ιδέα ὅτι τὸ λατρευτό παιδί τῆς θὰ ὑπέφερε ἐξ αἰτίας τῆς ἀγάπης του.

Ἐτοὶ εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἐξαφνα συνέβησαν ἀπροδόκητα γεγονότα στὴν Κίνα. Στὸ Τογκίνου οἱ Κινέζοι ἐπέτεθσαν ἐναντίον Γάλλων ναυτῶν. Ἐπακολούθησε συγκρούσις. Ἐχύθηκε αἷμα!

Ὁ Γάλλος ναύαρχος Κορμπέ, εὐρισκόμενος στὰ παράλια τῆς Κίνας ὅταν συνέβησαν ἡ συγκρούσις, ἐξομάρτυσε τὸ Σὺν-Τάι.

Κινέζοι καὶ Γάλλοι ἦσαν ἐξαγριωμένοι. Τί θὰ συνέβαινε;

Θὰ ἔδινε ἡ Γαλλία ἕνα καλὸ μάθημα στοὺς Κινέζους; Τὸ ὄνομα τοῦ ναυάρχου Κορμπέ εἶχε γίνῃ ἐνδοξόν. Ὁ Γάλλος περιμένε καὶνούργια κατορθώματα ἐκ μέρους τῆς. Ὁ γαλλικὸς στόλος ἐτοιμάζετο, ἂν καὶ ἡ κυβερνήσις τῆς.

ταν ἀκόμα διδακτικὴ.

Ὁ Φρειδερίκος Πλεμόν παρακολουθοῦσε τὰ γεγονότα αὐτὰ χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Μὰ ἡ μητέρα του ἀνησυχοῦσε.

Ἐνα πρῶτὸν ἐπῆγε στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν γιὰ κάποια ὑπόθεσι τοῦ Φρειδερίκου, συναδέλφου τοῦ παιδιοῦ τῆς τὴν ἐπληροφόρησαν ὅτι σὲ περίπτωσι πολέμου ὁ Φρειδερίκος θὰ ἔφευγε ἀφεύκτως γιὰ τὴν Κίνα μὲ τὸν ναύαρχο Κορμπέ.

Ἡ κ. Πλεμόν ἐνοίωσε τὴν καρδιά τῆς νὰ σφίγγεται.

— Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇτε, τῆς εἶπαν. Ὁ Φρειδερίκος θὰ δοξαθῇ πηγαίνοντας στὴν Κίνα.

Ἡ κ. Πλεμόν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο, ταραγμένη καὶ εἶπε στὸ Φρειδερίκο τὰ λόγια τῶν συναδέλφων του.

Ἀλλὰ ὁ Φρειδερίκος τὴν ἄκουσε χωρὶς κέφι, χωρὶς ἐνδιαφέρον. Δὲν τὸν ἐνδιέφεραν τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ πολεμικὴς δόξα. Ἡ καρδιά του ἦταν θαρεῖα. Τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ φρικτὰ μαρτύρια ἡ ἀδιαφορία τῆς Λευκῆς. Γιατὶ δὲν ἔτρεξε κοντὰ τοῦ μόλις ἔμαθε πὼς εἶνε σοβαρὰ ἀρρώστου; Γιατὶ περιώριστεκε σ' ἕνα ξερὸ, τυπικὸ γράμμα; Κι' ὁ Γκιδάλ; Τὸ ῥόλο ἔπαιζε ὁ δανδῆς αὐτὸς κοντὰ στὴν μνηστὴ τῆς;

Ναί, στὴν καρδιά τοῦ Φρειδερίκου εἶχε εἰσχωρήσῃ ἡ ζήλεια. Τὸ μαρτύριό του ἦταν ἀφάνταστο, ἀπερίγραπτο.

Καρφωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ Φρειδερίκου, χωρὶς εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Λευκὴ, καταδικασμένος σὲ θασανιστικὴ ἀκίνησι, ψιθύριζε θαρεῖες κατάρες ἐναντίον τῆς τύχης του.

Τὸν εἶχε λοιπὸν λημονήσῃ ἡ ἀγαπημένη του;

Ἀρκετὲς ἐβδομάδες πέρασαν ἀκόμη.

Κι' ἐπὶ τέλους ὁ γιατρός πού ἐπισκέπτονταν τὸν Πλεμόν τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀφήσῃ τὸ κρεβάτι.

Ἡ χαρὰ τοῦ Φρειδερίκου τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν εἶχε ὄριον. Νόμιζε πὼς γύριζε στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν τάφο. Βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, περπάτησε στοὺς δρόμους, ἀπῆλause τὴν θαλαπωρὴ τοῦ χεϊμανιατικῆς ἡλίου.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἀνθρώπου πού θγαίνει στὸ φῶς ἐπειτα ἀπὸ χρόνων καὶ χρόνων διαμονῆ στὸ σκοτάδι μιᾶς φρικτῆς φυλακῆς.

Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ, τὸ αἷμα ἐσφυζε στὶς ἀρτηρίες του.

Ἦταν ἐντελῶς καλὰ πλέον. Κι' ἐκεῖ, στὰς Κάννας ἢ στὴ Νίκαια, τὸν περίμενε ὁ ἔρωτάς.

Γιατὶ ὄχι; Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν εἶχε ξεχάσει ἡ Λευκὴ, χάριν τοῦ ἀνθήτοῦ Γκιδάλ.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ Φρειδερίκος ἔγραψε στὴν μνηστὴ του ἕνα ἐκτενέστατον γράμμα, ἀφοῦ ἔσχισε ἕνα σωρὸ ἐπιστολόχαρτα ὅσο ν' ἄρχισῃ. Μέσα σ' αὐτὸ ἀφῆνε νὰ ξεχυθῇ ὅλος του ὁ φλογερὸς ἔρωτάς.

Αὐτὸ ὅμως φαίνεται περίμενε καὶ ἡ Λευκὴ γιὰ νὰ τοῦ γράψῃ.

Ὁ πάγος πού ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους ἔσπασε. Καὶ σὲ δύο-τρεις ἡμέρες κατόπιν ὁ Πλεμόν ἔλαβε ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Ντελλιέρ ἕνα θερμότατο γράμμα ἐξ ἑσλίδων.

Ἡ εὐτυχία τοῦ Φρειδερίκου ἦταν μεγάλη.

Ἡ καρδιά του φωτίστηκε ἀπὸ φῶς χαρᾶς, φῶς ἀγάπης.

Ἦταν τόσο παρήγορο γι' αὐτὸν τὸ γράμμα τῆς ἀγαπημένης του ἐπειτα ἀπὸ τῶσαν μηνῶν ἀγωνία!

Ἡ Λευκὴ τὸν καλοῦσε κοντὰ τῆς:

Ἐπρεπε νὰ ρθῇς τὸ ταχύτερον ἐδῶ, τοῦ ἔγραφε. Ἀφῆσε τὸ Παρίσι καὶ τὸ καταραμένο Παρίσι, πού σὲ κράτησε ἀρρώστο μακριὰ μου ἐπὶ τῶσαν καιροί. Βρισκόμαστε στὴ Νίκαια. Ἡ ἐδῶ παραμονή σου θὰ σοῦ κἀν καλὸ. Ἀν ἤξερες πόσο σὲ ἀποζητοῦμε, πόσο σὲ ἀποζητῶ!... Ἐχω ἄνθος κι' ἕνα μικρὸ παράπονο: Γιατὶ μὲ ἀποκαλεῖς ἐδεσποινίδα Λευκή;

Κι' ὅμως νὰ πού ἐγὼ σ' ἀποκαλῶ ἀπλῶς Φρειδερίκο. Αὐτὸ εἶνε τὸ πῶς σωστὸ, εἶνε τὸ καλύτερο...»

Ὁ Φρειδερίκος διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὴν ἐπιστολὴ τῆς ἀγαπημένης του. Μὲ τὰ θερμὰ κι' ἐγκάρδια λόγια τῆς ἡ Λευκὴ τοῦ ἀνοίγε τὸν παράδεισο.

Τώρα πλέον ἀνυπομονοῦσε κι' αὐτὸς νὰ τρέξῃ κοντὰ τῆς. Ἦταν μάλιστα ἔτοιμος νὰ φύγῃ, ν' ἀφήσῃ τὸ Παρίσι μὲ τίς συνεφιές του καὶ τίς οὐμῆλες του καὶ νὰ περάσῃ τὴν τρελλὴ ἀποκρῆ στὴ Νίκαια, ὅταν ξαφνικὰ μιά ἀπρόσπτη διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἔκανε ὅλα του τὰ δειρὰ νὰ καταρρεύσουν.

Τὸν διέτασαν νὰ παραμείνῃ στὸ Παρίσι ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες.

Ἀπερίγραπτη θλίψις πλημμύρισε τὴν καρδιά τοῦ Πλεμόν. Γιατὶ ἀρὰ γε τὸν κατεδίωκε ἐτοὶ ἀμελῖκτα ἡ Τύχη του; Δὲν θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ χαρῇ κι' αὐτὸς τὸν ἔρωτά του; Μήπως εἶχε δίκην ἀρὰ γε ἡ Λευκὴ νὰ τὸν συμβουλεύῃ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ ναυτικόν;

Καὶ ὅμως δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ. Ἀγαποῦσε τὸ ἐπάγγελμά του ὅσο καὶ τὴν μνηστὴ του.

Ἐνα ὁράδου πού ὁ Πλεμόν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο, ἡ μητέρα του τοῦ ἔδωσε ἕνα ἐπισκεπτήριο.

Ὁ Φρειδερίκος διάβαζε πᾶν σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ συναδέλφου του Κεργόρν.

Ὁ καλὸς ἀδελφὸς Κεργόρν τοῦ ὥριζε συνέντευξι γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ γιὰτὶ, ὁ Φρειδερίκος αἰσθάνθηκε ἕνα παράξενο σφίξιμο στὴν καρδιά του. Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ συγκίνησίς του τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι. Γιατὶ νὰ τὸν ἀνησυχῇ ἡ ἀφίξις τοῦ Κεργόρν; Ἀσφαλῶς ὁ καλὸς ἐκεῖνος συνάδελφος του δὲν εἶχε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ κανένα δυσάρεστο νέο. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ζητοῦσε νὰ τὸν δῇ γιὰ νὰ τὰ πούνε.

Τίποτε περισσότερο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Φρειδερίκος συνάντησε τὸν Κεργόρν στὸ καφενεῖο «Ἐλντερ». Δὲν ἐκάθισαν ὥστόσο ἐκεῖ. Γιὰ νὰ μιλήσουν μὲ ἀνεὶ ὁ Κεργόρν πῶς ἦταν ἕνα ἀμᾶξι καὶ τραπῆσαν πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Ἀνοητοκαρδὸς καὶ καλὸς βουλοῦς ὅπως πάντα ὁ Παῦλος Κεργόρν διηγήθηκε στὸν Πλεμόν ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού χωροῦσαν. Βρισκόταν μὲ μιά μοῖρα τὰ γαλλικὰ στόλου στὴ Μεδανασκάρη, ὅπου γλάντησε ἀρκετὰ, ἀλλὰ ἐπαθε συγχρόνως κι' ἀπὸ δυσεντερία!

Ὁ Πλεμόν γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του. Ἀπορούσε τώρα γιὰ τὰ κακὰ προστάθματα τοῦ πλημμύρισε τὴν καρδιά του μὲ τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ Κεργόρν.

Διαβόλε! Πόσο εἶχε γελαστῇ...

Νὰ πού ὁ καλὸς συνάδελφος του δὲν εἶχε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τίποτε δυσάρεστο;

— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Φρειδερίκος, ἀγαπητὲ Παῦλε, δὲν εἶσαι νομίζω, καθόλου δυσάρεστημένος.

— Δυσάρεστημένος, ἀπάντησε ὁ Κεργόρν. Κάθε ἄλλο, Περσὲς, μάλιστα θαυμάσιες ἀποκρῆς.

— Ναί, καὶ πού, σὲ παρακαλῶ.

— Στὴ Νίκαια, φιλε μου.

— Στὴ Νίκαια.

Ἡ καρδιά τοῦ Φρειδερίκου σφίχτηκε.

Στὴ Νίκαια, μάλιστα, ἐξακολούθησε προσηλά ὁ Κεργόρν. Ἦταν ἀγκυροβολημένη ἐκεῖ ἡ φρεγάτα «Ἰφιγένεια» πού χρησιμεῖ, καθὼς ξέρεις, ὡς ἐνδοχὴ τῶν δοκιμῶν. Μὰς ἐκάλεσαν λοιπὸν κι' ἐλάσαμε πρὸς σ' ἕνα γορὸ, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μιλοῦν ἐκεῖ πέρα γιὰ πολὺ καιρὸ. Ἀ, φιλε μου, τί κόσμος, τί φρεσκόκοσμος! Ἡ μὴ καλύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μεταξὺ ὧν ὅμως, μεταξὺ τῶν ὠραιότερων, ὑπῆρχε καὶ

μία δεσποινίς αφαντάστου καλλονής. "Ένας άγγελος! Μου είπαν μάλιστα πως είχε αρραβωνιασμένη και πρόκειται να παντρευτεί. Δεν ρώτησα με ποιόν. Άλλά για πές μου: Ποιά είναι η μνηστή σου;

— Θα σου το πω σε λίγο, απάντησε ο Φρειδερίκος. Τελείωσε πρώτα τη διήγησή σου.

— Που ήμουν; "Α, ναί! Σου μιλούσα για τη νεράιδα της Νίκαιας. Τι όμορφη ήταν εκείνη, Θεέ μου! Μά την έχεις δει και συ άλλοτε, Φρειδερίκε. Πρόκειται για την όμορφη εκείνη νέα του χορού του «Ρισελιέ». Οι άξιωματικοί είχαν ξετρελλαθεί μαζί της. Όλοι την περιποιούντουσαν και την κολάκευαν. Κι' εκείνη δεχόταν πρόθυμα τις περιποιήσεις και τις φιλοφρονήσεις. Άλλά κοντά της έστεκε διαρκώς ένας άστειος, πολύ ένοχλητικός και — πως να σου το πω; — πολύ επικίνδυνος για την υπόληψή της νέας.

Ο Φρειδερίκος αίσθάνθηκε κάτι σαν λιποθυμία.

Μά ο Κεργόρνν δεν το πρόσεξε.

— Πολύ όμορφη νέα, τέλος πάντων, εξακολούθησε. Άλλά τί να σου πω. Σέ μένα ένέπνευσε θαυμασμό, αλλά και φόβο.

— Και πως λέγεται; ρώτησε ο Φρειδερίκος με φωνή θραυνή.

— Λευκή Ντελλιέρ, απάντησε ο Κεργόρνν.

Ο Πλεμόν ήταν βέβαιος ότι έπρόκειτο περί της Λευκής. Περίμενε ν' ακούσει τ' όνομα της μνηστής του. Κι' όμως ένιωσε θάβειά κι' απερίγραπτη δόνηση για την αποκάλυψη που τουκανε ο φίλος του.

Νεκρική χλωμάδα απλώθηκε στο πρόσωπό του.

Ο Κεργόρνν άντελήφθη την ταραχή του.

— Φρειδερίκε, του είπε ανήσυχος, τί σου συμβαίνει;

Και πρόσθεσε άμέσως:

— Είπα τίποτα που σ' έθιξε; Μά όχι, δεν είναι δυνατόν.

Ο Πλεμόν του έσφιξε το χέρι.

— Μην ανησυχής, φίλε μου, του είπε με καλωσύνη. Όχι, δεν είπες τίποτε που να με προσβάλει.

— Λοιπόν;

— "Α, Παύλε, άκουσέ με: "Επί ξε έβδομάδες θρυσκόμουν μεταξύ ζωής και θανάτου. Κι' όμως εκείνη που πρόκειται να γίνει σύζυγός μου ούτε σκέφθηκε καν να ρωτήσει για την υγεία μου. Και δεν είναι αυτό μόνον, Παύλε. Ένώ εγώ έχαραπάλευα, ή μνηστή μου διασκεδάζε, έχόρευε, γλεντούσε, δεχόταν, όπως είπες, τις φιλοφρονήσεις των καθαλλιέρων της, είχε πλάι της, συντροφιά της έναν άνητο κομψούμενο. Ώ Θεέ μου, αν ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένος!...

Μιλώντας ο Φρειδερίκος είχε κρύψει το χλωμό πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του. Δάκρυα θούρκωσαν τ' μάτια του. "Εκλαιγε από την άπελπισία του, από την δόνηση του.

Η δενδροστοιχία ήταν εδύχως έρημη την ώρα αυτή. Έτσι κανείς δεν είδε τ' δάκρυα του άπελπισμένου εκείνου άνδρός.

Σαστισμένος ο Κεργόρνν για ό,τι συνέβαινε, προσπαθούσε να παρηγορήσει το φίλο του, τον όποιο αγαπούσε ειλικρινώς.

— Για το Θεό, Φρειδερίκε, τ' είν' αυτά! Κλαίς; "Εσύ κλαίς; Σέ καλό σου, φίλε μου. Πάντα ο ίδιος ήσουν. Άπελπισόσουν και μελαγχολούσες με το τίποτε. "Ετσι και τώρα. Πικράθηκες γιατί σου είπα πως ή δεσποινίς Ντελλιέρ έχόρευε στη γιορτή της Νίκαιας. Άλλά τί ήθελες λοιπόν να κάμης; Και μήπως έμποδίσει ο χορός τα αισθήματά; Πως μπορούσε άλλωστε, φίλε μου, να λείψει ή μνηστή σου από τη γιορτή; "Επρεπε να τ' άχης όπ' όψιν σου αυτά, Φρειδερίκε, όταν αρραβωνιάστηκες μία νέα εκατομμυριούχο. Και στο κάτω της γραφής έτσι είναι πλασμένες ή γυναίκες, φιλάρεσκες.

Μά μάτια μίλούσε ο Κεργόρνν, μάτια

προσπαθούσε να δικαιολογήσει τη μνηστή του φίλου του.

Ο Φρειδερίκος εξακολουθούσε να μένει άμλητος, άσμένος στον πόνο του.

— Άκουσε, του είπε τέλος ο Κεργόρνν. Η δεσποινίς Ντελλιέρ δεν είναι ακόμη σύζυγός σου. Όταν θα γίνει δική σου θάχης το δικαίωμα να της απαγορεύσεις άρισμένες διασκέδσεις που δεν σου άρέσουν. Πρός το παρόν όμως ή νέα δεν έκαμε και κανένα θανάσιμο σφάλμα.

— Άγαπητέ μου Παύλε, του είπε ο Πλεμόν, μη προσπαθής να με παρηγορήσεις και πρό πάντων μη προσπαθής να δικαιολογήθης για όσα μου αποκάλυψες. "Εκείνος που φταίει για όλ' αυτά είμαι εγώ. Τ' όνειρό μου ήταν πολύ ωραίο και γι' αυτό άκριθώς δεν πραγματοποιήθηκε. Τώρα πλέον καταλαβαίνα και της Λευκής την σιωπή επί τόσο καιρό και της μητέρας μου τη στενοχώρια. Άλλοίμονο! Όλα πειρά έτελείωσαν.

— Τί έτελείωσες; φώναξε ο Κεργόρνν έξω φρενών. Ο έρωτάς σου; Και είμ' εγώ υπεύθυνος γι' αυτό; Όχι, χίλιες φορές όχι, διαβολέ! Παρεξηγείς αναμφιδόλως τη μνηστή σου. Παντρευτήτε πρώτα κι' όλα θα τελειώσουν. Κ' ή δεσποινίς Λευκή θ' άφήση τις διασκέδσεις, όπως και συ θ' άφήσης τη θάλασσα.

Ο Πλεμόν τόν κύτταξε άπορία.

— Έτσι είναι, διάβολε, συνέχισε ο καλός καρδός ναυτικός. Όταν παντρεύεται κανείς μία τέτοια κόρη, άπαρνείται τη θάλασσα. Αυτό δά έλειψε. Νά παντρευτής τη δεσποινίδα Ντελλιέρ και να την άφήσης μνη για τ' ταξίδια και τ' γυμνάσια του σπουλού. Όχι, φίλε μου. Η στη γυναίκα του νίκηει κανείς ή στη θάλασσα.

Όταν μετά μία ώρα οι δύο φίλοι χώρισαν, ο Φρειδερίκος γύρισε στο ξενοδοχείο, κλείστηκε στο δωμάτιό του κι' άρχισε να κλαίει, αυτός ο γενναίος και άτρόμαχος σάν μικρό παιδί.

Η κ. Πλεμόν είχε άντληφθή την κατάσταση του Φρειδερίκου, με την πρώτη ματιά που τουρρίξε όταν γύρισε απ' έξω. Δεν τού άπηθύονε ώστόσο την παραμικρή έρώτηση. Και μόνον όταν ο Φρειδερίκος κλείστηκε στην κάμαρά του, πλησίασε σιγά-σιγά στην πόρτα και κρυφάκουσε. Στ' αυτά της πονεμένης μητέρας άντήχησαν τότε οι λυγμοί του παιδιού της, σπαρακτικοί λυγμοί έρωτικής άπελπισίας.

Τ' μάτια της κ. Πλεμόν δάκρυσαν.

— Φτωχό μου παιδί! ψιθύρισε.

Δεν άργησε να νυχτώσει. Μάταια ή κ. Πλεμόν περίμενε το Φρειδερίκο. Ο Πλεμόν έμενε κλεισμένος στο δωμάτιό του, άποφειγόντας κι' αυτή τη συντροφιά της μητέρας του. Ο ύπνος που θα τον άνακούφιζε όπωσδήποτε, άργήσε να του σφαλίσει τ' μάτια. Η σκέψη του πετούσε στη Νίκαια. Έβλεπε τη Λευκή άνάμεσα στο πρόσχαρο πλήθος της γιορτής, την φαντάζοταν χαρούμενη και ξεγνοιασιά κι' ή καρδιά του μάτωνε.

Πλησίαζε να δημερώσει όταν άποκοιμήθηκε. Κι' όταν ξύπνησε την άλλη μέρα έννοιθε τον έαυτό του πιδ ήσυχο, την καρδιά του πιο γαληνεμένη.

Λίγο πρό του μεσημεριού ο Πλεμόν έλαβε ένα έγγραφο από το ύπουργείο των Ναυτικών. Διά του έγγραφου αυτού του άνήγγελλαν κάτι το ευχάριστο: Διετάσσεται να μεταβή στην Τουλών και ν' αναλάβη πάλι την διοίκηση του τορπιλλοδόλου «29».

Συγχρόνως τον καλούσαν να περάσει πριν φύγη από το ύπουργείο για να του δώσουν και προφορικά άρισμένες οδηγίες.

Σ' άλλη περίπτωση ο Φρειδερίκος θα πετούσε από τη χαρά του για το γυρισμό του στην Τουλών. Μά τώρα πειρά τίποτε δεν τον συγκινούσε.

(Ακολουθεί)

Τι όμορφη ήταν εκείνη, Θεέ μου!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΓΕΡΟΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό, ένας γέρος καθότανε με τη γρηά του στο παραθύρι και κύτταζε το δρόμο. Περνάει ο βασιλιάς με τη βασιλίσσά του που ήταν στην ώρα της να γενήση και λείει του γέρου:

— Δέ μου λές, γέρο, τί παιδί νομίζεις πως θα κάνη ή βασιλίσσα;

— Νά σεργιανίσω λίγο να την δώ κ' ύστερα σου λέω, λείει ο γέρος.

Σεργιανίσει λοιπόν ή βασιλίσσα έπάνω - κάτω και ο γέρος την κύτταζε κι' έλεγε:

— Κορίτσι, άγόρι, άγόρι, κορίτσι.

Έφυγε στο τέλος ο βασιλιάς και σε λίγο καιρό ή βασιλίσσα γέννησε δίδυμα, ένα άγόρι κι' ένα κορίτσι. Ο βασιλιάς πειά είχε θαυμάσει με το γέρο που του είπε «άγόρι, κορίτσι» κι' έστειλε και τόν φώναξαν απ' το σπίτι του κι' έμεινε από τότε ο γέρος στο παλάτι.

Τόν είχε λοιπόν σε μεγάλη έκτίμησι το γέρο ο βασιλιάς και τόν συμβούλευονταν για κάθε πράγμα.

Μία μέρα έχασε ένα δαχτυλίδι άξέτιμητο. Φωνάζει το γέρο και του λέει:

— Ως αύριο να μου έχης βρη το δαχτυλίδι, είδεμ ή θά πω να σου δώσουν εκατό ξυλιές και να σε διώξουν απ' έδω.

Ο γέρος ο κακομοίρης τ' άχασε. Που να μπορέσει να βρη το δαχτυλίδι;

Πήγε λοιπόν στην κάμαρά του και απ' την άπελπισία του έθγαλε το παντελόνι του και χτυπιόταν κι' έλεγε:

— Νικολό, κύρ, Νικολό, συφορά πούχω να δώ!... Τό δαχτυλίδι το είχε κλέψει ένας ύπηρέτης που τόν έλεγαν Νικολό. Αυτός λοιπόν είχε κρυφτή πίσω απ' την πόρτα για ν' άκούση τί θα πη ο γέρος. Σάν τόν άκουσε να λη «Νικολό, κύρ Νικολό, συφορά πούχω να δώ», φέθηκε, μπήκε μέσ' την κάμαρα, έπεσε στα γόνατα κι' είπε του γέρου:

— Άχ! λυπήσουμε και μην το λές του βασιλιά πως εγώ έκλεψα το δαχτυλίδι.

— Έννοια σου, του λέει ο γέρος κάνοντας το σοβαρό, δεν θα πω τίποτα αλλά να μου δώσης το δαχτυλίδι.

Ο Νικολός χαρούμενος πού θα την γλύτανε, του έδωσε το δαχτυλίδι και του είπε και εύχαριστώ. Τό πήρε λοιπόν ο γέρος το δαχτυλίδι και το έδωσε σ' έναν γάλο να τ' καταπιή. Ύστερα σημάδεψε τόν γάλο και πήγε στο βασιλιά.

— Ελα μαζί μου, πολυχρονεμένη, να σου δείξω που είναι το δαχτυλίδι σου.

Πήρε τόν βασιλιά, τόν πήγε στην αύλη που ήταν οι γάλοι, του έδειξε έναν, τόν σημάδεμένο, και του λέει:

— Αυτός ο γάλος, βασιλιά μου, έχει καταπιή το δαχτυλίδι σου.

Τότε διέταξε άμέσως ο βασιλιάς κι' έσφαξαν τόν γάλο και μέσ' τη γούσα του βρήκαν το δαχτυλίδι!

Τίμες πειά ο βασιλιάς στο γέρο, τόν έβαλε κι' έτρωγε στο βασιλικό τραπέζι. Ο γέρος όμως ο κακομοίρης βαρέθηκε να τρώη βασιλικά φαγητά πειθύμισε να φάη κορκοούτι από κείνο που του έφτιανε ή γρηά του. Κι' ένα καλό πρωί άφησε το παλάτι και γύρισε στη φτωχοκαλύβα του, όπου έχησε εύτυχισμένος.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΑΠΟ... ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Άπό τις άμερικανικές έφημερίδες μαθαίνουμε πως στη Νέα Γουίνεα, συνθηθίζεται πολύ και άποτελεί το καλύτερο στόλισμα του λαιμού μίας γυναίκας, ένα περιδέραιο από μεγάλα μαύρα μυρμήγκια, τ' όποια είναι πολύ σπάνια εκεί. Η γυναίκες της Νέας Γουίνεας κυνηγούν με μανιά κάθε μυρμήγκι που θα βρούνε στους κήπους και στα δάση της, άμα δέ τ'ο πιάσουν, τ'ο σαγκάνουν και τ'ο κόβουν με τ'ά δόντια τους τ'ο κεφάλι, έπειτα δέ τ'ο τρυπούν προσεκτικά και κατορθώνουν έτσι να περάσουν στο κορμί του μιά μεταξωτή κίτρινη κλωστή. Μ' αυτό τόν τρόπο μαζεύουν και περνούν τόσα μυρμήγκια όσα τούς χρειάζονται για ν' άποτελέσουν ένα περιδέραιο για τ'ο λαιμό τους.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

— Έχεις άχερα για πούλημα; ρωτούσε κάποτε ένας χωρικός κάποιον άλλον.

— Έχω, μά δεν τ'α πουλάω.

— Και γιατί;

— Άμ' γιατί ο γυιός μου παντρεύεται... μιά γελάδα... ζά... πρόβατα... γίδια... άρνιά... και κατά πως καταλαβαίνεις, για να θρέψη όλο τούτο τ' άσκέρι του χρειάζεται βέθης τ' άχερα.

Έν μέσω βαθείας νυκτός ένας χωρικός άφυπνίζεται από τής συζύγου.

— Άναψε, άντρα, κομμάτι τ'ό λύχνο, γιατί θα σκάσω!..

— Δεν μπορείς να σκάσης και δίχως λύχνο; λέγει με άπάθεια ο χωρικός.

Ένας Τούρκος που έπέστρεψε από έναν πόλεμο με τούς Έλληνες στην πατρίδα του, διηγότανε στους φίλους και συγγενείς του την έκτατρεία αυτή.

— Άλλά σύ, τόν ρώτησε ο πατέρας του, τί άνδραγάθημα έκανες;

— Έκοψα τ'α πόδια ενός γκιουόρη.

— Περίεργη ιδέα! Και γιατί να μην τ'ο κόψης τ'ο κεφάλι;

— Μας ήταν αδύνατον... δεν είχα.

— Πως γίνεται τούτο;

— Νά, κάποιος πριν από μένα τ'ο πώχε κόψει.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ο ΝΙΚΡΟΣ ΘΩΜΑΣ

Είδες τ'ο μικρό θωμά, που όλο τρέχει στη μαμά, όταν είναι να σπάζη τ'ο μαλλί και τ'ο μετάξι;

Η μητέρα γελαστή του τεντώνει την κλωστή κι' ο θωμάς τρέχει με χάρη και τυλίγει τ'ο κουβάρι.

— Τύλιγε, παιδί, γοργά τ'α κουβάρι σάν αυγό, κ' ή θωμάς σου πέντ' έξη φανελλίδες θα σου πλέξη.

Ο γειωμένος ο βαρύς με τ'α χιόνια — τί θαρρείς, δεν θ' άργήσει να κατέβη κι' ο κακός δέ χωράτσει.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΕΑΣ

Νά ένα ωραίο παιχνιδάκι! Κόψετε από τ'ο τετράγωνο και διπλώστε τα έτσι όπως να σχηματισθ ή σιλουέτα ενός γάλου τ'ο σπιτιού. Θα τ'α καταφέρετε!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Δεν ξέρω. Πάω να δω, είπε ο 'Αλθέρτος.
Βγήκε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε άθδρυδα.
— Ο Ζουλιέν άποκοιμήθηκε, είπε. "Εβαλα το αύρη στην πόρτα.
— Πές μου δ, τι διηγήθηκαν οι Λουβέ, του είπε ο Σαλθαίρ.
— Δεν είπαν μεγάλα πράγματα. Μιλήσαμε για το Συρζέρ. Φάνηκαν ξαφνιασμένοι που με δέχτηκε και περισσότερο ακόμα που ξαναβγήκα από το σπίτι του.
— Είπε υπερβολικοί. Σίγουρα ο άνθρωπος δεν θάνε τόσο τρομερός.
— Στην αρχή αυτό σκεφτόμουν κι' εγώ. Μά όταν τον είδα, άλλαξα γνώμη.
— Δεν μιλήσατε για τίποτε άλλο;
— Ναι, μιλήσαμε γι' αυτή τη νέα που το πορτραίτο της βρίσκεται στο σαλόνι του Συρζέρ. Ο Λουβέ μου άπεκάλυψε αυτό το μυστήριο. Η Κλάρα Φοντάνζ έζησε εδώ.
— Έδω;
— Ναι, σ' αυτήν την άγροικία. Ο 'Αντώνης Ροσάρ την είχε πάρει στην ύπηρεσία του και πέθανε εδώ.
— Ο Σαλθαίρ κύταζε τον άνεμιό του μ' ένα ύφος που έδειχνε ότι αυτή ή άποκάλυψη του είχε κάνει μεγάλη έντύπωση.
— Ο Συρζέρ φαίνεται είχε έρωτευθί αυτή την κοπέλλα.
— Αυτός ο γέρο τρελλός;
— Ναι, κ' ή ίδια μάλιστα δεν δείχτηκε άδιάφορη στον έρωτά του.
— Διάβολο!...
— Τό πράγμα δεν είχε και τόσο δυσκολοεξήγητο. Έν πρώτοις, ο Συρζέρ, εκείνη την έποχή, δεν ήταν τόσο άγριάνθρωπος κι' άκοινώνητος. Η νέα ένοιωθε έδω τον έαυτό της έρημο, χωρίς καμμία στοργή γύρω της. Ήταν ένα κορίτσι του όρφανοτροφείου. Μονάχα ο Συρζέρ την πλησίαζε και της μιλούσε με καλωσύνη.
— Ναι, βέβαια.
— Η Κλάρα πέθανε λίγους μήνες άργότερα κι' αυτός από τη λύπη του έγινε ακόμα πιο άγριος.
— Μά τότε θα ήταν ο Συρζέρ αυτός που άπόθεσε τα χουσανθμα στον τάφο της.
— Ίσως.
— Έχει άμάξι κι' άλογο;
— Δεν ξέρω. Δεν είχε όμως άδύνατον. Πλάι στο σπίτι του, λίγο πιο χαμηλά, πρόσεξα ένα μικρό χτίριο χωρίς παράθυρα, σκεπασμένο με κισσούς. Πιθανόν να είν' ο σταύλος.
— Έμειναν σιωπηλοί, θυσιμένοι σε σκάμεις...
— Ο 'Αλθέρτος είχε πλησιάσει στη φωτιά που άδυνάτιζε και τη σκάλισε για να τη δυναμώσει.
— Κατά τις δέκα ή πόρτα της κάμαρης άνοιξε. Η Λουίζα Σαλθαίρ παρουσιάστηκε σ' αυτή και ρώτησε τον άνδρα της:
— Δεν θάρθης να κοιμηθής;
— Όχι, της άπάντησε ο Σαλθαίρ. "Αφσέ μας! Η Ραυμόνδη είνε μαζί σου;
— Ναι, μά δεν μπορούμε να κοιμηθούμε.
— Η Λουίζα έκανε να φύγη, μά έπειτα στάθηκε για να ρωτήσει με φωνή σιγανή.
— Κι' ο Ζουλιέν;
— Ο Σαλθαίρ γύρισε το κεφάλι του προς αυτήν και της άπάντησε κατσουφιασμένος:
— Κοιμάται. Πήγαινε να πλαγιάσης.

Η πόρτα ξανάκλεισε άθδρυδα. Ο Σαλθαίρ σηκώθηκε και παίρνοντας μια χούφτα ξύλα τάρριξε στη φωτιά. Τα άκουσαι σε λίγο να τριζοβολούν ένώ ή φλόγες φωτίζουν τα μαυρισμένα δοκάρια του ταβανιού.
— Ο κτηματίας κύταζε αυτές τις φλόγες σαν να τον τραβούσαν με τους άγκωνες στηριγμένους έπάνω στα γονάτιά του. "Επειτα ρώτησε γκρινιαρικά:
— Ο Ζουλιέν σου μίλησε σήμερα; Νομίζω πως κατάφερε και είδε την κόρη του Μαρσενά, πριν εκείνη φύγη από δω.
— Δεν ξέρω, έκανε ο 'Αλθέρτος στενοχωρημένος.
— Η φυσιογνωμία του οικοδεσπότη που την φωτίζουν ή φλόγες ήταν σκληρή. "Επειτα έανάψε:
— Α! Ποτέ δεν θα τον άφήσω να παντρευτεί αυτή την κοπέλλα...

Κάτι που έμοιαζε με μούγκρισμα τον έκανε να σωπάσει. Γύρισε προς τα παράθυρα.
— Ο σκύλος είνε... είπε με σιγανή φωνή.
Τό ζώο είχε σωπάσει, μά ο Σαλθαίρ εξακολουθούσε ν' άφογκράςται.
Μερικές στιγμές πέρασαν.
— Είν' ή πρώτη θραυιά που θρίσκειται έδω ο σκύλος, είπε Πιθανόν να γαυγίση χωρίς λόγο...
— Έξαφνα πάλι ο σκύλος άρχισε να γαυγίζει.
— Ο Σαλθαίρ σηκώθηκε και είπε:
— Γαυγίζει μπροστά στην καγκελλόπορτα.
Τα γαυγίσματα έπαψαν σε λίγο, μά τώρα ο σκύλος μούγκριζε κάθε τόσο.

Η πόρτα της κάμαρης άνοιξε πάλι και ή Λουίζα Σαλθαίρ παρουσιάστηκε στο σκατάδι μ' ένα έπανωφόρι στους ώμους της.
— Τι συμβαίνει; ρώτησε. "Ετσι θα γαυγίση όλη τη νύχτα αυτός ο σκύλος;
— Ο Σαλθαίρ εξωργισμένος της άπάντησε:
— Μην κουνιέσαι από την κάμαρή σου. Δεν έχεις να φοβηθής τίποτε.

Η Λουίζα άποτραβήχτηκε, μά φοβισμένη πολύ...
— Άμέσως κατόπιν ο Σαλθαίρ μισήρισε στον άνεμιό του:
— Θα έπρεπε ίσως... Ναι, πήγαινε και πές στο Ζουλιέν νάρθη έδω μαζί μας. Αυτό είνε πιο φρόνιμο. "Αν κοιμάται ζύπνησέ τον...
— Ο Ζουλιέν δεν κοιμόταν. Είχε άνοιξει το παράθυρό του κι' άφογκραζόταν πίσω από τα κλειστά παντζούρια. Άκούούθησε τον έξάδελφό του στη σάλλα.
— Ο σκύλος δεν γαυγίζει πια. Ο Σαλθαίρ είχε ξεκρεμάσει το τουφέκι και τό είχε άκουπήσει όρθιο στη γωνία, κοντά στο τζάκι.

Ο Ζουλιέν στάθηκε κοντά στο τραπέζι. Ο πατέρας του που τό γύριζε τη ράχι, ρώτησε τον 'Αλθέρτο:
— Κλείσατε καλά την πόρτα της κάμαρης;
— Ναι, θείε μου. Ο Ζουλιέν θυγέκε πρώτος κι' εγώ την έκλεισα με δυο στροφές το κλειδιό.
Τό ένα από τα άλογα στο σταύλο, ξυπνημένο από τα γαυγίσματα του σκύλου, χτυπούσε τα πόδια του.
— Έξαφνα ο Σαλθαίρ σηκώθηκε και είπε:
— Έχουμε στη χαμηλή κάμαρη φεγγίτες από τους όποιους...

Και νομίζοντας ότι τον κατάλαβαν, δεν συμπλήρωσε άλλο κληρη τη φράσι του. Προχώρησε προς την πόρτα που ο 'Αλθέρτος την είχε ξανακλείσει κι' έπειτα, χυρίζοντας προς αυτόν, το έλεπε:

— Χαμηλώσε ακόμα τη λάμπα!

Η χαμηλή κάμαρη ήταν τό δωμάτιο που χάριζε τη σάλλα από την κάμαρη του Ροβέρτου. Πήγαινε κανείς σ' αυτή κατεβαίνοντας πέντε σκαλοπάτια και τό καλοκαίρι ήταν πιο

δροσερή από τ' άλλα δωμάτια. "Εκεί οι ιδιοκτήται του Βαλπριά, φύλαγαν τό γάλα, τό βούτυρο και τ' άλλα προϊόντα του κτήματος.

Αυτή ή χαμηλή κάμαρη δεν είχε παράθυρα, μά είχε στον τοίχο τέσσερα τετράγωνα άνοιγματα που έπέτρεπαν να σχηματίζεται ένα ρεύμα άέρος.

Αυτούς τους φεγγίτες είχε σκεφθί ο Σαλθαίρ. Βρισκόντουσαν σε ύψος λιγώτερο του μέτρου πάνω από την επιφάνεια της αύλης και μπορούσε κανείς να δει απ' αυτούς τί συνέβαινε έξω.

Η νύχτα ήταν ξάστερη και τό φεγγάρι έπρεπε να είνε ψηλά στον ούρανό, γιατί δεν φαινόταν. Η αύλη φωτιζόταν περιφρημα. Διακρινόντουσαν καθαρά προς τ' άριστερά ή πόρτες του σταύλου και δεξιά, λιγώτερο καθαρά, ή καγκελλόπορτα κ' ή δυο πυλώνες, στους όποιους στηριζόταν.

Ο σκύλος πηγαινερχόταν μυρίζοντας τό έδαφος κ' ύψωνοντας προς τό φεγγίτι τό μακρύ του μουςοϋδι, με τα κοντά αυτιά του άνωρθωμένα, προσεχτικός κι' άνησυχος.

— Όλα είνε ήσυχα τώρα, είπε ο Σαλθαίρ με φωνή σιγανή.

Μά συγχρόνως, σαν νάθελε να τον διαψεύσει, ο σκύλος άρχισε να όρμάη προς την καγκελλόπορτα, γαυγίζοντας μαλασμένα. Ριχνόταν άπάνω της, ξαναγύριζε πίσω για να χυμψή ούρλιάζοντας στα δυο σιδερένια πορτόφυλλα που το άντιστεκόντουσαν και περνούσε μέσ' απ' τα κάγκελλα τό μουςοϋδι του, σαν νάθελε να δαγκώσει και να ξεφύγη.

Ο Σαλθαίρ, με τό μέταπό του άκουμπισμένο στο κάγκελλο του ενός απ' τους φεγγίτες, προσπαθούσε ν' άντιληφθί τί συνέβαινε, μά τα δυο φύλλα της πόρτας δεν τον άφηναν να δει έξω τό δρόμο.

Η όργη του σκύλου δεν ήσυχάζε. Ήταν δύσκολο, άδύνατο, να παραδεχτή κανείς ότι δεν είχε άφορη. "Επειτα, έξαφνα, τον είδαν να τραβιέται πίσω και να φεύγη ως τον τοίχο του σπιτιού, ένώ, πίσω απ' την πόρτα, κατακόκκινες και ψηλές φλόγες ξεπεταχτηκαν προς τους ούραρους, φωτίζοντας όλο τον τόπο γύρω.

Ο Σαλθαίρ δεν έβγαλε ούτε ένα ξεφωνητό, μά έπρεξε προς τη σάλλα, κι' έψαξε να θρη τό δίκανό του, γιατί δεν θυμόταν άπάνω στη δία του πως τό είχε άκουμπήσει πλάι στο τζάκι.

Η Λουίζα Σαλθαίρ τον άκούσε. "Εφτασε τη στιγμή άκριώς που ο άνδρας της, δρασκελίζε την πόρτα με τό τουφέκι του στο χέρι για να θυγί έξω. "Ωρμησε προς αυτόν θγαζοντας μια κραυγή άπελπιμένη, μά ο Ζουλιέν τη σταμάτησε, ενώ ο οικοδεσπότης, άκολουθούμενος από τον 'Αλθέρτο, διευθυνόταν προφυλαχτικά προς την καγκελλόπορτα.

Ο σκύλος γαυγίζει πάντα, μά σε άπόστασι από τις φλόγες, ή όποιες σπρωγμένες από τον άνεμο, έγλυφαν τα σιδερένια κάγκελλα της πόρτας. Τα γαυγίσματά του έμοιάζαν τώρα περισσότερο με θρήνο. Ήσαν πιο πένθιμα και πιο έντυπωσιακά.

Μην προχωρήτε περισσότερο, συνέστησε ο 'Αλθέρτος στο θείο του, μόλις έφτασαν στην πόρτα του σταύλου, σε άπόστασι έξη-έφτα μέτρων από τό δρόμο.

Η φλόγες φωτίζουν τό δρόμο καθώς και τό χέρσο χωράφι που ήταν άπέναντι στην άγροικία.

Αυτό που καιγόταν έτσι τό έβλεπαν καθαρά τώρα, ήταν ένας σωρός ξερά ξύλα, που τά είχαν μαζέψει στο δρόμο μπροστά στην καγκελλόπορτα.

Ο 'Αλθέρτος κάνοντας ένα θήμα μπροστά, άρπαξε τό χέρι του Σαλθαίρ και άναγκάζοντας τον να σταθί άκίνητος, το φώναζε μέσ' απ' τα γαυγίσματα του σκύλου και τα τριξίματα της πυρκαϊάς:

— Τό νού σας! Είνε παγίδα!

Ο οικοδεσπότης θα έκανε σίγουρα την ίδια σκέψη, γιατί έπειτ' από ένα έλαφρό δισταγμό, τραβήχτηκε λίγο πίσω και άνοιξε την πόρτα του σταύλου, μέσα στον όποιο μπηκαν.

Μην κλείνης την πόρτα, είπε ο Σαλθαίρ προχωρώντας

προς μια σκάλα άκουμπισμένη στον τοίχο. Ο 'Αλθέρτος τον είδε ν' άνεβαίνει τα σκαλοπάτια της και να φτάνη στο φεγγίτη του σταύλου.

Τον είδε να στηρίζε τό δίκανό του στον ώμο του κι' άμέσως κατόπιν δυο πυροβολισμοί άκούστηκαν.

Μία κραυγή άκούστηκε μέσ' απ' τό σπίτι. Ήταν φαίνεται ή γυναίκα του Σαλθαίρ που άκούγοντας τους πυροβολισμούς τρόμαξε. "Επειτα έπακολούθησε μια σιωπή, σιωπή θανάτου, θαθεία, έντυπωσιακή.

Τέλος ο σκύλος άρχισε να γαυγίση πάλι. Ο Σαλθαίρ κατέβηκε τη σκάλα και πλησίασε τον 'Αλθέρτο, ο όποιος τον ρώτησε:

— Έναντίον τίνος πυροβολήσατε;

— Δεν ξέρω... Μά είδα από τό φεγγίτι, σε άπόστασι πηνήτα μέτρων άριστερά, κάτι να σάλειψ...

— Μά ίσως... Έκανε ο 'Αλθέρτος.

Δεν άποτελείωσε όμως τη φράσι του.

— Τι; τον ρώτησε ζωηρά ο θείος του.

— Τίποτε.

Ο Σαλθαίρ του έπιασε τό χέρι.

— Τι ήθελες να μου πής; έπέμεινε. Μίλα! Ξέρω τί ήθελες να μου πής. "Αν ο Μαρσενά ή κανείς από τους έργάτες, ξυπνημένος από τα γαυγίσματα και τη φωτιά, είχε θυγί έξω και τον πυροβόλησα... Αυτό δεν είνε, έ;

— Ναι.

— Πολύ άργά. Δεν τό σκέφτηκα... Πυροβόλησα... "Ελα, πάμε να δούμε...

— Δεν είνε φρόνιμο αυτό!...

Μά ο Σαλθαίρ δεν τον άκούγε. Είχε φτάσει κιάλας στην καγκελλόπορτα και ο 'Αλθέρτος άποφάσιζε να τον άκολουθήσει.

Η φωτιά έσθυνε τώρα. Μερικές μικρές φλόγες είχαν άπομείνει.

Ο Σαλθαίρ άνοιξε την πόρτα κι' άρχισε να τρέχη στο δρόμο. Μαζύ με τον 'Αλθέρτο, προσπέρασαν τό σπίτι των Μαρσενά και στάθηκαν δεκαπέντε μέτρα πιο πέρα.

Κύταξαν γύρω τους, μά δεν είδαν τίποτε, άπολύτως τίποτε.

— Εύτυχώς, είπε ο Σαλθαίρ, δεν χτύπησα κανέναν δικό μας.

Ξαναγύρισαν γρήγορα, κυττάζοντας ακόμα πίσω τους.

Στό σπίτι των Μαρσενά δεν ύπήρχε ούτε ένα φως.

— Δεν άκούσαν λοιπόν τίποτε; είπε ο Σαλθαίρ.

Μπαίνοντας στην αύλη, ξανάκλεισαν την καγκελλόπορτα πίσω τους.

Τό φεγγάρι είχαν έξαφανιστή πίσω απ' τις δακρυμένες κορυφές των βουνών.

Έξαφνα ο 'Αλθέρτος άρπαξε τό μπράτσο του θείου του και τον άνάγκασε να σταθί:

— Άκούστε! του έλεπε.

— Ένα τραγούδι μακρινό — μά ήταν τάχα τραγούδι ή μοιρολόι — άκούγόταν στον κάμπο, διακοπτόμενο κάθε τόσο...

— Όλα σάπαιναν κι' έπειτα τό τραγούδι άναρχήσε...

Ο Σαλθαίρ ήταν άκίνητος κι' ο σκύλος στριφογύριζε κοντά τους.

— Είνε ο Βάλ, είπε τέλος, 'Αλθέρτε! Έτσι τις νύχτες.

Χ

Την άλλη μέρα ο Σαλθαίρ έρεύνησε προσεχτικά γύρω απ' την άγροικία, προπάντων στο μέρος όπου είχε έκραγή ή πυρκαϊά.

Πήγε κι' έψαξε τό μέρος όπου είχε διακρίνει τη σκιά. Έκει, λίγα μέτρα πιο πέρα, μερικοί θάμνοι έφραζαν τό δρόμο. Μήπως είχε δη' αυτούς τους θάμνους και τούς είχε νομίζει για σκιά;

Τό πράγμα του φάνηκε πολύ άπίθανο. "Ωστόσο βέλησε να βεβαιωθεί. Τότε, έξαφνα, είδε σ' αυτούς τους θάμνους μια τουφέκα τριγες πυροβόλης, γαντζωμένες άπάνω τους.

(Άκολουθεί)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

(Γ' Αρθρον του γνωστού Άγγλου
έξερευνητού Σ. Τ. Στόνεχαμ.)

Έχω ακούσει πολλούς να μιλούν για τους κινδύνους της αφρικανικής ζούγκλας, για τα λιοντάρια της, τις λεοπαρδαλές της, τα τεράστια φειδία της. Μά ποτέ μου δεν άκουσα κανένα να μου μιλά για το πιο τρομερό απ' τα θηρία, για το πιο «άνθρωποφάγο» απ' αυτά, για την Αυτόν Σατανική Μεγαλειότητα, το Μαμπο, όπως λένε τον κροκόδειλο οι ιθαγενείς της Κεντρώας Αφρικής.

Όλα τα μεγάλα ποτάμια της μαύρης ήπειρου κ' οι περισσότεροι από τους θάλαμους της και τις λίμνες της, είναι γεμάτα κροκόδειλους. Αυτά τα τρομερά τέρατα έχουν συχνά μακρός εικοσιπέντε ποδιών και η περιφέρεια του σώματός τους ξεπερνάει τα δέκα πόδια. Είναι αδύνατο να μάθω κανείς την ηλικία του, μά φαίνεται πως η ζωή του είναι πολύ πιο μεγάλη απ' όλων των άλλων ζώων. Τα δόντια του που έχουν μακρός τριών δαχτύλων, είναι γυριστά σαν άγκιστρία, έτσι που, όταν χωνονται στις σάρκες των θυμάτων του, είναι σχεδόν αδύνατο ν' αποσπασθούν απ' αυτές. Η δύναμις των σιαγόνων του είναι καταπληκτική. Μπορούν μ' ένα χτύπημά τους — το είδα με τα μάτια μου — να κάνουν κυριολεκτικώς λυώμα ένα μεταλλικό κουβά ή να συντριψούν σε χίλια κομμάτια την πρόμνη μιας θάρκας. Μ' ένα κλείσιμο επίσης των τρομερών σιαγόνων του μπορεί να κόψει ολόκληρα ανθρώπινα μέλη, χέρια ή πόδια. Απόδειξίς η παρακάτω αληθινή ιστορία:

Ο φίλος μου κυνηγός Άρθουρ Σμιθ πλανιόταν κάποιο βράδυ μέσα σ' ένα θαλατόπι της Ροδεσίας, ψάχνοντας να βρή μια αντίλοπη, του σπανίου είδους «Σιτουούγκκα», που την είχε πληγώσει το ίδιο απόγευμα. Έφτασε έτσι σ' ένα ποταμάκι που κυλούσε μέσ' απ' τα καλάμια και, καθώς είχε ζεσταθή πολύ και διψούσε, κατέβηκε να πιη. Ένας νεαρός κροκόδειλος δέκα ποδιών μακρός, στεκόταν ακίνητος λίγο παρέκει, μέσ' το νερό, μά ο Σμιθ δεν τον είδε. Και αφού απόβησε το τουφέκι του κάτω, έσκυψε να πάρη λίγο νερό υπ' τη χούφτα τα και να πιη. Μά την ίδια στιγμή ο κροκόδειλος, όρμώντας εναντίον του, τον θούτηξε με τα σιαγόνα του απ' το πόδι και τον τράβηξε μέσ' στο ποτάμι.

Το νερό ήταν ρηχό στο μέρος εκείνο και δεν υπήρχε κίνδυνος να πνιγί ή ο κυνηγός, μά δεν άργησε ν' αντιληφθή ότι ο κροκόδειλος τον τραβούσε προς ένα θαθύ θάλατο, όπου σφαλώς δεν θα γλύτωνε.

Ο Σμιθ ήταν μεγαλόσωμος και δυνατός. Κι' άρχισε να παλεύει απελπισμένα, προσπαθώντας να γαντζωθεί κάπου στην όχθη. Κατάρθωσε τέλος να πιαστή από ένα χοντρό κλαδί κάποιου μεγάλου δέντρου, και το έρπετο αναγκαστικά να σταθή, μη μπορώντας να τον κάνει να το παρατήση.

Γαντζωμένος με το ένα χέρι ο κυνηγός, κατάρθωσε να τραβήξη με το άλλο το μαχαίρι του. Μά τα δόντια του κροκόδειλου είχαν παρατήσει τώρα την κνήμη του όπου τον είχαν δαγκώσει στην αρχή, και τον είχαν αρπάξει πιο κάτω, στον αστράγαλο. Έτσι του ήταν αδύνατο να χτυπήση το τέρας με το μαχαίρι του στο κεφάλι.

Τί να έκανε; Έξαφνα τότε είδε ότι το πόδι του, του οποίου τα κόκκαλα είχαν πριονίσει τα δόντια του κροκόδει-

λου, μόλις συγκρατιόταν στην κνήμη από μερικούς τένοντες. Άμέσως, αποφασιστικά, ο Σμιθ έσκυψε και με δυο χτυπήματα του μαχαίριού του τις έκοψε.

Ήταν πειά έλευθερος, μά... μ' ένα πόδι λιγότερο! Προσπάθησε τότε να συρθεί ως το όπλο του, μά ο κροκόδειλος τον άρπαξε πάλι, απ' το γόνατο αυτή τη φορά, και ξανάρχισε να τον τραβάει προς το ποτάμι. Τώρα όμως ο Σμιθ μπορούσε να τον χτυπήση με το μαχαίρι του στο κεφάλι. Και πραγματικώς του κατάφερε επανειλημμένα χτυπήματα.

Μά τα χτυπήματά του δεν έφερναν κανένα αποτέλεσμα, γιατί χτυπούσαν απάνω στα σκληρά λείπια του τέρατος. Έτσι το μαχαίρι του Σμιθ χώθηκε ως τη λαβή του μέσα στο μάτι του κροκόδειλου και, αυτή τη φορά το τέρας τον παράτησε.

Έξαντλημένος ο άτυχος κυνηγός σύρθηκε κατόπι ως την κατασκήνωσή του, όπου οι υπηρέτες του προσπάησαν του κάκου να τον περιποιηθούν. Είχε χάσει εν τω μεταξύ τόσο αίμα, ώστε σε λίγο ώρα πέθανε.

Όσο για μένα, ή πιο δυσάρεστη περιπέτεια με κροκόδειλους μου συνέβη στον ποταμό Πεντζάνι. Μία μερα, είχα πάρει τα σύνεργά μου με το σκοπό να κατέδω στην άκροποταμία και να ψαρέψω. Μά στο δρόμο μου συνάντησα άπειρες δυσκολίες εξ αιτίας της άφθονης θλαστήσεως που φώναζε εκεί.

Τέλος όμως κατάρθωσα να ανακαλύψω ένα ιδεώδες μέρος για το ψάρεμα: Ήταν μία γλώσσα άμμου που προχωρούσε λοξά μέσ' στο ποτάμι, μήκους δεκαπέντε ποδιών και πλάτους τεσσάρων. Άκρη-άκρη σ' αυτήν ώρθωνόταν ένα δέντρο με πυκνό φύλλωμα.

Συγχρόνως όμως, με μεγάλη μου δυσάρεσκεια, είδα μεταξύ της όχθης και της γλώσσας της άμμου εν' άλλο δέντρο γιγαντιαίων διαστάσεων σωριασμένο κάτω που μου έφραζε το πέρασμα.

Απόθεσα τότε το όπλο μου κάτω και τραβήξα το μαχαίρι μου για ν' ανοίξω ένα πέρασμα μέσ' απ' τα κλαδιά του δέντρου αυτού και τ' αναρρηχτικά φυτά που το τύλιγαν. Κατάρθωσα τέλος έπειτ' από πολλές προσπάθειες, να σκαρφάσω στον κορμό του, απ' όπου πήδηξα στην άλλη μεριά.

Προχώρησα τότε ως το δέντρο που ήταν στην άλλη άκρη, κάθισα κάτω ακουμπώντας τη ράχι μου στον κορμό του κι' άρχισα να ψαρεύω.

Έξαφνα ένας παράδοξος ήχος τραβήξε την προσοχή μου. Ένας ήχος που έμοιαζε με το «γλου-γλου» του νερού. Παράτησα άμέσως τα σύνεργά μου για να δω περί τίος πρόκειτο.

Η γλώσσα της άμμου, απάνω στην οποία θρισκόμουν, προχωρούσε σχεδόν παράλληλα προς την όχθη, από την οποία τα πόδια τη χώριζε απόστασις είκοσι ποδιών. Έρευνούσα τα καλάμια και τους θάμνους, των οποίων τα πυκνά φύλλα ματα έγερναν πάνω από το ποτάμι για ν' ανακαλύψω την προέλευσι του θορύβου. Άγκάλισα κατόπι τον κορμό του δέντρου κι' έσκυψα για να κυττάξω μέσα στο ποτάμι. Έξαφνα τότε τα μάτια μου συνάντησαν τα κίτρινα μάτια ενός κροκόδειλου που θρισκόταν σ' απόστασι τεσσάρων πο-

διών από μένα.

Τα νύχια του, μακρυά δυο δάχτυλα, είχαν γαντζωθεί στις ρίζες του δέντρου και τ' ένα απ' τα πόδια του ήταν έντελως έξω απ' το νερό. Διέκρινα καθαρά μέσ' στο ποτάμι τις περιφέρειες του σώματός του κ' είμαι βέβαιος, παρ' όλη την ταράχη που μου θόλωνε την όρασι, ότι είχε μακρός τουλάχιστον είκοσι ποδιών.

Μά αυτό που μου πάγωσε το αίμα, ήταν προπάντων η έκφρασι των ματιών του, όταν με είδε, μία έκφρασις κρύα σαν λεπίδα μαχαίριού. Ποτέ μου δεν ένοιωσα στη ζωή μου τέτοιο τρόμο.

Άθρόυθα το τέρας προχωρούσε τώρα για να με φτάση. Άμέσως έγώ άρχισα να τρέχω προς το δέντρο που ήταν σωριασμένο κάτω, στην άκρη της γλώσσας της άμμου. Κατέβαλα υπεράνθρωπες προσπάθειες, γιατί τα πόδια μου κολλούσαν στην ύγρη και μαλακή άμμο.

Μά κι' ο κροκόδειλος με κατεδίωκε με το κεφάλι του και τη ράχι του έξω από το νερό, όπου το τεράστιο μουσούδι του σχημάτιζε αυλάκι, σαν την πρόμνη μιας θενζινακάτου.

Στη στιγμή όμως που έγώ διέσχιζα μόλις και μετά θίας ένα μέτρο, αυτός έκανε τρία. Έτσι με προσπέρασε και τότε άρχισε να σκαρφάωνη στην άμμο. Όταν βγήκε έξω κι' ανωρθώθηκε στα στριφτά πόδια του, απλώνοντας το τεράστιο κεφάλι του μπροστά, ο χώρος που απλώνόταν έλευθερος μπροστά μου δεν ήταν ούτε δυο πόδια.

Τον θάρρησα ανεπαρκή και για να ξεφύγω, ξαναγύρισα τρέχοντας στην άκρη της άμμουδιάς.

Εκεί προσπάησα να σκαρφάωσω στο δέντρο, μά ο κορμός του ήταν λείος και γλυστερός και ξανάπεσα άμέσως κάτω.

Έξαντλημένος, λαχανιασμένος, γύρισα το κεφάλι μου περιμένοντας να δω τον κροκόδειλο να μ' έχη πάρει ξροίωσιν και να όρμα εναντίον μου. Μά, προς μεγάλη μου άνακουφισι, είδα πως είχε ξαναπέσει στο νερό και κολυμπούσε τώρα προς το μέρος της όχθης, για να μου κόψη την υποχώρησι.

Αυτό ήταν ένα μεγάλο λάθος εκ μέρους του, στο οποίο χρωστάω τη ζωή μου.

Έτρεξα πάλι προς το γκρεμισμένο δέντρο, μά και πάλι ο κροκόδειλος μου έφραζε το δρόμο. Ξαναγύρισα θιαστικά στην άκρη της γλώσσας της άμμου. Μά κι' εκείνος μ' έφτασε εκεί κολυμπώντας κι' άρχισε να σκαρφάωνη για να βγή έξω.

Φαίνεται πως είχε εκείνη την έποχη μεγάλη δύναμι ένεργητικότητας, γιατί, μολοντι επανέλαβα πολλές φορές αυτή την μαγούθρα, δεν είχα άποκάμει άκόμη και διαπρούσα την έλπιδα να σωθώ.

Σε κάποια στιγμή, σταθήκαμε κ' οι δυο: Ο κροκόδειλος με το μισό κορμί του έξω από το νερό, κυττάζοντας με μ' ένα θλέμμα γεμάτο τρομερή απειλή κι' έγώ, μουσκεμένος στον ιδρώτα, λαχανιασμένος, αναρωτώμενος με αγωνία τί θα έκανε. Έπειτα το γυνήγι ξανάρχισε. Το έρπετο άρχισε να κολυμπάει πιο γρήγορα κι' έγώ ποδοπατούσα απελπισμένα στην ύγρη άμμο.

Καταλάβαινα ότι η μόνη μου έλπιδα να σωθώ ήταν να μπορέσω να τον προσπεράσω πριν προφτάση να προχωρήση αρκετά απάνω στην άμμο, ώστε να μπορέση να μ' αρπάξη στο πέρασμα.

Αποφάσισα λοιπόν να τον τραβήξω όσο μπορούσα πιο κοντά στην άκρη της γλώσσας της άμμου για να μπορέσω έτσι να κερδίσω καιρό και να φτάσω πριν απ' αυτόν στο δέντρο που ήταν σωριασμένο κάτω.

Τα κατάφερα αρκετά καλά. Περίμενα να μισοβγή από το νερό, έτσι που το κεφάλι του άπείχε δυο πόδια από μένα. Τότε άρχισα να τρέχω.

Με κινήθηκε και κατάφερε να με προσπεράση, μά τόσο λίγο, ώστε αποφάσισα να δοκιμάσω την τύχη μου. Τη στιγμή που σκαρφάωνε στην άμμο, ώρμησα μπροστά, ξεφεύγοντας παρά τρίχα απ' τις μασέλες του.

Σκαρφάωσα τότε στον κορμό του δέντρου που ήταν πεσμένο κάτω, συγκεντρώνοντας όλη την ένεργητικότητά μου για να μεγαλώσω την ταχύτητα των κινήσεών μου. Κισσοί πηλιδόντουσαν γύρω μου, κλαδιά μου μαστίγωναν το πρόσωπο κ' η μπόττες μου γλιστρούσαν.

Δεν ήταν ανάγκη να γυρίσω το κεφάλι μου για να δω

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τί μελετούσε ο Βασιλεύς. Το Κιλίκις και ο Βουλγαροκτόνος. Η τανάλια. Το ξαφνιασμα του Ζακυθινού. Μέσα στη χειμωνιάτικη παγωνιά. Μιά ώραία απάντησις του Βασιλέως Γεωργίου Α' κτλ. κτλ.

Όλίγους μήνες πριν έκραγη ο έλληνοβουλγαρικός πόλεμος, ο μακαρίτης Σπυρίδων Λάμπρος, ο γνωστός καθηγητής του Πανεπιστημίου και ιστορικός, ζήτησε μία μερα άκράσι απ' τον Βασιλέα. Μόλις μπήκε στο βασιλικό γραφείο, είδε τον Βασιλέα νάνε σκυμμένος άπάνω σε κάτι γεωγραφικούς χάρτες και να τους εξετάζει με προσοχή.

Τί μελετάτε αυτού, Μεγαλειότατε; τον έρωτησε ο Λάμπρος.

Όρίστε, απάντησε ο Βασιλεύς, δείχνοντάς του στο χάρτη της Μακεδονίας το σημείο, όπου έγινε άλλοτε η ιστορική τριήμερος μάχη, κατά την όποιαν έκυριεύθη το Κιλίκις. Από τα ίδια αυτά μέρη πέρασε ο Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος και απέκλεισε τους έχθρούς του. Κυτάζω κι' έγώ λοιπόν πως θα μπορέσω να σφίξω με τανάλια τους Βουλγαρούς!...

Κατά τον πόλεμο του 1912, στο Σαραντάπορο κάποιος στρατιώτης Ζακυνθινός, θγαιονοντας από τ' αντίοκνην του ένα παγερό πρωί του χειμώνα, είδε πιο πέρα κάποιον άγνωστο που φορούσε μονάχα τη φανέλλα του και νιθόταν με κρύο νερό. Ο Ζακυνθινός μπροστά σ' αυτό το θέαμα δεν υπόρεσε να κρατηθή και φώνηξε κατάπληκτος στους συναδέλφους τω:

Γ' είναι τούτος, τζόγιε, μου!... Τόν θλέπω και τουρτουρίζω!...

Σκασμός μαρέ μη σ' άκούση! Είν' ο Διάδοχος!... του φώναξαν οι άλλοι φαντάροι.

Κ' ήταν πράγματι ο τότε Διάδοχος και κατόπι Βασιλεύς Κωνσταντίνος.

Όραίο ήταν εκείνο που είπε στα 1912 ο Βασιλεύς Γεωργίος στη Θεσσαλονίκη εις τον τότε Διάδοχον και σήμερα Βασιλέα της Βουλγαρίας, Βόριν.

Όταν ο Βόριν πήγε στη Θεσσαλονίκη, ο Γεωργίος του παρέθεσε γεύμα. Άπάνω στο τραπέζι ο Γεωργίος του είπε:

Πολύ ώραία πολιση η Θεσσαλονίκη και ενδιαφερούσα.

Μάλιστα, πολύ ώραία, επανέλαθεν ο Βόριν.

Σκέπτεται να κάμω άνακτορο εδώ και να έρχομαι να μένω αρκετόν καιρό.

Και ο πατήρ μου Φερδινάνδος σκέπτεται να άνεγείρη άνακτορο στη Θεσσαλονίκη, απάντησε ο Βόριν πονηρά, όπονών συγκατοχή της πόλεως από Έλληνας και Βουλγαράν.

Δεν είναι άνάγκη, του απάντησε τότε έξυπνότερα ο Γεωργίος. Θα άνεγείρω τόσο μεγάλο άνακτορο εδώ, ώστε να χωράν και τον πατέρα σας και τον Φερδινάνδο, όταν έρχεται για να τον φιλοξενώ!...

Κόκκαλο ο Βόριν.

Ότι ο κροκόδειλος που είχε βγή πειά όλος άπάνω στην άμμο με κινήθηκε με όλη του την ταχύτητα.

Τέλος τραβήξα εν άσφαλεια. Έπεσα τότε από την άλλη μεριά του κορμιού του δέντρου, με τα μούτρα καταής, έξαντλημένος κυριολεκτικώς. Σε λίγο όπισσο άνέκτησα την συγχρημία μου. Άρπαξα το τουφέκι μου και ξανασκαρφάωσα στον κορμό του δέντρου. Ο κροκόδειλος είχε ξαναβουτήξει στο νερό, έχοντας μόνο έξω το κεφάλι του.

Το σημάδεμα άναμεσα στα δυο μάτια και, μολοντι το χέρι μου έτρεπε από την ταράχη, η σφαίρα μου τόν πέτυχε, γιατί θούλιαζε άμέσως σαν πέτρα.

Έπειτα από λίγη ώρα τον ξαναείδα, ψόφιο πειά στην έπιφάνεια, να παρσσύρεται από το ρεύμα.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΟΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Α, Μηλιά, είπε ο κ. Ντουμάν, τώρα έπεσε έξω! Από τότε λοιπόν έπαψε να μ' ακούς; Λοιπόν σου λέω ότι είνε σωστό να μοιραστή ο κ. Γκαζί μαζί σας το θησαυρό, γιά να σ' ανταμείψω γιά τή μεγάλη σας εκδούλευσι.

— Ποιά εκδούλευσι, έννοείτε; ρώτησε ή Μηλιά. Μήπως εκείνη πού τού έκανε μιά φορά ο πατέρας μου;

— Ο πατέρας σου; ρώτησε ξαφνασμένος ο κ. Ντουμάν. Καί τότε γνώρισε ο πατέρας σου τόν κ. Γκαζί;

— Δεν ονομάζετε Κεντράκ; ρώτησε ή Μηλιά τόν κ. Γκαζί. "Ετσι άκουσα μού φαίνεται να σ' αποκαλή ο δήμαρχος τού χωριού μας.

— Ναί, όλόκληρο τόνόμα μου είνε 'Ανδρέας ντέ Γκαζί—Κεντράκ. "Από τότε όμως πού έχασα τήν περιουσία μου κι' έγινα δάσκαλος, νόμισα ότι μού έφτανε τόν κ. Γκαζί.

— Ο πατέρας σας δεν ήταν αξιωματικός τού ναυτικού;

— Ναί.

— Λοιπόν, είπε ή Μηλιά, μάθετε ότι αν δεν ήταν ο πατέρας μου, εσείς δεν θα ύπηρχατε σήμερα στόν κόσμο.

Καί ή νέα κόρη διηγήθηκε πώς ο πατέρας της όταν ύπηρετούσε στο ναυτικό έσωσε τή ζωή τού αξιωματικού Κεντράκ με κίνδυνο τής δικής του ζωής. "Ετσι, ένας ακόμα δεσμός ευγνωσύνης συνέδεε τόν κ. Γκαζί με τή παιδιά... Τά μάτια του είχαν δακρύσει. Μα καί όλοι οι άλλοι ήταν συγκινημένοι.

— Μηλιά, όταν κι' εγώ θα γίνω ναυτικός, έτσι θα σώσω όλους τούς αξιωματικούς πού θα πέφτουν στη θάλασσα, γιάτι θα μάθω καλό κολύμπι!

Καί ο Γιαννάκης λέγοντας αυτά, είχε πάρει τόσο θριαμβευτικό ύφος πού θα νόμιζε κανείς ότι μόλις πρό όλίγου είχε σώσει όλόκληρο πλήρωμα.

— Λοιπόν; είπε σέ λίγο ή Μηλιά.

— Λοιπόν; είπε καί ο κ. Γκαζί.

— Δεν άκούω πεία τίποτε! φώναξε ο κ. Ντουμάν. Θα φύγω σύντομα γιά τόν Παρίσι, όπου βρίσκεται τώρα ένας περιφημος άδαμαντοπώλης, προμηθευτής τών βασιλικών αυλών τής Εύρώπης. Τόν γνωρίζω καλά καί είνε τίμιος άνθρωπος. Θα τού πουλήσω σέ καλή τιμή τόν θησαυρό, θα πάρω τά χρήματα καί θα τά καταθέσω έντόκως στήν Τράπεζα τής Γαλλίας σ' όνομά σας. Τότε θα είστε πλούσιοι κι' έλεύθεροι να μ' αφήσετε, αν δεν σας άρέσει ή συντροφιά ενός γέρου παράξενου σάν έμένα.

— Μας διώχνετε λοιπόν τώρα πού δεν είμαστε πεία φτωχοί; ρώτησε ο Γιαννάκης, ο όποιος είχε γίνει κατάχλωμος.

— Όχι βέβαια... Μπορείτε να μέινετε έδω όσο θέλετε. Θα λυπηθώ πολύ αν σας χάσω από κοντά μου... "Αλλά έσένα, αγαπητέ μου 'Ανδρέα, θα σέ χάσω σφαλώς, τώρα πού δεν έχεις πεία ανάγκη να παραδίδης μαθήματα... Τί κρίμα! Είχα συνήθει να σ' αγαπώ σάν παιδί μου.

— Ο κ. Γκαζί έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός. Κατόπιν έπλωσε καί τά δύο του χέρια πρós τόν κ. Ντουμάν καί είπε:

— Τότε λοιπόν κρατήστε με καί μένα στή Λάνδη... Πού άλλοι θα είμαι πú εδύχισμένος παρά κοντά σας;... "Επειτα αγαπώ τούς μαθητάς μου... Θέλω να κάνω τόν Εύτύχιο αξιωματικό τού πυροβολικού, τόν Γιαννάκη αξιωματικό τού ναυτικού καί τή Μηλιά διακεκριμένη ζωγράφο.

— Η Μηλιά τέλος είχε πλησιάσει τόν κ. Ντουμάν κι' είχε άκουμπήσει στοργικά τόν κεφάλι της σόν ώμο του.

— "Ω, τί εδύχισμένος πού είμαι παιδιά μου! φώναξε ο κ. Ντουμάν. Καί γιά να σας ανταμείψω γιά τήν εύτυχία πού μού χαρίζετε, θα σας ανακοινώσω μιά εύχάριστη είδησι.

— Τί τρέχει; ρώτησαν κ' οι τρεις.

— "Η νόφη μου, ή 'Αμαλία, φεύγει από τή Λάνδη... — "Ω! τί χαρά! φώναξε ο Γιαννάκης χοροπηδώντας.

— Γιαννάκη! Τί είν' αυτά; Δεν ντρέπεσαι, είπε ή Μηλιά.

— Άλλά τόν χαμόγελο πού φάνηκε σέ όλων τά χείλη, φάνερωνε ότι ο μικρός είχε διερμηνεύσει τή γενική εύχαρησθαι.

Σέ δύο μέρες ή κ. 'Αμαλία έφυγε από τή Λάνδη. Η Μηλιά είχε γίνει τώρα ή άχώριστη σύντροφος τού κ. Ντουμάν. "Ετρωγε στο ίδιο τραπέζι μ' αυτόν, όπως κι' ο Γιαννάκης, μολοντί ο τελευταίος δεν έφέρετο καθώς πρέπει.

Γύριζε διαρκώς καί μιλούσε στο Ζοζό πού τούς σεβριρίσε.

— Τί ώραίο φαγητό αυτό, Ζοζό! τού έλεγε. Θα φας καί συ κατόπιν στήν κουζίνα;

— Η Μηλιά τόν κύταζε τότε έπιληκτικά.

— Τί έκανα; τή ρωτούσε ο μικρός άπορώδης. Τί με κατάνε έτσι; "Ο Ζοζός έκανε τόσα γιά μένα, όταν ήρθε έδω... "Ο Ζοζός είνε φίλος μου!

Κι' ενώ ο Γιαννάκης μιλούσε, ο Ζοζός γύριζε άλλοι πú προσωπό του γιά να σκεπτή τά μάτια του πού ήταν δακρυσμένα από συγκίνησι...

— Η Μηλιά ήταν πολύ στενοχωρημένη γι' αυτό... Τελείωσε!

— Ο άδελφός της δεν θα συνήθισε ποτέ να φέρεται σάν μικρός κύριος, όπως ο Εύτύχιος... Είχε όμως αισθήματα, τά όποια πολύ λίγοι μικροί κύριοι είχαν...

— Ο Εύτύχιος λυπήθηκε πολύ γιά τήν άναχώρησι τής μητέρας του. Παρηγορήθηκε όμως γρήγορα. Τήν ημέρα πού ή κ. 'Αμαλία έφυγε, χωρίς ν' άποχαρηστή κανέναν, είπε στο γιοι της να μείνει κοντά στο θείο του γιά να μ' αφήσει να τού πάρουν τή θέσι οι «μικροί κακούργοι» πού είχε συμμάζεψει στή Λάνδη. "Αλλ' άφ' ότου ο Εύτύχιος δεν είχε πεία τή μητέρα του κοντά του γιά να τόν έμποδίση, πλησίαζε περισσότερο τή Μηλιά καί σιγά-σιγά άρχισε να τήν αγαπά κι' αυτός.

Μετά μιά εβδομάδα, ο κ. Ντουμάν κάλεσε τόν κ. Γκαζί στο γραφείο του καί τού άνήγγειλε ότι τήν άλλη μέρα θα έφτανε γιά τόν Παρίσι.

— "Εγραφα στόν άδαμαντοπώλη πού σας είπα καί μού άπάντησε ότι με περιμένει. Σέ λίγες ημέρες θα τελειώσι ή υπόθεσις καί θα ξαναγυρίσω έδώ άμέσως.

— Δεν θα ήθελα να ένοχληθώτε τόσο πρós μας, είπε ο κ. Γκαζί.

— "Όχι δά, πηγαίνω στο Παρίσι καί γιά δικές μου δουλειές. "Αλλά μην πείτε σέ κανέναν τίποτε. Θα ήταν έκπληκτικο να μαθευτή ότι θα έχω μαζί μου έναν τέτοιο θησαυρό... Πάντως θα πάρω μαζί μου τόν Ζοζό καί τόν Πέτρο, κι' αυτοί θα με φυλάξουν καλά.

Τήν άλλη μέρα ο κ. Ντουμάν έφυγε. Πόση άγάπη έκλειναν τά θλέμματα πού τόν παρακολούθησαν ως τή στροφή τού δεινρόφυτου δρόμου! Η Μηλιά σάλευε τόν μαντίλι της, ο Γιαννάκης πετούσε τ' α

καπέλλο του ψηλά, ενώ ο κ. Γκαζί κι' ο Εύτύχιος χαιρετούσαν από μακριά εκείνον πού τόσο αγαπούσαν...

— "Επέρασαν όχτώ μέρες, χωρίς να λάβουν κανένα γράμμα, καμιά είδησι. Τέλος, τήν ένάτη ημέρα έφτασε ένα τηλεγράφημα τού κ. Ντουμάν πού άπευθυνόταν στον κ. Γκαζί κι' έγραφε τά έξης:

— "Ερχομαι αύριο. Πλήρης έπιτυχία.

Τήν άλλη μέρα, από τόν πρωί ή Κατερίνα ή μαγειρίσα, έτοιμάζε τά φαγητά πού άρεσαν ιδιαίτέρως στόν κύριο της. — Η κ. Πολυένη πάλι συγύριζε τά δωμάτια του γιά να τά βρ' όλα εν τάξει. "Όλοι περιμέναν άνυπομονώντας.

Τέλος, άκούστηκε μακριά θόρυβος άμαξιοι.

(Στό προσεχές τόν τέλος)

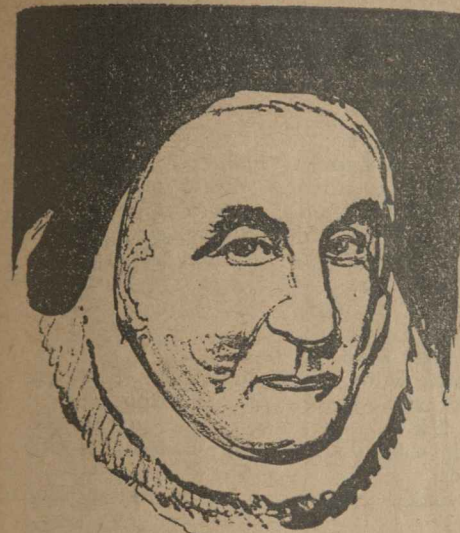
Η ΦΛΩΡΕΤΑ

της συγγραφέας τών «ΜΙΚΡΩΝ ΡΟΒΙΝΣΩΝΩΝ»
Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΟΥ

"Ο,τι καί να σας πούμε γιά τή «ΦΛΩΡΕΤΑ» θα είνε λίγο. Τρυφερότερο καί συγκινητικότερο ανάγνωσμα σφαλώς δεν θα διαβάσατε ποτέ σας. "Από τήν πρώτη κιόλας συνέχεια θα καταλάβετε ότι πρόκειται περί πραγματικού αριστουργήματος, παρόμοιο τού όποιου δεν διαβάσατε ποτέ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο σέρ Τζών Πόφαμ, πού από λήσταρχος έγινε ύπουργός τής Δικαιοσύνης στήν Αγγλία.

νον άσπιλο παρελθόν δεν είχε, μα θα έπρεπε να είχε καταλήξει στίς φυλακές ή στήν κρεμάλα, αν δεν γινόταν ύπουργός.

— Ο Πόφαμ, από τόν καιρό πού φοιτούσε άκόμα στο Πανεπιστήμιο, είχε πάρει τόν άσχημο δρόμο. "Αντί να μελετά τά μαθήματά του, αυτός σόχναζε σέ ύποπτες ταβέρνες, όπου μεθοκοπούσε, έχοντας γιά παρέα του άνδρες καί γυναίκες τής έσχάτης κοινωνικής ύποστάθμης.

Έχανε στά χαρτοπαίγνια τά χρήματα πού τού έστελναν οι γονείς του γιά να σπουδάση καί τασκανόνταν γιά ψύλλου πήδημα. Στο τέλος, έπειδή οι γονείς του, μαθαίνοντας τήν κακάντια του, τού έκοψαν τόν μηνιαίο του έπίδομα, έγινε κλέφτης. Κι' έπειδή ή άστυνομία τον κατέδιωκε, έφυγε από τόν Λονδίνο κι' έπληγε καί κατατάχθηκε σέ μιά ληστοσυμμορία, ή όποια τρομοκρατούσε τήν ύπαιθρο καί τής όποιας δεν άργησε να γίνη άρχηγός.

— "Ως λήσταρχος ο Πόφαμ ύπηρεζε πολύ σκληρός κι' έκανε πέντ' έξη φόνους. Καί θα συνέχιζε σφαλώς τήν... ένδοξη σταδιοδρομία του, αν ή κυβέρνησις δεν έδινε εκείνη τήν έποχή γενική άμνηστία. Τότε ο Πόφαμ, κουρασμένος πεία από τήν εγκληματική ζωή του, άποφάσισε να γίνη άνθρωπος.

Ξαναγύρισε στο Λονδίνο, συνέχισε τίσ σπουδές του, πήρε τόν διπλωμά του κι' έγινε δικηγόρος καί πολιτεύθηκε. Σταδιοδρομούσε δέ τόσο λαμπρά, ώστε έπειτ' από λίγα χρόνια έγινε ύπουργός τής Δικαιοσύνης καί ο βασιλεύς τού άπένειμε τόν τίτλο τού «σέρ».

Μεταξύ τών πολυτελών καί πολυδαπάνων γραφομηχανών πού θλέπουμε κάθε ημέρα στά διάφορα γραφεία, πρόκειται να ιδούμε σέ λίγο καί μιά μικροσκοπική γραφομηχανή, τής όποιας τόν πρώτο μοντέλο έκανε πρό μηνός τήν εμφάνισή τού στή Νέα Υόρκη. Η νέα αυτή γραφομηχανή θα ζυγίζει μόλις 350 δράμια, θα μπορή δέ να μεταφέρεται καί άνευ κόπου από τόν κάτοχό της, θα γράφει δέ με τήν ίδια καθαρότητα καί ταχύτητα τών άλλων γνωστών γραφομηχανών.

— Η έφεύρεσις τής νέας αυτής μικροσκοπικής συσκευής όφείλεται στόν "Αμερικανό χημικό Φ. Στάλμαν καί, τελειοποιημένη, έλπίζεται ότι θα γίνη ο άχώριστος σύντροφος όλων μας.

Τά «παιδιά-θαύματα» δεν είνε σπάνιο είδος στήν έποχή μας. "Απόδείξεις οι μικροσκοπικοί κινηματογραφικοί αστέρες τού Χόλλυγουντ. Μά δεν πρόκειται τώρα να σας μιλήσουμε γι' αυτούς.

Θα σας μιλήσουμε γιά ένα άλλο παιδάκι — κοριτσάκι μάλιστα — από τόν Χόλλυγουντ κι' αυτό, πού έχει καταπλήξει όλες τίσ "Ηνωμένες Πολιτείες με τή μουσική του ίδιου.

Τό «μουσικό θαύμα», ή μικρούλα Ντέρρυ Ντην.

φύια.

— Η μικρούλα λοιπόν αυτή πού είνε μόλις δυό χρόνων καί πού ονομάζεται Ντέρρυ Ντην, έχει τέτοιο μουσικό ταλέντο, ώστε μπορεί καί διευθύνει όρχήστρα σάν τόν καλύτερο μάεστρο.

Πρό όλίγου καιρού μάλιστα, σέ μιά συναυλία πού δόθηκε πρós τιμήν της, διήύθυνε μιά όρχήστρα από είκοσιπέντε άτομα, πού έπαιξε έργα τών μεγαλύτερων μουσικών χωρίς κανένα άπολύτως λάθος.

— "Όλοι οι ειδικοί έχουν άπομείνει κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτό τόν «θαύμα» καί δεν ξέρουν ποιά εξήγησι να δώσουν.

— "Όταν ο Μέγας Ναπολέων κατέλαβε στά 1798 τή Μάλτα, άντελήφθη ότι ή περισσότερες γυναίκες τής νήσου είχαν πάρει άσχημο δρόμο, από τόν όποιο τίποτε δεν μπορούσε να τίσ συγκρατούσε. Η νέες κόρες είχαν άπειρίαν φίλων ή καθεμιά, ή παντρεμένες είχαν φίλους κι' αυτές ακόμα ή ήλικιωμένες έκαναν τά δικά τους.

Τότε ο Ναπολέων γιά να δώση ένα τέλος σ' αυτό τόν έκτραχηλισμό, άποφάσισε να λάβη ένα άποτελεσματικό μέτρο: Διέταξε τās άρχάς να έπιβάλουν σέ κάθε γυναίκα πού παρέβαινε τούς κανόνες τής ήθικης να φοράη μιά ειδική κουκούλα καί να μην έχη τόν δικαίωμα να θγαίνη έξω χωρίς αυτήν.

— Η κουκούλας αυτές πού άνωμάστηκαν «κουκούλες τής ντροπής», προκάλεσαν ριζική θεοραπεία τού κακού, γιάτι όσες τίσ φορούσαν σημαδεύοντουσαν άπ' όλους τούς κατοίκους καί περιέπιπταν στή γενική περιφρόνησι.

— "Ετσι, ή γυναίκες τής Μάλτας ξαναγύρισαν στο δρόμο τής άρετής.

— "Ο πορθμός τού Παναμά στήν "Αμερική είνε, όπως ξέρουμε, ένα γιγάντειο έργο τού ανθρώπου, τόν όποιο συνδέει τόν "Ατλαντικό κι' Ειρηνικό ώκεανό καί γλυτώνει τά πλοία από τήν περιττή καί μακροχρόνιο καί δαπανηρή περίπλουν τού νοτιωτάτου άκρωτηρίου τής "Αμερικής.

— Η σκέψις να κοπή ο ίσθμος τού Παναμά καί να γίνη πορθμός θα πραγματοποιόταν προ τετρακοσίων ολοκλήρων χρόνων. Πράγματι, κάως, "Ισπανοί μηχανικοί είχαν συντάξει τότε τόν σχετικό σχέδιο, καί ή "Ισπανία — κράτος άπέραντο, ισχυρότατό, καί πλουσιώτατό τότε — είχε αναλάβει τίσ τεράστιες δαπάνες.

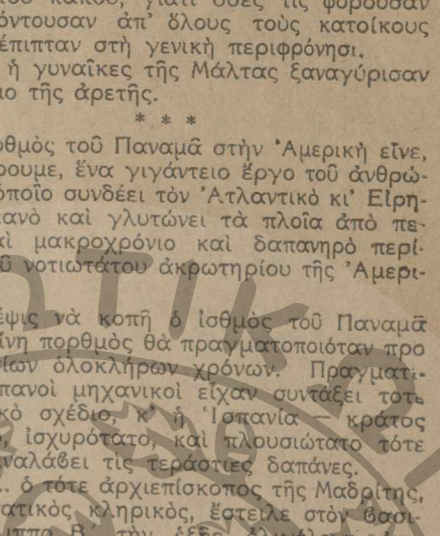
— "Αλλά... ο τότε άρχιεπίσκοπος τής Μαδρίτης, λέας τής "Ισπανίας Φίλιππο Β' τήν έξής ολιγόλογη έπιστολή:

— "Εάν άμαρτήσης θεία, Μεγαλειότατε, αν τόν κάης αυτό! "Όσα ο Θεός συνέταξε, άνθρωπος μη χωρείς να τ' άλλάξω!"

Καί τόν γιγάντειο έκείνο έργο, έγκυκαταλείφθηκε άμέσως, γιά να πραγματοποιηθή μόλις πρό όλίγων δεκαετιών δαυ!!

— "Όπως έχει άποδειχθή άπόλυτα κι' άβεντικά άπ' τούς άστρονόμους, ο φλογερός μας ήλιος έχει θερμότητα — στο κέντρο τού — πενήντα έκατομμυρίων (άριθμός 50.000.000) θαύμων!

— Η κουκούλα τής ντροπής

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Πρόσωπα:

ΕΛΒΙΡΑ
ΑΝΤΡΕΟ ΘΕΙΟΣ ΓΚΡΟΜΟΝ
ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

(Ανθισμένη θερμά στον πύργο του Γκρομόν)

ΓΚΡΟΜΟΝ.— Έπι τέλους! Ήρθε!...
ΑΝΤΡΕ.— Θέει μου!
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Μά ποῦ ἦσουν, παληόπαιδο, τόσο καιρό; Ξέρεις ὅτι κάποια ψυχὴ ἀνυπομονοῦσε, ἤθελε νὰ σὲ δῇ... Μοῦ τηλεφώνησε χθὲς τὸ θράδυ... Ξέρεις γιὰ ποῖο πρόσωπο σοῦ μιλῶ... Γιὰ τὴν Ἑλθίρα!...
ΑΝΤΡΕ.— Αἱ! Ἀλήθεια;
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Μά νάί!... Καί μοῦ τὰ εἶπε μάλιστα δλα. Μοῦ εἶπε ὅτι ἔφυγε ξαφνικὰ σάν τρελλός!... Σὲ λατρεῖ, παληόπαιδο!...
ΑΝΤΡΕ.— Καλύτερα νὰ δοθῇ πειὰ ἓνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία... Θέει μου, δὲν ἀντέχω περισσότερο... Ὑστερ' ἀπὸ αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπε χθὲς ὁ ἀδελφός μου κ' ὕστερ' ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες τρέλλες μου, εἶνε καλύτερα νὰ μὴ τὴν ξαναδῶ!
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Μά θάρθῃ ἐδὼ πέρα! Σήμερα!...
ΑΝΤΡΕ.— Δὲν θὰ μὲ θρῇ ὅμως, γιατί θὰ φύγω πάλι γιὰ ἓνα μακρινὸ ταξίδι, γιὰ πάντα. Γι' αὐτὸ ἤρθα ἐδὼ πέρα, γιὰ νὰ σὰς ζητήσω μιά χάρι...
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Τὴν ἔχεις!...
ΑΝΤΡΕ.— Θέει μου, αὐτὴ τὴ φορά δὲν θέλω λεφτά. Χθὲς ὁ ἀδελφός μου μοῦ εἶπε μερικά παράξενα καὶ σκληρὰ λόγια... Λοιπὸν θέλω νὰ μάθω ὅλη τὴν ἀλήθεια! Ἐχει ἀρά γε δίκη; Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι ἀδελφός του;
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Ἀνοήσιες! Τί τὰ θέλεις τώρα δλα αὐτά. Ἀπὸ μικροὶ εἰσάστε δυὸ διαφορετικοὶ χαρακτήρες. Ἐσὺ ἦσουν ἀτίθασος, δὲν ἐμοιάζεις διόλου τοῦ πατέρα σου...
ΑΝΤΡΕ.— Μά τότε ποῖονοῦ μοιζῶ; Πρὸς Θεοῦ, μιλῶτε! Θέλω μιά ἐξήγησι!...
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Ὡ, μήπως ξέρω κ' ἐγὼ! Ὅταν ὁ πατέρας σου ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα, ἡ μητέρα σου ἔμεινε στὸ Παρίσι, μόνη, ὁλομόναχη, γιὰ πολλὰ χρόνια... Ἦταν μιά ὁμορφὴ γυναίκα. Ἀνάμεσα στοὺς θαυμαστάς της οἱ πιὸ ἐπίμονοι, οἱ πιὸ τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζὺ της ἦσαν ὁ διομήχανος Μαρσάν κ' ἓνας ὁμορφος συνταγματάρχης τοῦ Ἐπιτελείου, ὁ Ἀνρί Νταρφέ... Ἦταν ἓνας ὑπέροχος ἄνδρας, ἱπποτικός, ἀτρόμητος κ' ἀτίθασος σὰν κ' ἐμένα... Ὅταν γύρισε ὁ πατέρας σου ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα, ὁ Νταρφέ ἔφυγε ξαφνικὰ γιὰ τὴν Ἀφρική καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ μάθαμε ὅτι σκοτώθηκε ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τοὺς Μαρκοκινούς...
ΑΝΤΡΕ (συγκινημένος).— Σκοτώθηκε;... Κατάλαβα, θεῖε μου! Σ' εὐχαριστῶ. Τὰ ξέρω τώρα δλα... Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου...
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Μά τί ξέρεις; Ἀνοήσιες! Δὲν ξέρεις τίποτε!...
ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ (μπαινόντας στὴ θερὰντα λέγει στὸν Γκρομόν).— Μιά κυρία θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Ἡ Ἑλθίρα!
ΑΝΤΡΕ.— Ἐγὼ φεύγω...
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Ὄχι, μένε! Ἐγὼ πρέπει νὰ σὰς ἀφήσω μόνους... (Βγαίνει).
ΕΛΒΙΡΑ (μπαινόντας στὴ θερὰντα).— Ἀν-

ΕΛΒΙΡΑ. — Νύχτες ὁλόκληρες σὲ περιμένα, μόνη, διαβάζοντας ἀφηρημένα στὸ φῶς τῆς λάμπας...

τρέ, μὰ πὲς μου, τρελλάθηκε;
ΑΝΤΡΕ.— Ἑλθίρα, δὲν ἔπρεπε νάρθῃς...
ΕΛΒΙΡΑ.— Εἶσαι ἓνας ἐγωίστης! Ἐνα ἀγρίμι! Τὴν πρώτη φορά μ' ἄφησες ξαφνικὰ, χωρὶς καμμιὰ ἐξήγησι κ' ἔφυγες γιὰ τὴν Ἀφρική... Τώρα πάλι ξαναρχίζεις... Καί νομίζεις πὼς θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς; Αἱ! Δὲν μὲ ξέρεις! Νύχτες καὶ νύχτες σὲ περιμένα, μόνη, ὁλομόναχη, διαβάζοντας ἀφηρημένα στὸ φῶς τῆς λάμπας.
ΑΝΤΡΕ.— Ἑλθίρα, ἀν ἤξερες!...
ΕΛΒΙΡΑ.— Τὰ ξέρω δλα! Σ' ἀγαπῶ...
ΑΝΤΡΕ.— Δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς ἀγάπης σου. Ἐκανα πολὺς τρέλλες. Ἐχασα στὰ χαρτιά... Θὰ μὲ πιάσουν...
ΕΛΒΙΡΑ.— Ὄχι. Θὰ πληρώσῃ ὁ θεός σου, μοῦ τὸ εἶπε!...
ΑΝΤΡΕ.— Μά δὲν εἶνε μόνο αὐτό... Ἑλθίρα, δὲν εἶμαι ἐκείνος ποῦ νομίζεις!
ΕΛΒΙΡΑ.— Σ' ἀγαπῶ! Αὐτὸ μόνο ξέρω! Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τίποτε ἄλλο...
ΑΝΤΡΕ.— Μά ἄκουσε!... Δὲν ἔχω τίποτε δικό μου, οὔτε τὸνομά μου!
ΕΛΒΙΡΑ.— Τὸ ξέρω... καὶ σ' ἀγαπῶ!
ΑΝΤΡΕ.— Ἀ, ἔτσι; Τὸ ξέρεις; Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤξερε καὶ μόνο ἐγὼ δὲν εἶχα ἰδέα!... Τί κομικὸ ποῦ εἶνε!...
ΕΛΒΙΡΑ.— Γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλεις νὰ φύγῃς; Κ' ἐμένα; Δὲν μὲ συλλογίζεσαι ἐμένα; Νομίζεις πὼς θὰ σ' ἀφήσω μόνο; Ὄχι! Ὄχι! Θάρθω κ' ἐγὼ μαζὺ σου!...
ΑΝΤΡΕ.— Πρέπει νὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος! Ν' ἀλλάξω! Μά πὼς; Ἡ μόνη σωτηρία εἶνε...
ΕΛΒΙΡΑ.— Ἀντρέ! Πρὸς Θεοῦ! Ὄχι αὐτό! Μὴ τὸ συλλογίζεσαι!...
ΓΚΡΟΜΟΝ (μπαινόντας στὴ θερὰντα).— Ἀντρέ, ἦρθε ὁ ἀδελφός σου. Θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ...
ΑΝΤΡΕ (σάρκαστικὰ).— Αἱ! ὁ ἀδελφός μου!... Ἀς ἔρθῃ λοιπὸν, ἀς ἔρθῃ!... Μά δὲν θὰ προσθάσῃ νὰ μὲ ἰδῇ... Δὲν θὰ δῇ τὸ νόθο ἀδελφὸ τοῦ ποῦ ντροπιάζε τ' ὄνομά της οἰκογενείας... Δὲν θὰ ξαναδῇ πειὰ τὸν τρελλὸν, τὸν χαρτοπαίκτη, ἐκείνον ποῦ κυνηγοῦν νὰ τὸν πιάσουν γιὰ τὰ χρέη του!... (Μ' ἔνα ἀπότομο πῆδημα χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν θερὰντα. Ἀκούγεται ἡ φωνὴ του): Χαίρετε, γιὰ πάντα!
ΕΛΒΙΡΑ.— Ἀντρέ! Ἀντρέ!... (Πέφτει μισολιπόθυμὴ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γκρομόν).
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!... Ποῦ πάει αὐτὸ παληόπαιδο! Θὰ κἀν καμμιὰ τρέλλα! Πρέπει νὰ τὸ προλάβω... (Φωνάζει): Ζοζέφ!... Ζοζέφ!...
Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ (μπαινόντας).— Κύριε...
ΓΚΡΟΜΟΝ.— Εἶδες τὸν κύριο Ἀντρέ; Ποῦ πάει;
Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Μάλιστα, κύριε... Μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα... Κ' ἔφυγε, τρέχει πρὸς τὸ θάλατο...
ΕΛΒΙΡΑ.— Θεέ μου! Πηγαίνει νὰ πνιγῇ... Τί λέει τὸ γράμμα;
ΓΚΡΟΜΟΝ (διαβάζοντας): «Ἀγαπητέ μου ἀδελφε, δὲν θὰ σὲ ντροπιάσω πειὰ μὲ τὶς τρέλλες μου, οὔτε μὲ τὴν παρουσία μου. Παιριτοῦμαι ἀπ' ὅλα τὰ δικαιώματά μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου βίλησις...»
ΕΛΒΙΡΑ.— Θεέ μου! Θεέ μου!...
ΓΚΡΟΜΟΝ (δακρυσμένος).— Εἶνε καλύτερος ἀπ' ὅλους μας, μὰ πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσω, νὰ τὸν σώσω!... (Βγαίνει τρέχοντας σάν τρελλός).

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Η ΦΥΓΗ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΑΠΟ τὰ 19..., ποῦ, ἓνα καλὸ πρωΐ, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Δ..., συνταξιούχος καθηγητῆς, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα καὶ δὲν ξαναφάνηκε πειὰ, κανεὶς δὲν ἔμαθε οὔτε ποῦ πῆγε, οὔτε τί ἀπόγινε. Στὴν ἀρχή, ἡ οἰκογενεία του καὶ οἱ φίλοι του φοβήθηκαν μήπως πρόκειται γιὰ αὐτοκτονία ἢ ἐγκλημα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ ἀποκλείσθηκαν, ὅσο περιούσε ὁ καιρός. Ἐκτός, ποῦ ὁ κ. Ἀλέξανδρος δὲν εἶχε κανένα λόγο ν' αὐτοκτονήσῃ, δὲν κρατοῦσε καὶ ποτὲ τοῦ χρήματα ἀπάνω του, γιὰ νὰ υποθέσῃ κανεὶς, ὅτι τὸν ληψαί, καὶ τὸν σκότωσαν. Ἐπειτα ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε γίνεαι ἀπὸ τὰ δύο, πάντα κάπου θὰ βρισκότανε, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὸ πῶμα του ἢ κάποιο σημάδι τοῦ θανάτου του. Καὶ ἡ οἰκογενεία του, μολοντὴ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ ψάχνῃ, γιὰ χρόνια ὁλόκληρα, ποτὲ δὲν κατάρθωσε νὰ βρῇ τὰ ἱχνη του.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Δ..., ὅταν ἐξαφανίσθηκε μὲ τὴν ἀνεξήγητον αὐτὸν τρόπο, ἦταν ἡλικίας πενήνταπέντε ὡς ἑξήντα ἔτων. Ἡ γυναίκα του, πολὺ νεώτερή του, δὲν εἶχε περάσει τὰ τριάντα. Παιδιά δὲν εἶχε. Δύο, ποῦ εἶχε ἀποκτήσει στὰ πρώτα ἔτη τοῦ γάμου του, τοῦ εἶχαν πεθάνει σὲ μικρὴ ἡλικία, καὶ ἀπὸ τότε ἡ γυναίκα του δὲν ἔκανε ἄλλο παιδί. Ζοῦσε, λοιπὸν, μὲ τὴν γυναίκα του, τὴν πεθερά του καὶ δυὸ ἀνεμίες της, ποῦ εἶχε μαζέψει ἐκεῖ ἡ κοντά της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τις ἀποκαταστήσῃ. Μὲ τὴ σύνταξί του καὶ μιά μικρὴ περιουσία ποῦ εἶχε, περνοῦσαν ἀρκετὰ καλά. Καὶ καθώς ἦταν ἀγαθὸς καὶ συμβιβαστικός ἄνθρωπος ὁ κ. Ἀλέξανδρος, μοιράζοντας τὴ ζωὴ του στὰ βιβλία του καὶ στὸ τάβλι, ποῦ κατέβαινε κ' ἔπαιζε τὰ βρωδάρια στὸ καφε-νεῖο τῆς γειτονιάς μὲ κάποιο παλιὸ τοῦ συνάδελφου, ἡ εἰρήνη βασιλεύεε στὸ σπίτι του μὲ τὴν σχετικὴν ἀνεσιν.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος, τέλος πάντων, περνοῦσε γιὰ ἓνας εὐτυχισμένος νοι-
ΕΛΒΙΡΑ.— Θεέ μου!... Ἀντρέ... Ἀντρέ... Γύρισε πίσω... Γιατί μ' ἀφ' νεις μόνη... Γιατί; Ἀντρέ... Ἀγάπη μου... Ἀγάπη μου...
(Ὁ Ἀντρέ παρουσιάζεται ξαφνικὰ στὸ θάλατο θερὰντας, ἀνάμεσα στ' ἀνθισμένα φυλλώματα).
ΑΝΤΡΕ.— Σοῦτ!...
ΕΛΒΙΡΑ.— Ἀντρέ!
ΑΝΤΡΕ.— Σοῦτ! Ὁ Ἀντρέ δὲν ὑπάρχει πειὰ... πέθανε! Πνιγκε στὸ θάλατο. Μὲ λένε τώρα Ραούλ Μορντέ...
ΕΛΒΙΡΑ.— Ἀ... δὲν ἔχω πειὰ δυνάμεις... δὲν ἀντέχω! (Πέφτει στὴν ἀγκαλιά του).
ΑΝΤΡΕ.— Καὶ τώρα τελειώσαν ὅλα! Δὲν θὰ ξανακούσουν νὰ γίνεσαι λόγος γιὰ μένα. Γιὰ ὅλους, ἐκτός ἀπὸ τὸ θεῖο μου, δὲν ζῶ πειὰ... Ἑλθίρα, μπορῶ λοιπὸν νὰ σοῦ ζητήσω νὰ ζήσῃς τώρα μαζὺ μου μιά ἀδέσβαη καὶ δύσκολη ζωὴ; Ἀν δὲν τὸ θές αὐτό, μὴ πῆς τίποτε... θὰ καταλάβω, θὰ φύγω χωρὶς νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι... Μά ἀν μ' ἀγαπᾷς, ἔλα νὰ μὲ θρῇς στὸ Παρίσι, στὸ ξενοδοχεῖο «Κόρσο»... Διὰ λέξι!...
ΕΛΒΙΡΑ.— Ἀντρέ! Θάρθω! Θάρθω!...
(Ἀκούγονται φωνὲς δεξιὰ τῆς θερὰντας)
ΑΝΤΡΕ.— Σοῦτ! Ἐρχονται!... Ἐγὼ φεύγω...
ΕΛΒΙΡΑ.— Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη! (Γελάει ἀπὸ τὴ χαρὰ της).
ΑΝΤΡΕ.— Ἀ, μὰ μὴ γελάς! Θὰ μὲ προδόσῃς!... Κάνε πὼς κλαῖς! Ἐμπρός! Κλάψε, κλάψε!...
(Μά ἡ Ἑλθίρα ἐξακολουθεῖ νὰ γελάει νευρικά. Ὁ Ἀντρέ χάνεται μέσα στὰ φυλλώματα ψιθυρίζοντας):
«Ὁρεβουάρ στὸ Παρίσι!... Ἀγάπη μου!...»

Ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας

κοκῆρης, καὶ γι' αὐτὸ ἴσια-ἴσια ἡ ξαφνικὴ του ἐξαφάνι-
σις, στάθηκε πάντα μυστήριον γιὰ τὴν οἰκογενεία του καὶ
ἄλλους τὸν γινώριζαν.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ κακὴ γλῶσσος καὶ εἶχαν ἀρχί-
σει νὰ ψιθυρίζουν γιὰ τὴν γυναίκα του. Ἐλεγαν πὼς τὰ
εἶχε ψήσει μὲ κάποιο νέο γιατρό, ποῦ σύχναζε στὸ σπίτι
του, περισσότερο σὰ φίλος παρὰ σὰ γιατρός. Ἀλλὰ καὶ ἡ
λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ σχετισθῇ ποτὲ μὲ τὴν
παράξενη ἐξαφάνισι τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κ. Ἀλέξανδρος δὲν
ἔδειξε ποτὲ καμμιὰ ὑποψία γιὰ τὴν γυναίκα του καὶ, ὅ-
πως ἐβεβαίωσαν, ὅσοι πῆγαίαν στὸ σπίτι του, ποτὲ δὲν εἶ-
χε παρατηρήσῃ ἢ παραμικρότερη ψυχρότητα στὸ ἀνθρώ-
πινον. Καὶ ἀν ἀκόμα ἡ κακὴ γλῶσσος εἶχαν δίκη, ὁ κ.
Ἀλέξανδρος δὲν εἶχε ὑποπτεῖσθαι ποτὲ τίποτε. Ἐπειτα κ'
ἂν εἶχε ὑποπτεῖσθαι κατὰ τὸ καλὸτερόν τρόπον νὰ τιμωρήσῃ
τὴν γυναίκα του δὲν ἤτανε, βέβαια, νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ
ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀφήνοντάς της ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, γιὰ
νὰ χαρῇ καλύτερα τὴν ἐλευθερία της.

Ὁ συνάδελφός του, τοῦ ἔπαιζαν τάδε μὲζυ, τὰ βραδά-
κια, δὲν μπόρεσε νὰ φωτίσῃ περισ-
σότερον τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισι
τοῦ φίλου του.

—Τὸ μόνο πρᾶγμα, ποῦ μοῦ εἶπε
κάποτε —τώρα τελευταῖα ἔλεγε σὲ
ἄλλους τὸν ρωτοῦσαν— εἶνε πὼς δὲν
ἐνοιώθε καλά τὸν ἑαυτοῦ τοῦ καὶ
πὼς προμάντευε γρήγορο τὸ τέλος
του. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν μοῦ ξανα-
εἶπε πειὰ αὐτὴ τὴν ὁμιλίαν καὶ οὔτε
φαίνότανε νὰ φοβάται ἢ νὰ λογα-
ριάζῃ τὸ θάνατο.

Ἐννοεῖται, ὅτι κ' αὐτὴ ἡ πληρο-
φορία τοῦ φίλου τοῦ κ. Ἀλεξάν-
δρου δὲν ἐπρόσθεσε τίποτε στὴν ἐ-
ξήγησι τοῦ μυστηρίου. Ἐνας ἄν-
θρωπος ποῦ νοιάζει τὸ τέλος του νὰ
πλησιάσῃ, δὲ φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι
του νὰ πεθάνῃ ἔρημος στὸς δρό-
μους. Ἀπεναντίας αἰσθάνεται περισ-
σότερον τὴν ἀνάγκη νὰ βρεθῇ μέσα
στοὺς δικούς του, περικυκλωμένος
ἀπὸ τὴν ἀγάπην τους καὶ τὶς φροντί-
δες τους.

Χρόνια περᾶσαν ἀπὸ τότε, καὶ
στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλιν, ἡ ἐξα-
φάνισις τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου,
ἔμεινε μυστήριον καὶ γιὰ τὴν Ἀστυ-
νομίαν καὶ γιὰ ὅλους τὸν γινώριζαν.
Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τί σπύ-
γινε, κανεὶς σημάδι του δὲ φανερώ-
θηκε ποτὲ. Καὶ δὲ τὸν εἶχα ἐξαφ-
άνισιν, κ' ἐγὼ, ποῦ στάθηκα παλιός του καὶ ἀγαπη-
τός φίλος, ἀν, φυλλομετρώντας, τώρα τελευταῖα, κάποιο
βιβλίον μὲ ἱστορίες ζωῶν, δὲν ἐπεφάν τὰ μάτια μου ἀ-
πὸ αὐτὴ τὴν φράσι:

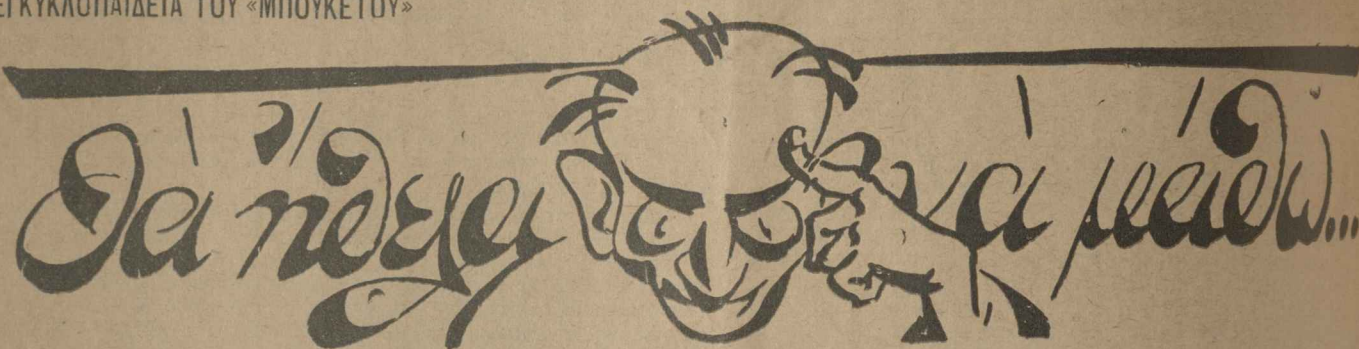
Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, ὅπως ἡ γὰρ καὶ ὁ κύριος ποῦ
ἔταν νοιάζον νὰ πλησιάσῃ τὸ τέλος τοῦ ἐξαφανίσοντα
καὶ πηγαίνον νὰ πεθάνῃ, ἦτοια, ἀς ἔρημα καὶ ἀπο-
κρυφὰ μέρη, νομίζει κανεὶς, πὼς, στὴ τελευταίαν τὴν
στιγμὴν, θέλουν νὰ βρεθοῦν μαζὺ ἀπὸ τὴν ἐχθρὰ ἢ τὴν
ὁπείρισιν τῶν ὁμοίων τους καὶ ν' ἀπελευθερώσῃ ἓνα ἐλευ-
θερὸ θάνατο. Τὸ περιεργὸ αὐτὸ κίνημα τῶν ζωῶν, ἔχει ὁ-
λα τὰ χαρακτηριστικὰ μὴς ἐνοουειδῆς φύλης.
Καὶ συλλογίζομαι τώρα: Μήπως τάχα;...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀναρτᾷ, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητι-
κὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, ἀπὸ τοῦ 1900,
διάρρητα φιλικῶς, παλιν ἐπιταγὰς, εἰσόντες, ἔγγραφα κ.τ.λ.
Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πα-
τρῶν 5, Κηφισοῦ Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καὶ ἐκδόστην καὶ τὰς
Κυριακάς.

ΣΑΡΑ ΜΕΡΕ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΦΑΜΠΡ ;

Ο Έρρικος Φάμπρ υπήρξε ένας μεγάλος και σοφός εντομολόγος, ο οποίος κατάρθωσε να μιλήσει σε μια γλώσσα απλή, να προκαλέσει έτσι το ενδιαφέρον όλου του κόσμου για τις εντομολογικές έρευνές του και ν' ανυψώσει τους αναγνώστες του ως τη βαθιά φιλοσοφία που ξεχύνεται απ' αυτά.

Ο Φάμπρ γεννήθηκε στα 1823 από φτωχή οικογένεια και κατά τη νεότητά του, μετά τις πρώτες του σπουδές, έκανε το δάσκαλο για να κερδίζει το ψωμί. Ήταν ένας άνθρωπος αυτοδημιούργητος κι' ένα ανέκδοτο του δείχνει πόση θέληση κι' αντίληψη είχε: Τότε που ο Φάμπρ ήταν ακόμα απλός τελειόφοιτος του γυμνασίου, ένας νέος που επρόκειτο να δώσει εισαγωγικές εξετάσεις στο πολυτεχνείο πήγε και τον παρεκάλεσε να του κάνει μερικά μαθήματα 'Αλγέβρας. Ο Φάμπρ όμως δεν ήξερε ούτε λέξη από 'Αλγεβρα. Ωστόσο δέχτηκε, γιατί είχε ανάγκη από τα χρήματα που θα κέρδιζε από τα μαθήματα αυτά.

Δανείστηκε λοιπόν μια 'Αλγεβρα από κάποια βιβλιοθήκη, την μελέτησε όλη τη νύχτα και την άλλη μέρα άρχισε κιόλας τα μαθήματα. 'Εδίδανε δε τόσο καλά τον μαθητή του, ώστε ο τελευταίος, κατά τις εξετάσεις στο πολυτεχνείο, ήρθε πρώτος στην 'Αλγεβρα.

Ο Φάμπρ έγινε κατόπιν καθηγητής της Φυσικής και της Χημείας σε διάφορα λύκεια της Γαλλίας και, κατά τις ώρες που του έμεναν ελεύθερες, άρχισε να παρακολουθεί τα έντομα. Με το φακό στο χέρι, κυριευμένος από πάθος, έσκυβε πάνω απ' τα κατώτερα αυτά πλάσματα, μελετούσε με μια ακούραστη υπομονή τη ζωή τους και τις συνήθειές τους και άρχισε έτσι την υπέροχη σειρά των εντομολογικών του ανακαλύψεων, ανάλογο έργο της οποίας κανένας άλλος επιστήμων δεν παρουσίασε ως σήμερα.

Τα πρώτα του έργα προκάλεσαν το ενδιαφέρον όχι μόνο των επιστημόνων, αλλά και του λαού κι' έκαναν γνωστό το όνομά του. Ο μέγας Παστέρ πήγε και του ζήτησε πληροφορίες για τη ζωή των μετασκακωλήκων και ο Ντυρουί, ο υπουργός της Δημοσίας 'Εκπαιδεύσεως, πήγε επανειλημμένως και τον έπεσκέφθηκε στο 'Αδινιόν, όπου ήταν καθηγητής.

Μια μέρα μάλιστα ο Ντυρουί τον πήρε μαζί του ως το σταθμό της πόλεως, όπου ήταν συγκεντρωμένοι όλοι οι εκπαιδευτικοί του τόπου για να χαιρετήσουν τον υπουργό.

— Ξέρετε αυτό τον άνθρωπο; είπε ο Ντυρουί δείχνοντας τον Φάμπρ, που ήταν απλά ντυμένος και συνεισταλμένος μπροστά σε τόσο κόσμο.

— Θά εινε κανένας εργάτης, είπε κάποιος.

— Αυτός ο εργάτης που τον άγνωστε έδειξε, απάντησε ο Ντυρουί, είν' ένας από του μεγαλύτερους σοφούς του κόσμου.

Όταν ο Φάμπρ πήρε την σύνταξή του, στα 1870, πήγε κι' εγκαταστάθηκε στο Σερινιάν, σ' ένα ταπεινό εξοχικό σπίτι, όπου ως το τέλος της ζωής του συνέχισε το έργο του, το οποίο ο Ντάρβιν έχαρακτήρισε «υπέροχο και θαυμάσιο».

Μολονότι τον έτιμησαν ή 'Ακαδημίες και ή μεγαλύτερες επιστημονικές εταιρείες του κόσμου, ο Φάμπρ διατήρησε πάντοτε την θαυμαστή του απλότητα και μετριοφροσύνη.

Ο Φάμπρ

Στο Σερινιάν ο Φάμπρ έγραψε, εκτός των άλλων, και το περίφημο έργο του «Εντομολογικές Αναμνήσεις», ένα βιβλίο που όλος ο κόσμος πρέπει να το διαβάσει.

Έπειτ' από μακρυά γηρατειά, των οποίων τίποτε δεν ετάραξε την συνεχή εργασία, ο Φάμπρ έθωσε στην επαγγελματική του κατοικία, την οποία δεν είχε εγκαταλείψει σχεδόν καθόλου, δίνοντας ένα ευγενικό παράδειγμα μετριοφροσύνης στους ένδοξους άνδρες και εργατικούς στους άλλους ανθρώπους.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ;

Το μεγαλύτερο υποβρύχιο του κόσμου είναι το «Συγκούφ», του γαλλικού στόλου. Έχει εκτόπισμα 2926 τόνων και ταχύτητα του φθάνει τους 18 κόμβους είν την ώρα. Της θαλάσσης και τους 10 εν καταδύσει. Το πληρωμά του αποτελείται από 150 άνδρες και έχει ακτίνα δράσεως 12.000 μιλίων.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΛΙΜΑΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ;

Η άλληλοσπαρασσομένη 'Ισπανία έχει πολλά και σπουδαία ναυτικά κέντρα, τα οποία είναι τα εξής: Η Βαρκελώνη (έναν από τους μεγαλύτερους λιμένες του κόσμου, με πληθυσμό πλέον του εκατομμυρίου), το 'Αλικάντε (70.000 κάτοικοι), το Μπιλμπάο (150.000 κάτ.), το Κάδιξ (70.000 κάτ.), η Καρθαγίνη (100.000 κάτ.), το Σταντάντερ (85.000 κάτ.), η Βαλένθια (320.000 κάτ.) και η Μαλάγα που έχει 150.000 κατοίκους και κλίμα ασύγκριτο σε γλυκύτητα.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΕΠΕΚΡΑΤΗΣΕ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΝΑ ΣΤΟΛΙΖΩΝΤΑΙ Η ΝΥΦΕΣ ΜΕ ΑΝΘΗ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΙΑΣ ;

Η συνήθεια να στολίζονται η νύφες με ανθή πορτοκαλιάς οφείλεται σ' ένα συγκινητικό επεισόδιο, που έγινε στα 1500 στην 'Ισπανία. Εκείνη την εποχή, ο βασιλεύς της 'Ισπανίας δεν είχε παρά μια μοναδική πορτοκαλιά στους κήπους του. Η κόρη λοιπόν του κηπουρού αγαπούσε ένα βοηθό του πατέρα της που δεν μπορούσε να τον παντρευτεί επειδή ήταν κι' οι δυο φτωχοί. Έξαφνα τότε ο πρεσβευτής της Γαλλίας, ο οποίος επρόκειτο να ξαναγυρίσει στο Παρίσι, επρότεινε στη νέα κόρη να την προικίσει αν του έδινε ένα κλαδί πορτοκαλιάς για να το φυτέψει στη Γαλλία, όπου το δέντρο αυτό ήταν εντελώς άγνωστο.

Εκείνη δέχτηκε και χωρίς σκέψη χρημάτα που της έδωσε ο Γάλλος πρεσβευτής μπόρεσε να παντρευτεί τον εκλεκτό της καρδιάς της. Και την ημέρα των γάμων της, για να δείξει την ευγνωμοσύνη της προς την πορτοκαλιά που είχε γίνει άφορμή της ευτυχίας της, στόλισε το κεφάλι της με λουλούδια της.

ΕΞΕΔΟΘΗ

και άπεστάλη εις τα υποπρακτορεία

“Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ”

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ την και από τα γραφεία μας.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΠΕ ΤΗ ΦΡΑΣΗ: ΤΑ ΕΙΔΑ ΟΛΑ, ΤΑ ΑΚΟΥΣΑ ΟΛΑ, ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΤΙΠΟΤΕ ;

Την ιστορική αυτή φράση την έπε η τραγική βασίλισσα της Γαλλίας Μαρία-Αντουανέττα, λίγες ημέρες προ της θανατώσεώς της επί του Ικρίωματος. Με τα λόγια της αυτά θέλησε να δείξει όλη την μακροθυμία της ψυχής της συγκλωρώντας τους έχθρους της.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΓΚΕΛΟΥΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ σ' ένα θράχο κοντά στην άκρογιαλιά ο Πέτρος συλλογιζόταν... Ήταν τόσο δυστυχισμένος! Είχε χάσει πρό όλγων μόλις ώρων τη Φανσέττα του, την ωραία και χαριτωμένη αρραβωνιαστικιά του, που την είχε αγαπήσει με όλο το πάθος των είκοσι πέντε χρόνων του... Η Φανσέττα, η κόρη του Μπαρμπά-Μπέλι, είχε πεθάνει και εκείνο το απόγευμα την είχαν θάψει στο μικρό νεκροταφείο της πόλεως.

Ο Πέτρος σήκωσε λίγο το κεφάλι του και αναστέναξε βαθεία. Είχε αρχίσει πια να θραυιάζει. Κατόπιν σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει άσκοπα μέσα στους άγρους. Βάδιζε άργα, με το κεφάλι σκυμμένο, χωρίς να καταλαβαίνει που πηγαίνει.

Χωρίς να θέλει τα μάτια του πέσανε στο ψηλό καμπαναριό της εκκλησίας του νεκροταφείου. Έγινε κατακίτρινος και στάθηκε σάν καρφωμένος στη θέση του... Νά, εκεί, πίσω από τα κυπαρίσσια, βρίσκεται θαμμένη η Φανσέττα... Εκεί, είχαν θάψει μέσα σ' ένα ξύλινο φέρετρο την αγάπη του, εκεί σ' ένα θαυό λακκο είχαν κατεβάσει το άγγελικό κορμί της.

Η νύχτα άρχισε ν' απλώνεται πια τριγύρω στην έρημη φύσι και τα πρώτα αστέρια έλαμπαν στον ουρανό...

Ο Πέτρος είχε προχωρήσει αρκετά προς το δρόμο του κοιμητηρίου και διέκρινε πια τους πέτρινους σταυρούς των τάφων του. Σκεφτικός όπως ήταν και με το ίδιο άργό και κλονισμένο θήμα έκανε το γύρο του περιβόλου κι' έφτασε ως την μεγάλη κιγκλιωτή πόρτα. Εκεί έπεσε εξαντλημένος επάνω στα σιδερένια κάγκελλα της, με τα μάτια θυσιωμένα στο πυκνό σκοτάδι, που του έκρυβε πια τη θέα των τάφων...

Μια άκατανίκητη επιθυμία είχε γεννηθεί στην ψυχή του. Ήθελε να πάει να πέσει επάνω στο ναυό χώμα του μνήματος της Φανσέττας και να το ποτίσει με δάκρυα. Τού φαινόταν πως αυτό θα τον ανακούφιζε...

— Όχι! είπε μέσα του. Όχι. Δεν πρέπει να πάω τέτοια ώρα στον τάφο της...

Μά δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στην επιθυμία αυτή που του είχε πια κυριεύσει την ψυχή και σκαρφαλώνοντας γρήγορα επάνω από την κιγκλιωτή πόρτα που ήταν κλειστή, πήδησε μέσα στον περιβόλο του νεκροταφείου...

Το σκοτάδι ήταν πολύ πυκνό. Ένας ψυχρός άνεμος είχε αρχίσει να φυσάει ανάμεσα από τα ψηλά κυπαρίσσια. Ο Πέτρος άρχισε να αισθάνεται κάποιον φόβο μέσα του. Θυμόταν τις ιστορίες των θρυκολάκων που μικρός είχε ακούσει. Καθώς περπατούσε ανατρίχιαζε σε κάθε του βήμα. Τού φαινόταν πως άκουγε εκεί κοντά του τον παρθένο θόρυβο...

Τα μάτια του ήταν θολωμένα. Δεν μπορούσε πια να προχωρήσει. Στάθηκε ακίνητος και ήταν έτοιμος να γυρίσει πίσω για να φύγει απ' τη φοβερή αυτή κατοικία των νεκρών, όταν ξέφανα, καθώς έκανε να στρίψει από μια δεικνυστοίχια, σταμάτησε πάλι και τέντωσε τ' ούτιά του. Τού φάνηκε πως είχε ακούσει κάποια φωνή.

— Μπά! είπε μέσα του. Ο άνεμος θά εινε!

Και παίρνοντας τότε λίγο θάρρος απεράσισε να προχωρήσει ακόμα μερικά βήματα και να φθάσει στον τάφο της Φανσέττας που ήταν εκεί κοντά.

Τη στιγμή όμως αυτή, μια κραυγή τρόμου ξέφυγε απ' το στόμα του. Ο Πέτρος, με δολανόχια τα μάτια του, κατακίτρινος και τρέμοντας από το φόβο του, απισθοχώρησε με τα μάτια στηλωμένα μπροστά του. Τα γόνατά του λυγισαν πιαστικα από ένα σταιρικό για να μη πέσει κάτω. Μή-

πως δνιευότανε; Και όμως όχι! Σε όλγων θημάτων απόστασι δυο σκιές κουνιόντουσαν, σάν να έτρεχαν, μέσα στο σκοτάδι... Χωρίς άλλο θά ήταν νεκροί, που είχαν βγεί απ' τον τάφο τους! Ένας κρύος ιδρώς του έλουσε το κορμί και χωρίς να θέλει έκλεισε τα μάτια και έγειρε σάν λιποθυμισμένος επάνω στην μαρμαρίνη πλάκα ενός τάφου που ήταν δίπλα του.

Τη στιγμή όμως εκείνη, μια γυναικεία σπαρακτική φωνή τον έκανε ν' αναπηδήσει απ' τη θέση του... Η τρίχες της κεφαλής του ωρθώθηκαν και ένα δυνατό ρίγος του πέρασε όλο το κορμί του. Μα τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως ήτανε άρα γε πετρωμένο να δι' εκείνο το θράδυ τίποτε τρομερό, τίποτε υπερφυσικό;!

Αν και το θέαμα των δύο αυτών σκιών τον τρόμαξε τόσο, έν τούτοις δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από το μέρος όπου τις είδε. Τη στιγμή εκείνη ή σκιές είχαν εξαφανιστεί και αντίκρυ του, κάτω στο χώμα, έβλεπε τώρα μερικούς φωσφορίζοντας άτμούς να χορεύουν ελαφρα μέσα στο σκοτάδι.

Χωρίς πια να σκεφθεί τίποτ' άλλο, ο Πέτρος απομακρύνθηκε σιγά-σιγά απ' το μέρος εκείνο και πήρε το δρόμο που θά τον έφερνε στην έξοδο του κοιμητηρίου. Τη στιγμή όμως αυτή, καθώς περνούσε από τον τάφο της Φανσέττας, είδε μια λευκή σκιά να θγαίνει από μέσα.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε ο Πέτρος... Ποιά εινε αυτή; Κάπου έχω ιδη το πρόσωπό της...

Μά δεν μπόρεσε να τελειώσει τη σκέψι του. Ένα μαύρο σύννεφο πέρασε απ' τα μάτια του και ζαλίστηκε...

Η σκιά προχώρησε κατ' επάνω του σάν να διαζότανε να τον πλησιάσει... Δυο θήματα μόλις την χωρίζαν απ' τον Πέτρο, όταν εκείνος άνοιξε λίγο τα μάτια του και την κούταξε.

— Παναγία μου, Παναγία μου! έβγαλε μια φωνή ο νέος... Είν' εκείνη... Είν' εκείνη!

Ένα λευκό χέρι απλώθηκε μέσα στο σκοτάδι και μια φωνή γλυκεία ακούστηκε στην απόλυτη έκείνη ησυχία του κοιμητηρίου:

— Πέτρο, Πέτρο... Ήσυχασε! Εγώ, εγώ είμαι. Η Φανσέττα σου! Ο νέος δεν έλμψε ν' ανοίξει πια τα βλέφάρά του.

— Πέτρο, Πέτρο... Είν' εγώ, ή Φανσέττα... ή αγαπημένη σου... Δεν πέθανα!... Ζώ, ζω ακόμα...

Ο Πέτρος άνοιξε δειλά τα μάτια του. Ήταν πρόματι η Φανσέττα που είχε πέσει στα πόδια του και τον κούταζε με δάκρυα...

Τι τρομερός έρπαιτης! Ένα ρίγος και μια αγάνια τον τράβηξαν. Χωρίς να θέλει, έκανε να φύγει, αλλά εκείνη τον τράβηξε κοντά της...

— Άκουσε Πέτρο, τού ψιθύρισε. Εκείνο που θέλεις μπροστά σου αυτή τη στιγμή εινε πράγματι φρικώδες και απιστάτο. Και όμως! Νά, κούταξε από τα κόκκινα στήματα που έχω στο φόρεμά μου. Λίγες στιγμές πριν μ' έξυπνησε απ' την κάσση μου ένας φρικτός πόνος στο άριστερό χέρι... Μόλις σηκώθηκα είδα δυο ανθρώπους να φεύγουν γρήγορα απ' τον τάφο μου και να τρέχουν σάν λιποθυμισμένοι.

Και έδειξε στον Πέτρο το άριστερό χέρι της... Από το μεσαίο της δακτύλο το σίμα έστρεψε σιγά-σιγά σε χοιτρές σταγόνες... Ο Πέτρος νόμιζε ακόμα πως δνιευότανε και περιμένε από στιγμή σε στιγμή να δι' τη αλυσέτα της πολυαναμμένης του να εξαφανιστεί μέσα στο σκοτάδι εκείνο που απλώνονταν γύρω του...

Μά δεν ήταν όνειρό αυτό που έβλεπε. Η Φανσέττα ήταν (Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σειρά της Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Στά μοντέρνα ασπρόρρουχα έχει γίνει μία πραγματική επανάσταση, χωρίς καλὰ-καλὰ νὰ τὴν καταλάβουμε. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ κομπιναιζὸν εἶναι πραγματικά ἔργα τέχνης μὲ τὶς διάφορες ντεκούπ των καὶ τὰ ἀμπιεσαμέν τους, πού τὰ κάνουν ν' ἀκολουθοῦν τὴ γραμμὴ τοῦ σώματος καὶ νὰ ἐφαρμόζουν ἐπάνω του σὰν γάντι, ἀλλὰ καὶ τὰ νυχτικά ἐπαύσαν πειὰ νὰ εἶναι ἕνα ὁλόκιο κομμάτι ὕφασμα μὲ μίαν γαρνιτούρα στὸ λαϊμό. Τώρα καὶ αὐτὰ εἶναι τόσο ποικίλα καὶ περίπλοκα ὅσο καὶ κάθε ἄλλο φόρεμα, καὶ ἴσως ἀκόμη περισσότερο.

Ἡ ζωὴ πού ἡ σημερινὴ γυναῖκες περνοῦν στοὺς δρόμους, στὰ γραφεῖα, στὰ λεωφορεῖα καὶ στὰ καταστήματα, τὶς ἀναγκάζει θέλοντας καὶ μὴ νὰ κάνουν τὸ ντύσιμό τους ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἀπλό, πιὸ θολικὸ. Γι' αὐτὸ θλῆπουμε τόσα πολλὰ ταγιέρ ἀκόμη καὶ τὸ καλοκαίρι, γι' αὐτὸ ἕνα περσινὸ καθημερινὸ φόρεμα μὲ ἐλάχιστα ἐπιδιορθώματα μπορεῖ νὰ φορεθῇ καὶ τὸν ἄλλο χρόνο.

Γι' ἀντιπερισσασμὸ ὁμως, τὸ ντύσιμο πού συνηθίζει ἡ γυναῖκα στὸ σπίτι της, εἶναι ἀκόμη πιὸ κοκέτικο, πιὸ χαριτωμένο, πιὸ γυναικεῖο. Καὶ ἡ κατεύθυνσις αὐτὴ ἐπηρεάζει κυρίως τὶς ρόμπες τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ νυχτικά.

Καμμιά γυναῖκα δὲν ἔχει πειὰ σήμερὰ ἕξ νυχτικά κομμένα στὸ ἴδιο σχέδιο ἢ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ὅπως ἄλλοτε. Κάθε ἕνα εἶναι καὶ διαφορετικὸ, κάθε ἕνα παρουσιάζει κάτι καινούργιο. Ἡ βατίστα, τὸ ὄργαντι, τὸ θουάλ, τὸ κρεπόν, τὰ μεταξωτά, ὕφασματα μονόχρωμα, ὕφασματα μὲ χρωματιστὰ ἢ μὲ ὑφαντὰ σχέδια, ὅλα χρησιμοποιοῦνται σήμερὰ γιὰ τὰ μακρὰ νυχτικά πού φθάνουν ὡς τοὺς ἀστράγαλους. Καὶ ἄλλη τὴν ποικιλία παρουσιάζουν ἡ γαρνιτούρες: Νωμίτες λευκοὶ ἢ χρωματιστοὶ, ἀπλικασιόν, ρύς, νταντέλλες, φυτίλια χρωματιστά, μπουγιονέδες, ντεκούπ, ὅλα αὐτὰ κόβουν τὴν μονοτονίαν τοῦ νυχτικοῦ. Καὶ κατηργήθη ἡ ἐπίσης τὸ μονοκόμματο νυχτικὸ πού ἔφευγε ὁλόκιο ἕως κάτω. Μπορεῖ νὰ εἶναι θολικὸ καὶ νὰ ξαναγυρίσουμε ἴσως σ' αὐτὸ μίαν μέρᾳ. Ἀλλὰ σήμερὰ δὲν εἶναι πειὰ στὴ μόδα. Τὰ νυχτικά τώρα σχηματίζουν μέση. Ἐστὶ σφίγγονται μὲ μίαν πλατεῖαν κορδέλλα ἢ μὲ μίαν ἐσάρπα, εἴτε εἶναι κομμένα λοξὰ ὥστε νὰ ἐφαρμόζουν στὸ σῶμα. Πάντως μοιάζουν περισσότερο μὲ καλοκαιρινὰ θραδυνὰ φορέματα παρὰ μὲ νυχτικά καὶ γιὰ νὰ πλυθοῦν καὶ σιδερωθοῦν χρειάζονται μεγάλη προσοχὴ καὶ εἰδικευμένα χεῖρα.

Ἡ ἴδια μεταβολὴ ἔγινε καὶ στὴν ρόμπα. Τὸ κιμονό, ἡ ὁλόσιες τετράγωνες ρόμπες, δὲν συνηθίζονται πειὰ. Ἡ σημερινὴ ρόμπα κατασκευάζεται ἔτσι, ὥστε μίαν κυρία νὰ τὶς φορῇ ἀνεστὰ στὸ σπῆτι της χωρὶς νὰ θεωρηθῇ ἀντυτὴ καὶ νὰ μορῇ μ' αὐτὴς νὰ δεχθῇ μίαν φίλη της ἢ νὰ παρουσιασθῇ στὸ γεῦμα. Ὅταν εἶναι ἀπὸ σκούρο μεταξωτὸ σὲ σχέδιο ἀνδρικό κομμένο, μὲ κομψιὰ, ρεβέρ καὶ μανίκια κολλητὰ, μοιάζουν σὰν

δύο μοντέρνες καὶ πρακτικὲς ρόμπες γιὰ τὸ σπίτι. Ἡ πρώτη ἀπὸ κρέπ-νέ-αὶν μπλέ μὲ λευκὰς τίκες ἀνοίγει στὴ μέση καὶ κομπώνει μὲ κομψὰ φιλιτισμένα. Ρεβέρ ἀνδρικό, μανίκια γυναικῆ. Τσέπες ἀπὸ κορσὰ καὶ στὴ φούστα. Ἡ δεύτερη ἀπὸ γονδρὸ μεταξωτὸ ἢ λινωμέταλο σὲ σκούρο πράσινο, ἔχει κορσὰ κομμένο στὴ μέση καὶ κομπώνει στὸ πλάσι μὲ δύο μανίκια. Ὁ γιὰκὸς τὸ πλατεῖαν μανίκι καὶ ἡ τσέπη εἶναι ἀπὸ ὕφασμα λευκὸ μὲ μεγάλες πράσινες δοῦλες.

ἕνα ὠραῖο σπιτικὸ φόρεμα. Ὅταν εἶναι ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμὲ ἢ ἀπὸ ἀνοικτοχρῶμα μεταξωτὸ καὶ ἔχουν κοντὰ ἢ κιμονὸ μανίκια, εἶναι βέβαια δροσεράτερα, ἀλλὰ θεωροῦνται καὶ πιὸ ἀτιμέλητα. Ὅπως ὅμως καὶ τὰ δύο εἶδη ἔχουν τὴν χρησιμότητά τους.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Μητροπόλεως 14 α'

Πλατεῖα Συνάγματος

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πὼς νὰ περιποιηθῇ τὰ μαχαίρο-
πήρουνα σας

Καθαρίζετε μερικὲς πατάτες καὶ θάλετέ τις νὰ θράσουν σὲ λίγο νερό. Βουτήξτε τὰ ἀσημένια σας μαχαίροπήρουνα μέσα σ' αὐτὸ τὸ νερὸ καὶ κατόπιν τρίψτε τα μὲ τὶς πατάτες, τὶς ὁποῖες θὰ ἔχετε λυώσει, ὥστε νὰ γίνουν σὰν πουρές. Ξεπλύνετε καὶ σφουγιστε τὰ ἔπειτα μὲ μίαν χοντρή φανέλλα. Ὅχι μόνον θὰ καθαρίσουν τὰ μαχαίροπήρουνα σας, ἀλλὰ θὰ ἔχουν ἀποκτήσει καὶ μίαν λάμψη πού δὲν τὴν δίνει κ' ἡ καλύτερη στιλβωτικὴ σκόνη. Ἐξ ἄλλου ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἐντελὴς ἀκίνδυνη, γιὰτὶ ἡ διάφορος σκόνες πολλὰς φορὲς γδερνουν ἢ ἀφήνουν θαθεῖς χαρακίς στὸ μέταλλο.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖτε νὰ καθαρίσετε καὶ τὰ ἄλλα ἀσημένια ἢ μπρούντζινα ἢ χαλκωματένια ἀντικείμενα τοῦ σπιτιοῦ σας.

Γιὰ τὰ σερβίτσια ἢ τὶς καταρρόλες πού εἶναι κατασκευασμένες ἀπὸ ἀλουμίνιον, χρησιμοποιήστε τὴν ἑξῆς μεθόδον: Μέσα σὲ μισὴ ὁκτὰ νερὸ ἀναλύστε 50 γραμμάρια θόρακα σὲ σκόνη καὶ δέκα γραμμάρια ἀμμωνία. Ἀνακατέψτε τα καλά. Βρέξτε στὸ ὑγρὸ ἕνα πανάκι καὶ τρίψτε τὸ ἀλουμίνιον δυνατὰ. Κατόπιν τὸ ξεπλύνετε καὶ τὸ σφουγγίστε μὲ μίαν φανέλλα.

Ὑστερὰ ἀπὸ τὸ φαγητὸ τὰ μαχαίροπήρουνα πρέπει νὰ καθαρίζονται ἀμέσως καὶ νὰ μὴ μένουν ἀπλυτὰ, ὅσο διασπικτὴ ἢ κουρασμένη κι' ἂν εἴσθε. Ἀρκεῖ νὰ τὰ βουτήξετε σὲ πολὺ ζεστὸ νερὸ, μέσα στὸ ὅποιον ἔχετε ρίξει λίγη ποτάσσα καὶ κατόπιν νὰ τὰ ἀπλώσετε σὲ μίαν πετσέταν νὰ στεγνώσουν καὶ νὰ τὰ τρίψετε καλά.

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΑΣΧΟΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

Τὸ καλοκαιρινὸ φῶ-
τισμα

Τώρα τὸ καλοκαίρι πρέπει νὰ δίνουμε ἰδιαίτερη προσοχὴ στὰ καλλωπιστικά μας φυτὰ πού ἔχουμε στὶς γλάστρες: φοκούς, φυλλοδενδρά, λατάνες κτλ. Ποτίζετέ τα κάθε μέρᾳ μὲ προσοχὴ, ὥστε νὰ μὴ φύγῃ τὸ χῶμα καὶ κάθε δεύτερη ἡμέρᾳ προσθέτετε στὸ νερὸ λίγο λίπασμα π. χ. νιτρικὸν νάτριον σὲ ἀνάλογια 2 γραμ. σὲ μίαν ὀνύα νερὸ. Πλένετε μ' ἕνα σφουγγαρι τὰ φύλλα στὰ ὁποῖα κολλοῦν εἰς σκόνη. Ἄν ὄχι κανένα ἐντομολογικὸν πλύνετε τὰ φύλλα μὲ διαλυτὸν μαύρου σαπουνιῶν 20 δράμια σὲ μίαν ὁκτὰ νερὸ.

Ἡ δὲς ΛΙΑΝΑ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Ἡ ὁπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπὸ-τελλομένη συνεργασία καὶ ἡ ἐνδο-
κουλὴν ὁπὸ δικαιοσύνης κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματὸ-
σημα, δὲν λαμβάνεται ὅπ' ὀφιν.

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντὸς δραχμᾶς 4. Ἡ ἀσφαί-
ρος ὑπερτίμησις του παρὰ τῶν Ὑποπαρακτορῶν ἀπαγορεύεται.

Πολλοὶ ἀναγινώσκει τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πὼς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ διελθία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθοῦν. Τοὺς ἀπαντῶμεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ μᾶς στείλουν 8 δραχμᾶς εἰς γραμματὸσημα δι' ἑκάστον διελθίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ ὕποπα-
κτορεῖον τῶν ἡμερησίων «Σπυρὸς Τσαγγάρης» τοῦ τόπου των καὶ ἔτσι θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΣΙΓΜΑ, Βρυξέλλας.— Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ σατυρικὸν ποίημά σας γιὰ τὸ ἀπειληθὲν ταξίδι τοῦ ἀγάματος τοῦ Ἑρμοῦ στὴν Εὐρώπην:

ΓΑΞΕΙΔΙΑ

Λοιπὸν θὰ ταξειδέψῃ κι' ὁ Ἑρμῆς;
Καὶ θὰ δεχτοῦμε τέτοιο πρᾶγμα ἡμεῖς;
Θ' ἀφήσωμε νὰ πάρῃ τὸν ἄερα του;
Δὲν θὰ μιλῇ ἡ Ἑλλάς, ἡ μητέρα του
Ποῦ παίρνουν τὸ παιδί της;
Μὰ δὲν τὴς φθάνουν ἄραγε τῆς Ἀφροδίτης
Τὰ μεγαλεῖα
Τὶ θέλει κι' ἀπὸ μένα ἡ Γαλλία;
Στὴν ἔκθεσι κι' ἐγὼ θὰ νὰ προσθῶ κατὶ
Μὰ ἂν μὲ ξανάστελνουν πειὸ σκακί
Δὲ θάναί γιὰ τὸν τόπο μου μεγάλην σφοδρά;
Λοιπὸν ἂς μὴ μ' ἐγγίξουνε καὶ τοῦτῃ τῇ φορᾷ
Γιατὶ, καθὼς γνωρίζετε, σκεφθῆκαν μερικοὶ
Νὰ μὲ φορτᾶσουν ἄλλοτε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ
Μὰ ὅμως δὲν τοὺς πέρασε κ' εὐρήκα ἡσυχία
Ἐγὼ καὶ ἡ Ὑγεία

Καὶ τ' ἄλλα ἀγάλματα μαζῇ
Στὴν χώρα ὅπου ζοῦμε τὴν περὶ.
Μὰ νὰ ποῦ δὲν τὴν ἔχω μέχρι τέλους
Γιατ' εἶμαι, λέει, ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους
Θέτε νὰ μὲ ἀφήσουν ἡσυχον πραγματικά;
Κλειδῶστε τὴν καλύβαν μου Ἑρμῆ-
τικὰ!

ΑΜΑΡΙΑΝΟΝ, Πειραιᾶ. — Ἐκ
τῶν διηγιῶν πού στέλνετε θὰ δη-
μοσιευθοῦν τὰ καλύτερα. Πρόκει-
ται πάντως περὶ λαϊκῶν διηγιῶν
ἀντιγραφέντων ἀπὸ συλλογῇ. Ἐστὶ
δὲν εἶναι;

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Πολυ-
κάστειον. — Καὶ τὸ πεζογράφημα
καὶ οἱ στίχοι σας ὅχι ἀπολύτως ἐ-
πιτυχῇ. Διαβάστε λογοτεχνία καὶ
ἐξασκηματίζετε, χωρὶς νὰ διατί-
στε φυσικά. Ἔργα τοῦ Πρεβὸς ἔ-
πασμα π. χ. νιτρικὸν νάτριον σὲ
ἀνάλογια 2 γραμ. σὲ μίαν ὀνύα
νερὸ. Πλένετε μ' ἕνα σφουγγα-
ρι τὰ φύλλα στὰ ὁποῖα κολλοῦν
εἰς σκόνη. Ἄν ὄχι κανένα ἐν-
τομολογικὸν πλύνετε τὰ φύλλα μὲ
διαλυτὸν μαύρου σαπουνιῶν 20
δράμια σὲ μίαν ὁκτὰ νερὸ.

ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ.
Πειραιᾶ.— Ἐχετε ἀσφαλῶς δίκην.
Ἀλλὰ νὰ ποῦ τελειώνει κι' αὐτὸ
στὸ προσεχὲς φύλλο. Δὲν ἦταν ἐξ
ἄλλου δυνατόν νὰ γίνῃ διαφορετικὰ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β (Τηλ. 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: Ν.Κ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικὸν δι' ἕν ἔτος	Δραχ.	200	Ἐξωτερικὸν	Δραχ.	6
Ἐξάμηνος	100	Ἀμερικῆς	7		

καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βαλκανικὴν Κογκὸ ἑτησίαν συνδρομὴν σελλι-
νια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια ἰδὸν ν' ἀπεστέλλονται
πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. Ν.Κ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,
Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ
φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General
P. O. Box 497, New York City, ἐμπροσθοποιημένη παρὰ τοῦ
κ. Κ. Καλφοπούλου.

χιλιάδες ἐπιστολῶν μᾶς ἐστάλσαν. Ποτὲ ἔβρυνα δὲν πέτυχε τόσο. Καὶ
— ὅπως θὰ ἀντιλαμβάνεσθε — δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀπορρῶμεν μέρος
ὧν ἐπιστολῶν πού μᾶς ἐστάλσαν. Ἡ δεσποινίς θὰ ἐβόλωναν καὶ μ'
ὅλο τους τὸ δίκην. Τέλος πάντων. Περαισμένα-ἐξασμένα.

Π. Θ., Κύθηρα.— Τὸ ποίημά σας «Στὴν ἀνάμνησιν» ὅχι ἐπιτυχές.
Ε. Π. ΖΑΝΙΔΟΥ, Ρέθυμνον.— Τὸ ποίημά σας νὰ τὸ γράψετε σὲ στί-
χους, νὰ τὸ διορθώσετε καὶ νὰ τὸ ἐκαστελλεῖτε. Δὲν εἶναι κακὸ. Μὰ θέλει
ἰορθῶμα προσεκτικὸ. Διορθώστε τε λοιπὸν καὶ στείλετε τὸ, χωρὶς νέο δι-
καίωμα κρίσεως φυσικά.

ΚΑ.Ι. ΡΙΝΟΝ, Τάνα.— Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,
Χρόνια τώρα ἔβλεπα πάντα στὶς τελευταῖες σου σελίδες νὰ
γράφῃς κρίσεις γιὰ διάφορα ποιήματα καὶ πεζὰ πού ἐσταλ-
λαν οἱ ἀναγινώσται σου.

Ποτὲ μου δὲν ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ μπορούσα νὰ γράψω κι' ἐγὼ κατὶ τὸ καλὸ.

Μία περιπέτεια ὅμως πού μοῦ συνέβει τελευταῖως μὲ ἔ-
καμε ν' ἀποφασίσω νὰ γράψω κι' ἐγὼ κατὶ, ἀρχίζοντας ἀπὸ
τὴν ἐξιστόρησιν τῆς περιπετείας αὐτῆς.

Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ κρίνῃς τὸ ποίημά μου κι' ἔάν
εἶναι καλὸ νὰ τὸ δημοσιεύσῃς.

Δυστυχῶς, φίλε κύριε, τὸ ποίημά σας δὲν εἶναι ἐπιτυχές. Κι' αὐτὸ συμ-
βαίνει γιὰτὶ θελήσατε νὰ κάμετε ποιήσαν μίαν σας αἰσθηματικὴ ὑπόθεσι.
Ποιήματα κατὰ παραγγελίαν, ἔστω κι' ἂν ὁ παραγγέλλων εἶναι ὁ ἑαυτός
μας ὁ ἴδιος, δὲν γράφονται. Νὰ τὸ ποίημά σας:

ΑΓΑΠΕΣ

Ἀγάπησα καὶ ἀγαπῶ μίαν νέα Βασιλείαν,
πύχει κορμάκι ζηλευτὸ καὶ τὴν ματιὰ της θεῖα
χρόνια τώρα παιδεύσασα σ' αὐτὴν τὴν τυραννίαν
μια ζήλεια μου κατέστρεψε τὴ μότῃ μου εὐτυχίαν.

Ὅταν τὴς εἶπα «σ' ἀγαπῶ» μοῦπε «κι' ἐγὼ τὸ ἴδιον»
Μὰ τότε παρατήρησα κάποιο καὶ μὴ ἀνιδίω
στὰ ματιὰ της ζωγραφιστὸ μὲτῃ σχεδὸν κλαίμεν
ἰρρόδωσαν τὴν ἀγάπην μας πάμε κι' οἱ δύο χαμένοι.

Τότε, μόλις ἀντίκρισα τέτοιο μεγάλο φθόνον,
ἐκρυψα μέσα στὴν καρδίαν τὸν ἰδικὸν μου πόνον.
Κι' αὐτὸ γιὰτὶ τὴν λάτρευα καὶ γιὰτὶ μὴ τὴν θλάω
νὰ τὴν δεχάσω ζήτησα τὸν πόνον μου νὰ θάψω.

Ὅσο κι' ἂν ἐπολέμησα ὁ ἔρωτας μ' ἐνίκησε
κι' ἀκόμα ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ ἐνῶ αὐτὴ μ' ἐμίσησε.

ἴσως γιὰτὶ φαντάσθηκα
(πὼς τὴν περιγέλοῦσα
ἐνῶ γι' αὐτὴν ὑπέφερα καὶ
πάντοτε πονοῦσα)

Στὴν ζωὴν μας τὴν τωρινὴν
(αὐτὰ σὺνὰ συμβαίνουν
ὅταν φεφρώνουν ἄσκατοι
σιμὰ στὰ ρόδα ἀγκάθια,
πᾶσι τὴν ζήλεια χαίρονται
σὺν ἑλπίσιν μὲ ἀπάθεια
τὰ ὁλόδροσα τριαντάφυλλα
(μὲ πόνον νὰ πεθαίνουν).

Ἄν θέλετε νὰ γράψετε κα-
λὰς στίχους διαβάστε Ἑλλη-
νικὰ ποιήματα καὶ ἔννοιαν, ἂν γνω-
ρίζετε ἑλλην γλῶσσαν.

Μ. Λ., Μινογάτι.— Ἡ γνώμη
σας γιὰ τὸν ἰδανικὸν σῶμα ἐ-
στάλη ἀργά. Ἡ ἔβρυνα ἔτε-
λεώσε.

ΤΟ ΣΑΚΚΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

— Εύτυχως που ο Ζάκ είχε την αυτή την ώρα σκοπός, είπε κάποιος απ' αυτούς. Έτσι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος.
— Πότε θα περάσουμε από το μέρος που έχουμε συμφωνήσει να πετάξουμε τα σακκιά με το χασίς στη θάλασσα;
— Σ' ένα τέταρτο της ώρας. Θα δούμε εκεί ένα μικρό φως κόκκινο.
— Η λάμψη του φαναριού πλησίαζε. Ο Μέλντον διέκρινε τους ναύτες μέσ' απ' το πανί του σακκίου. Ένας απ' αυτούς έσκυψε πάνω απ' το σακκί όπου ήταν αυτός κλεισμένος.
— Αυτό το σακκί δεν είναι καλά κλεισμένο, μουρμούρισε. Καί, παίρνοντας ένα σκονί, έδεσε γερά το σακκί στο ά πάνω μέρος. Έπειτα θέλησε να το σηκώσει.
— Είναι πολύ βαρύ, είπε. Βοηθήστε με...
— Έτσι πήραν τον Μέλντον και τον απόθεσαν στη γέφυρα. Αναρωτιόταν τώρα με αγωνία τι θα τον έκαναν; Θα τον κατέβαζαν τάχα σε καμιά βάρκα αιγυπτιακή;
— Οι ναύτες εν τώ μεταξύ είχαν ξανακατέβει στο κύτος για να πάρουν και τ' άλλα σακκιά. Ξαναγύρισαν αλαφροπατώντας κι' ένας απ' αυτούς ψιθύρισε:
— Νά το κόκκινο φως! Έφτασε η στιγμή...
Κι' αμέσως άρπαξαν το σακκί, όπου βρισκόταν ο Μέλντον και το πέταξαν επάνω απ' την κουπαστή.
— Ο δυστυχισμένος έπεσε στο νερό σαν μολυβένιος δγκος, κλεισμένος για καλά στο σακκί του. Λίγο έλειψε να βγάλει μια κραυγή... Μά το νερό έφραξε το στόμα του... Θα πέθαινε τάχα; Μια μόνο ελπίδα σωτηρίας του έμενε... Νά μπόρεση να βάλει το χέρι του στην τσέπη του, να βγάλει το σουγιά του κι' έπειτα να κατορθώσει να τον ανοίξει.
Με μια απελπισμένη προσπάθεια, κατέβασε το χέρι του και το έχωσε στην τσέπη του... Δεν χρειάστηκε κατόπιν περισσότερο από μια στιγμή γι' να βγάλει το σουγιά του και να τον ανοίξει...
— Η ανάπνοή του κοβόταν... Πνιγόταν... Μά η λεπίδα του σουγιά ξέσκισε τη φυλακή του... Και αμέσως με φόρα ανέβηκε στην επιφάνεια...
Είδε τότε μια βάρκα που πλησίαζε... Ήταν η βάρκα των λαθρεμπόρων, που βρόχονταν να παραλάβουν το χασίς. Ο Μέλντον, μισοπεθαμένος, κολύπησε ως την άραβική όχθη όπου έπεσε λιπόθυμος...
Την άλλη μέρα προχώρησε στην έρημο, βάδισε πεθαίνοντας της δίψας και της πείνας, κι' έφτασε τέλος έδω, όπου μπόρεσε να εργασθεί, ασφαλής πειά από την αγγλική δικαιοσύνη, μά χωρίς ελπίδα ότι θα ξαναϊδή ποτέ την πατρίδα του.
— Αυτός ο άνθρωπος δεν είχε ούτε τριάντα χρονών, είπε τελειώνοντας ο πρόξενος. Και φαίνεται για πενήντα, δεν είν' έτσι; Μέσα σ' έξη μήνες υπέφερε όσα δεν υποφέρουν οι άλλοι μέσα σε είκοσι χρόνια...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙΪΓ'ΟΡ, ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

— Αυτή είχε όλη η ζωή μου... Μια ζωή χωρίς σημασία και χωρίς έρωτα...
— Και τα αναρίθμητα γράμματα που λαμβάνετε κάθε ημέρα; Τον ρώτησα κατάπληκτος.
— Έ, βέβαια! Έκανε γελώντας. Με συγκινούν, μ' ένθουσιάζουν! Είναι ωραίο να έχω κανείς τόσες πολλές θαυμάστριες! Ωστόσο, έχω θα προτιμούσα να έχω μια μόνο! Γιατί, μά την αλήθεια δεν μπορώ να διαλέξω καμιά. Είναι όλες τους αξιολάτρευτες! Έτσι ζω μόνος, χωρίς έρωτα...
— Άν είναι δυνατόν! φώναξα κατάπληκτος.
— Μά τα έφήμερα είδωλά δεν λογαριάζονται! Διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ. Έγώ μιλά για την καρδιά... Προς το παρόν λοιπόν είναι... διαθέσιμη! Ζω μόνος, σ' ένα «ράντισο», μακριά από το Χόλλυγουντ και δεν έχω συντροφιά μου παρά τα κυνηγετικά σκυλιά μου, τ' αλογά μου και τις καρμπίνες μου. Είμαι ένας ματωμένος κυνηγός...
— Γυναίκων!...
— Όχι, πουλιών! διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ κοκκινίζοντας.
— Όπως σας είπα, δηλαδή ο Μπόμπ έχει όλη την αφέλεια ενός νεαρού Αμερικανού, και μερικές φορές κι' άγνες ιδέες.
Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΜΕΡΥ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

— Θυμάσαι την έσπερίδα των Μπερτιέ; Ήταν μία από τις πιο εύθυμες γιορτές του Παρισιού... Εκείνο το βράδυ λοιπόν θέλησα να εκπλήξω τους φίλους μου και... μεταμφιεσθήκα σ' έναν άλλο! Φόρεσα μια ξανθιά περρούκα, έβαψα το πρόσωπό μου με μια σοφή τέχνη, σαν ζωγράφος που είμαι, φόρεσα ένα κομψό φράκο, άλλαξα λίγο τη φωνή μου και μια και δυο τράβηξα για την έσπερίδα των Μπερτιέ... Ήμουν αγνώριστος! Και μπορείς να φανταστείς πόσο διασκεδάζα όταν ξαφνικά, δίχως να το ξέρω, βρέθηκα μπροστά στη Λιλιάνα. Ο διάβολος τότε μ' έβαλε να παίξω μαζί της, έτσι, για να γελάσω, για να την κοροδέψω. Μά ύστερα από τον δεύτερο χορό, τα πράγματα μπερδεύτηκαν. Ήταν τόσο παράξενο να βλέπω τη Λιλιάνα έρωτευμένη κι' έτοιμη για κάθε τρέλλα! Έπειτα η σαμπάνια αποτέλειωσε την καταστροφή. Την άλλη μέρα, την άλλη μέρα ξέσπασε το δράμα. Όταν ξεμέθυσα πια είδα καθαρά πως δεν μπορούσα να κάνω τίποτε. Μπορείς να φανταστείς το θυμό και την απελπισία της Λιλιάνας αν της έλεγα την αλήθεια. Δεν τόλμησα λοιπόν να το πω τίποτε κι' άφησα να λησιμονηθεί σιγά-σιγά αυτή η ιστορία. Μά, καθώς βλέπεις, αντί να ξεχαστεί, ποίντασε περισσότερο! Κι' έπειτα φάνηκε άνανδρος... Αρχισα να της γράφω... Τι να κάνω λοιπόν τώρα; Τι να κάνω;
— Νά πής την αλήθεια, που να πάρη η όργη! φώναξε ξέσφαλτος. Είναι ο μόνος τρόπος για να σωθής. Έπειτα, στο κάτω-κάτω της γραφής, έσένα αγαπάει!
— Σχί! στέναξε ο Λουσιέν. Η Λιλιάνα αγαπάει έναν άλλο... τον άλλο! Και θα μου κρυπτούνε κάποια σ' όλη της τη ζωή, αν τον ξεφάνιζα αυτόν τον άλλο από το πρόσωπο της γής. Θα με μισούσε σαν να τον είχα δολοφονήσει!...
Κι' ο Λουσιέν έσκυψε το κεφάλι, άπαρηγόρητος. Είχε δίκιο! Δεν μπορούσε πια να κάνει τίποτε άλλο, παρά να πάη να κλειστή σ' ένα φρένοκομείο.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

μπροστά του δολόκληρη, ολοζώντανη, πραγματική, και το μιλούσε όπως πρώτα. Για μια στιγμή ο νέος πήγε να χάσει το λογικό του, μά στο τέλος κατάλαβε και πείσθηκε σ' εκείνο που έδλεπαν τα μάτια του... Και η δύο εκείνες σκιές, που τον είχαν τρομάξει, λίγες στιγμές πριν, ήταν κι' αυτές δύο σκιές ανθρώπων. Είχαν έλθει, οι άθλιοι, εκεί για να ξεθάψουν τον νεκρό της Φανσέττας και να της κλέψουν το δαχτυλίδι που φορούσε στα χέρια της. Μά δεν μπόρεσαν να της πάρουν τίποτε, γιατί καθώς πήγαν να της κόψουν το δαχτυλό και να της πάρουν το δαχτυλίδι, εκείνη ζύπτησε. Η Φανσέττα που είχε κατά λάθος ταφή ζωντανή, είχε πάθει νεκροφάνεια, έβγαλε τη στιγμή εκείνη μια φωνή και ξέφυγε απ' τα χέρια τους.
— Η ανίερη εκείνη απόπειρα της κλοπής την είχε σώσει από τον θάνατο...

ROBERT GOELUS

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

— Ναι.
— Σίγουρα;
— Ναι... ναι...
— Άσε με τώρα, Ζαννέτα, πήγαινε να παίξεις... Δεν τολμούσε πια ν' ανοίξει τα μάτια. Τον έφθιζαν τα κροτάδια που τον εκύκλωναν.
— Πήγαινε... Μή με κυττάς πειά... Πήγαινε γρήγορα να παίξεις... Μή ξεχάσης να το δώσης της μαμάς σου να το διαβάσει...
Αυτή άπισθοδρομούσε σιγά-σιγά. Σταμάτησε άξαφνα και ρώτησε με κάποια επιμονή:
— Μά εσύ δεν θα της το πής το καλύτερα;
— Εκείνος ξανάνοιξε τα μάτια ή φωνή του είχε γίνει άδυνατη:
— Ναι, ναι... μά πέσ' της το εσύ, αν δεν είμαι εγώ έδω...
HENRI BARBUSSE

Κυρία,

Σας συνιστώμεν να έχετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάδες σας μόνον με τις γυναικείες και παγκοσμίου φήμης γερμανικές θαφές «ARTI», διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε απόλυτως εις την θαφήν και χωρίς να υποστή την παραμικράν φθοράν το φόρεμά σας. Μία θαφή διά να είναι καλή δεν αρκεί μόνο το να θάφη το ύφασμα, αλλά πρέπει πρό παντός και να μη το καταστρέφει. Παλαιόν φόρεμα θαφέν με «ARTI», ούδέποτε αναγνωρίζεται ως θαμμένον. Αί θαφαί «ARTI» ούδέποτε ξεθάφουν. Έμπριμέ φορέματα θάφονται επιτυχώς με θαφές «ARTI», αφού προηγουμένως αποχρωματισθούν με τον ειδικόν αποχρωματιστήν «ARTI».

Αί θαφαί «ARTI» πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνοικίας σας εις 61 μοντέρνους χρωματισμούς.

ΠΕΤΡΟΣ Α.ΣΤΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθηνά-Λέκα 21α
Γεν. Αντιπρόσωπος διά την Έλλάδα

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας 'Αθηνών— Πειραιώς τρὸς εὐκρίαν του κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη καὶ Καλλιδρομίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρρακου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχαναγορᾶς
ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαφῶν.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνάλασσόμενοι μετὰ πλησιέστερον συνοικιακὸν παράρτημά μας ἀπορροῦμε τὰ ξεόδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ γὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένω ένα χρώμα πούδρας μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε νέα καὶ νὰ στολίζῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας με ἀπερίγραπτον ὠραιότητα, μιά ἀλλή μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ μοιάζετε σάν γρηά. Τὸ νὰ εἰσθε μελαχροινὴ δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μιά πούδρα διὰ μελαχροινές, ἢ ρασέλ σκούρα, ἐάν πάλι εἰσθε ξανθεὶά τίποτε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν πούδρας ρασέλ ἀνοικτής. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ χρώμα ὅπου σὰς πηγαίνει καλύτερα εἶναι νὰ δοκιμάσετε εἰς τὸ πρόσωπόν σας ἕξ διαφόρους ἀποχρώσεις καὶ νὰ ἰδῇτε ποιά σὰς πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε μιά πούδρα ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ βρῆσκεσθε στὴν ἀνάγκη νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσητε σὲ κάθε κουτί ἕνα κουταλάκι καφὲ με mousse de crème. Εἰς

τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ ἡ mousse de crème, εἶνε ἐπιστημονικῶς ἀναμειγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογία νὰ πούδρα ἐκτάκτως λεπτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μιά ἀπλή σὴς νὰ χρησιμοποιήσετε μιά πούδρα ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ βρῆσκεσθε στὴν ἀνάγκη νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσητε σὲ κάθε κουτί ἕνα κουταλάκι καφὲ με mousse de crème. Εἰς οἷονδῆποτε λάθος.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΜΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ: ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Μετὰ τὴν τελευταίαν ἀπλουσιότατην μέθοδον, τὴν

BRILLANTINE CHARMINE

CHARMINE. Α'. Διὰ τὰ μαύρα καὶ καστανά μαλλιά.

CHARMINE. Β'. Διὰ τὰ ξανθά.

Ἀναζωογονεῖ τὸ χρώμα τῶν μαλλῶν σας, χωρὶς νὰ εἶναι βαφὴ καὶ ἐντὸς 10 τῶν πολὺν ἡμερῶν, ἔχετε τὸ φυσικὸν χρώμα τῆς κόμης σας. Μαύρα, καστανά, ἢ ξανθά. Καταργοῦνται πλέον τὰ ἄσπρα μαλλιά, καὶ διότι χωρὶς νὰ βλάπτῃ καθόλου τὴν ὠραιότητάν σιελανότητα ἐξαλείφει τὴν πυτιρίδα, καὶ σταματᾷ τὴν τριχόπτωσην.

Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῇτε μόνον σας. Βιβλιογραφία καὶ χεῖρες, ἐντὸς τοῦ κυτίου.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Σοφοκλέους 10 Τηλ. 24.742

Κυρίες μου!
 Πάντα επιτυχία - Ποτέ μετανιωμένες
 Φτάνει μόνον γά μαλλιά σας να γάζ
 περιποιηθεί ο Χαμαράκης...
 ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΡΧ. 100

Χαμαράκης

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ 23.208
 ΥΠΟΚ/ΣΤΗΜΑ: ΚΗΦΙΣΙΑ ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩΓΙ: ΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΣ

**ΛΟΥΤΡΑ ΘΕΡΜΑ
 ΘΑΛΑΣΣΙΑ & ΙΑΜΑΤΙΚΑ**

Κ. Κ. ΠΕΠΠΑ ΚΑΙ ΛΕΚΑΤΣΑ

ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 49

Κάτωθι Υπουργείου Υγιεινής και Πρωτοίας

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
 ΔΕΡΜΤΟΛΟΓΟΣ

Επί 16ετία επιμελήτης της
 Ιδρυτικής Κλινικής του κα-
 θηγητού κ. Γ. Φωτεινού δέ-
 χεται, οδός Κεφαλληνίας και
 Τεγέας 1

Ώραι 8-11 - 4-6

Δρ. Τηλ. 80215

ΣΧΟΛΗ ΣΑΛΒΑΝΟΥ

περιλαμβάνουσα τελειότα-
 τον

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ώδ. Βίκτωρ Ουγκώ 41
 Τηλ. 20.051

Οι νέοι κανονισμοί του
 εκπαιδευτηρίου και του οί-
 κτροφείου αποστέλλονται
 τῷ αἰτούντι.

«ΦΟΙΝΙΞ»

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
 ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
 ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 28.8076

ΛΑΪΚΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1910

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΧΟΡΔΑ ΟΡΓΑΝΑ

καθώς και όλα τα θεωρητικά μαθήματα κ.λ.π.
 εντός ολίγου χρονικού διαστήματος με διδα-
 κτρα λογικά, υπό του γνωστού ειδικού Μουσικο-
 διδασκάλου και Συνθέτου.

Γ. ΤΥΡΤΑΙΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ Ασμάτων 42

ΜΑΓΙΩ

ΝΕΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ

Χρώματα άμετάβλητα. — Τιμαί έργοστα-
 σίου. — Σακκάκια σπόρ ζέρσεϋ έτοιμα 425
 και επί μέτρω. — πληθώρα ύποκαμίσιων σπόρ
 Δεχόμεθα δελτίον λαϊκής πιστώσεως.

ΚΑΖΕ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΚΕΙΑΝ

Όλα τα καλοκαιρινά ύφασματα, εις
 μεταξωτά έμπριμέ και βαμβακερά εις
 ινσουλιέν, ινσουλιέν το Κατά-
 στήμα «ΑΚΡΟΠΟΛ» και πωλεί με τας
 πλέον χαμηλάς τιμάς.
 Μερικά είδη με τας τιμάς των:

ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

Φλέρ - Κατόν άμετάβλητα... Δρχ. 12
 Μουσουλινέν... 20
 Βουαλάζ μοντέρνα διπλόφωρδα... 24
 Κρέπ Κλοκέ... 25
 Φ.έρ Ίταμιν... 14
 Λινά έμπριμέ διά πλάζ Δρχ. 25-30
 Λινά ίμιτασιόν μονόχρωμα... Δρχ. 15

ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ

Κρέπ-ντέ-σιν άσπρορούχων
 και φορεμάτων... Δρχ. 48
 Κρέπ Μαροκαίν... Έξτρα... 100
 Κρέπ Σατέν... Έξτρα... Έξτρα... 100
 Κουκουλάρικα από δραχμάς... 50
 Σειζιέ από δραχμάς... 70
 Είς τα έμπριμέ έχομεν την πλουσιω-
 τέραν συλλογήν, από δραχ. 75-95-
 100 κλπ.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΥΣΩΝ

Κάλυτες βαμβακερές από δρχ. 20,
 30, 40, 50 κλπ.
 Κάλυτες μεταξωτές από δρχ. 55, 65,
 75, 85, 100. Καί την ύπεροχον, λε-
 πτήν μεταξωτήν «ΑΛΜΑ» με δρχ. 135.
 ΣΗΜ. — Οικογενειάρχαι, πρός τό
 συμφέρον σας συνιστάτε εις τας Κυ-
 ρίας και Δεσποινίδας εις κάθε άγοράν
 να προτιμούν τό Κατάστημα «ΑΚΡΟ-
 ΠΟΛ». Έρμεϋ 18 α. Προσκαίετε την
 εκριθή διεύθυνσιν μας.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-
 ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ, του
 ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύψι-
 του της Οφθαλμολογίας
 τῷ Πανεπιστημίῳ. Μεινόντων
 27—Αθήναι. Τηλ. 1.60

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος
 διαθέτων ώρας αναλαμβάνει
 την τήρησιν διθλίων. Πληρο-
 ραί: Όδός Γερμανικού
 Ένταύθα

ΙΩΑΝΝΑ Μ. ΛΑΔΗ

ΜΟΔΙΣΤΑ

ΑΝΘ ΑΛΩΝΙΑ ΚΗΦΙΣΙΑ

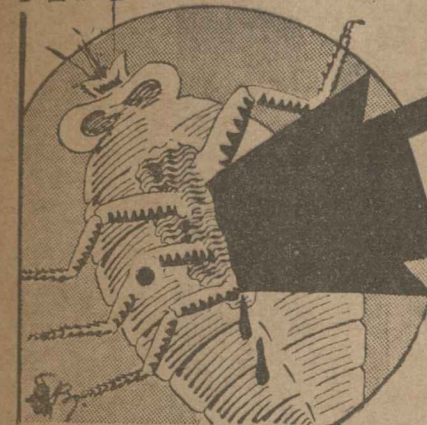
ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Κ. Β. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Λαϊκή Τέχνη Σκύρου

ΕΝ ΚΗΦΙΣΙΑ

**ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ
 ΕΙΔΙΚΟΝ
 ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ**

ΚΟΡΕΟΝ

**ΦΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΝΟΒΟΛΩΣ ΤΩΣ ΚΟΡΕΟΝΣ
 ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΩΑΡΙΑ ΤΩΝ**

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΝ

**ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΤΑΙΡΙΑ "ΛΕΝΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ"
 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 24.739**

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ!

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Πρην άποφασίσετε να ντυθήτε, να κομψευθήτε, να ράψε-
 τε ένα καινούργιο φόρεμα, έπισκεφθήτε τον Οίκον Ραπτι-
 κής της κ. Χρηστίνας Α. Θεοδωροπούλου, οδός Μητροπό-
 λεως 14 α.

Είς τον Οίκον Ραπτικής της κ. Θεοδωροπούλου γίνονται
 αληθινά θαύματα. Αί κυριαί εξέρχονται εκείθεν ντυμένες
 με γούστο παριζιάνικο.

Ο Οίκος της κ. Θεοδωροπούλου εινε μοναδικόν σχο-
 λειόν κοπτικής, με τό τελευταίον γεωμετρικόν σύστημα. Αί
 μαθήτριάς εύρίσκουν εις αυτόν στοργικόν ενδιαφέρον και
 μέριμναν, οικογενειακών περιβάλλον και εξέρχονται πολύ
 ταχέως άριστα κατηρτισμέναι.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΑΠΗΤΩΝ
 εύθηνό και καλό γίνεται στο μόνον ειδικόν
 έργοστάσιον ταπήτων

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ

Βιομήχανοι ταπήτων Ανατολής
 ΤΗΛ. 24.697 ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 27

Ηλεκτρικό ξεσκόνισμα, πλύσιμό, επιδιορθώσεις.
 Διατήρησις κατά τό θέρος εις ειδικούς
 θαλάμους.

**Ισχυρήσατε την ερρεσιότητα
 της επιδερμίδος σας**

Τα μπιρμίκια, αι λειχήνες, αι πανάδες, τα μα-
 ρα στίγματα και άλλα μεμονωμένα του
 προσώπου δύνανται εύκόλως να εξαλειφθούν
 με Κρέμα, Πούδρα, Μυγ, Guerlain Paris

**ΑΙΜΕΕ
 HUG. GUERLAIN**

PARIS
 Α. Π. Γεωργίου & Σ. Παπαδόπουλος (2) Τηλεφώνον 24.639

ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

Εἶνε ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ, δηλαδή μιὰ τροφή ὑγιεινὴ καὶ θρεπτικὴ, εὐπεπτος, εὐγευστος, πού ἔχει δοκιμασθῇ σ' ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ 70 καὶ πλέον ἐτῶν.

Τὸ Γαλακτοῦχον Ἀλεύρον ΝΕΣΤΛΕ, πολύτιμον σ' ὅλες τὶς ἐποχές, ἐνδείκνυται ἰδιαιτέρως κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

ΖΩΝΕΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΣΟΥΤΙΕΝ
ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΟΙΚΟ ΜΠΑΡΡΕΤ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὴν πλάζ

μεταχειρισθῆτε τὴν κρέμαν
SKIN FOOD

“GEORGE”

(ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ)

Θὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ ἡλιοκῶματα καὶ θὰ σᾶς χαρίσῃ τὸ τόσο ἐπιθυμητὸ ΜΠΡΟΝΖΕ ΧΡΩΜΑ τῆς ὑπαίθρου.
Διὰ πᾶσαν σχετικὴν συμβουλὴν ἀποταθῆτε προσωπικῶς πρὸς τὸν κ. ΖΩΡΖ, Ἀκαδημίας 5, Τηλ. 20.918.

ΑΝΕΧΩΡΗΣΕ διὰ Παρισίους ἡ ὄντις Βασιλικὴ Μανωλῆα πρὸς παρακολούθησιν τῆς τελευταίας παριζιάνικης Haute Couture καὶ προμήθειαν Μοδέλλων διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οἰκ. Κουδρινάων 11 κατάστημά της γυναικείων φορεμάτων.